Dean R. Koontz – A Lélekgyűjtő

Egy

Arra ébredtem, hogy a szél megzörgeti szobám nyitott ablakát. Hirtelen átvillant az agyamon, hogy talán Stormy az, de rájöttem, hogy ő már nem lehet.

Visszafojtott lélegzettel hallgatóztam egy ideig, reménykedve, hogy csak a vihar távolodó robaja volt, ami álmomból felvert.

Hunyorogva ránéztem az ágyam melletti ébresztőórára, amelynek digitális kijelzője hajnali két óra negyvenegy percet mutatott.

Némi tépelődés után úgy döntöttem, hogy felkelek. Bár csak huszonegy éves vagyok, mostanában olyan rosszul és keveset alszom, mint egy vénember.

Majdnem biztos voltam benne, hogy nem vagyok egyedül a szobában, ezért felültem, és körülnéztem.

A kartonból készült Elvis-figura a szokott helyén, a sarokban állt, magabiztosnak és boldognak látszott hawaii mintás ingében. 1961-ben, amikor a Blue Hawaii című filmben játszott, még minden oka megvolt az örömre. A film és zenéje is hatalmas siker volt. Abban az évben a Király hat aranylemezt adott ki, köztük a „Can't Help Falling in Love"-ot, és megismerkedett Priscilla Beaulieu-val.

Nem sokkal ezután azonban gondjai sokasodni kezdtek. Menedzsere, Tom Parker tanácsára visszautasította a West Side Story főszerepét egy később középszerűnek bizonyuló film kedvéért. Továbbra is hatalmas űrt érzett édesanyja, Gladys elvesztése miatt, és alig volt huszonhat éves, amikor már szívproblémákkal küszködött.

A karton-Elvis azonban mindig mosolygott.

Ekkor a lámpa halvány fényében még egy alakot megpillantottam a szobámban, aki szomorú tekintettel figyelte álmomat, türelmesen várva, hogy felébredjek.

- Hello, Dr. Jessup - köszöntöttem.

Dr. Wilbur Jessup nem tudott válaszolni. Arcán keserűség villant át, szeme kifejezéstelenül, reményvesztetten meredt rám.

- Sajnálom, hogy így kell találkoznunk - mondtam.

A férfi ökölbe szorította kezét, majd felemelte, és mellkasát kezdte vele ütni.

Dr. Jessuppal korábban nem találkoztam a lakásomban, így azonnal tudtam, hogy már nem tartozik az élők sorába. Nem volt könnyű ezt hirtelen megemészteni, ezért továbbra is beszéltem hozzá, miközben kimásztam az ágyból.

- Hogy jött be? Talán nyitva felejtettem az ajtót? - kérdeztem.

A doktor megrázta a fejét. Szeme könnyben úszott, és hangtalanul rázta a sírás.

Bebújtam a farmernadrágomba, és azt mondtam:

- Elképzelhető, mert mostanában elég feledékeny vagyok.

A doktor tenyerébe temette arcát.

- Sok mindent szeretnék elfelejteni - folytattam öltözködés közben -, de rendszerint csak az apróságok esnek ki a fejemből. Olyasmik például, hogy hol hagytam a kulcsaimat, vajon bezártam-e az ajtót, vagy, hogy elfogyott a tej...

Dr. Jessup radiológusként dolgozott a Megyei Kórházban, és bár mindig halk szavú, csendes embernek ismertem, mostani némasága megrémisztett.

Elővettem egy fehér pólót a szekrényből, és magamra húztam.

Dr. Jessup mezítláb, gyűrött pizsamában állt előttem.

- Bárcsak meg tudna szólalni, uram! - mondtam neki.

A radiológus ekkor leengedte kezét, megfordult, és kisétált hálószobámból.

Az ágyam fölötti falra néztem, ahol egy bekeretezett kártya lógott, amit egy jövendőmondó automatából húztam. Az a sorsotok, hogy mindörökre együtt legyetek - ez a mondat állt rajta.

Reggelenként ébredés után, este pedig elalvás előtt mindig elolvastam e mondatot, mert segített abban, hogy elhiggyem, a létnek, csakúgy, mint a halálnak, van értelme.

Felvettem az éjjeliszekrényről a mobiltelefonomat, amelyről egy gyorshívó billentyű lenyomásával el tudom érni Wyatt Porternek, a Pico Mundo-i rendőrség vezetőjének irodáját, lakását vagy a mobilját.

Valami azt súgta, hogy még pirkadat előtt beszélnem kell Porter rendőrfőnökkel.

Mire kimentem a nappaliba, Dr. Jessup már ott várt rám, de amikor kinyitottam a bejárati ajtót, mégsem jött utánam. Nyilvánvalóan szüksége volt a segítségemre, de úgy tűnt, nincs elég bátorsága, hogy ő is újra szembe nézzen a szörnyűségekkel.

- Nem akarom megbántani, uram - mondtam -, de szerintem ez nem a megfelelő hely önnek. Nem itt kéne most lennie.

Dr. Jessup könyörgő tekintettel nézett rám.

- A szoba tele van a múlt tárgyaival. Elvis, én meg az emlékeink jól megférünk itt egymás mellett, de egy új jövevényt már nem tudunk fogadni.

Ezután kiléptem a folyosóra, és behúztam magam után az ajtót.

Mostani lakásom egy átalakított viktoriánus épület első emeletén helyezkedett el. Korábban éveken keresztül egy garázs feletti apró lakást béreltem, de akkoriban az élet sokkal egyszerűbb volt, a jövő pedig sokkal ígéretesebbnek tűnt.

Aztán történt valami, s úgy döntöttem, átköltözöm ide. Nem mintha több helyre lett volna szükségem, hanem mert a szívem és a lelkem mindörökre idetartozik.

Kiléptem a teraszra, és körülnéztem a sötétségben. Dr. Jessupot kerestem a szememmel, de nem láttam sehol.

A környék házai csendbe és sötétségbe burkolóztak.

Elindultam a kihalt utcán, és mire a sarokra értem, Dr. Jessup is csatlakozott hozzám. Öltözékéből és a kései látogatásból arra következtettem, hogy Jacaranda Way-beli otthonából jött át hozzám, ami, bár alig öt sarokra volt házamtól, már egy jóval elegánsabb negyedbe tartozott. A doktor valóban abba az irányba vezetett.

Repülhetett volna, de inkább a földön maradt, ám még így is csak futva tudtam vele lépést tartani. Féltem, mi vár rám a házában, mégis minél gyorsabban oda akartam érni. Olyan érzésem volt, hogy valakinek veszélyben forog az élete.

Félúton jöttem rá, hogy akár autóval is mehettem volna, tavaly ősszel ugyanis örököltem egy 1980-as Chevrolet Camaro Berlinetta Coupét, de mivel korábban sosem volt autóm, néha kimegy a fejemből, hogy most viszont van.

Dr. Jessup egy fehér téglás, György-stílusú, elegánsan díszített házban élt a Jacaranda Wayen, amely mellett pompás viktoriánus épületek sorakoztak. Különösen hatottak ezek a gazdagon díszített épületek itt, a sivatag szomszédságában, a pálmafák és bougainvillea zuhatagok tövében.

Városunkat 1900-ban alapították a keleti partról érkező telepesek, akik a zord telek elől menekültek ide, és magukkal hozták a náluk uralkodó építészeti stílusokat.

Terri Stambaugh, barátom és munkaadóm, a Pico Mundo Grill tulajdonosa szerint ezek a különös, egyáltalán nem ide illő épületek még mindig tetszetősebbek, mint a Kalifornia legtöbb sivatagi városában közkedvelt mészkő és kavicsborítású házak.

Valószínűleg igaza van, bár erről saját magam sosem győződtem meg, mivel életem során alig néhányszor léptem át Pico Mundo városának határát, Maravilla megyén kívül pedig még sosem jártam.

Életem ugyanis még e kis városban is túlságosan változatosan zajlott ahhoz, hogy utazni akarjak. A Pico Mundón kívüli világban idegenek kísértenek, nekem pedig épp elég gondot okoz az is, hogy a saját világomból ismerős halottak jelenlétével megbirkózzam.

A Jessup ház körül minden sötét volt.

Mire a verandához értem, Dr. Jessup már ott várt rám, rémült tekintettel álldogált a korlátnál. Átöleltem, hogy legyen ereje bevezetni a házba, ahol minden bizonnyal megtalálom majd az ő holttestét, s azon kívül talán egy másikat is.

Dr. Jessup szellem volt, akit rajtam kívül senki sem látott. E természetfeletti képesség terhét már évek óta viszem a vállamon. A doktor teste megszűnt létezni az anyagi világban, én mégis éreztem a súlyát, ahogy megöleltem. Minden porcikája remegett a sírástól.

A holtak nem beszélnek. Talán azért nem, mert túl sokat tudnak a halálról.

Jól ismertük egymást Dr. Jessuppal. Sokakhoz hasonlóan ő is úgy gondolta, hogy hős Vagyok, ugyanakkor fura figurának is tartott, de azt hiszem, minden különcségemmel együtt azért kedvelt.

Nemigen lehet csodálkozni, ha különc vagyok, ugyanis én segítem a földön rekedt lelkeket. Látom a halottakat, miközben azt kívánom, bárcsak ne birtokolnám ezt a képességet. Ugyanakkor nem visz rá a lélek, hogy cserbenhagyjam őket. Megérdemlik részvétemet, hiszen annyit szenvedtek ezen a világon.

Dr. Jessup ekkor váratlanul messzebb lépett mellőlem, hirtelen megváltozott a külseje, és láthatóvá váltak sebei. Valószínűleg egy tompa tárggyal - talán egy csővel vagy kalapáccsal verték szét az arcát. A gyilkos többször egymás után lesújtott. Koponyáját betörték, vonásait a felismerhetetlenségig eltorzították. Kezei is szétroncsolódtak, valószínűleg, amikor védekezni próbált.

A doktor fiával, Dannyvel élt a házban. Szívemben a részvét és sajnálkozás helyét hirtelen a harag foglalta el.

Miközben átvágtam a verandán, éreztem, hogy sürgősen fel kell hívnom Wyatt Portért, ám közben aggódtam is, hogy amíg telefonálok, Dannynek, ha még él, baja eshet.

A bejárati ajtó nyitva állt.

Hátranéztem, és láttam, hogy Dr. Jessup a ház előtt, a kertben járkál. Sebei eltűntek, ismét ugyanolyan volt, mint mielőtt a halál rátalált. Arcán félelem tükröződött.

A földön rekedt halottak is ismerik a félelmet. Azt gondolhatnánk, hogy nekik már igazán nincs veszíteni valójuk, néha azonban őket is megbénítja a rettegés. Nem attól félnek, hogy mi vár rájuk odaát, hanem inkább azokért aggódnak, akiket maguk mögött kellett hagyniuk.

Kettő

A bejáraton túl a folyosót erős lámpák világították meg. A hall mindkét oldalán csukott ajtók sorakoztak, a folyosó túlsó végén pedig lépcső vezetett felfelé, az emeletre.

Beléptem a perzsaszőnyeggel borított, márvány padlójú helyiségbe.

Normális körülmények között a csukott ajtók általában vonzanak, de az elmúlt években folyamatosan kísértett egy különös álom: egy ház átkutatása során kinyitom az egyik ajtót, és váratlanul egy torok szippant magába. Szerencsére mindig felriadok, mielőtt meghalnék. Azzal nyugtatom magam, hogy álmaim nem megbízhatóak, tehát nem feltétlenül jelzik előre a jövőt, de mindenesetre nem túl kellemesek.

Legszívesebben minden zárt ajtót berúgnék, hogy szembe nézzek a rám leselkedő démonokkal, de ezúttal, megérzéseim által vezérelve inkább a lépcső felé indultam, és gyorsan felmentem az emeletre.

Az emeleti folyosót csupán a szobákból kiszűrődő fény világította meg.

Habozás nélkül beléptem az első ajtón, és a hálószobában találtam magamat.

Az erőszak nyomai megdöbbentettek, pedig már láttam egyet, s mást. A falon véres ujj-lenyomatokat láttam mindenfelé, Dr. Wilbur Jessup brutálisan összevert holtteste pedig az ágy lábánál hevert.

A hálóból nyíló fürdőszoba ajtaja félig nyitva állt. Lábammal óvatosan beljebb toltam, de odabent semmi rendkívülit nem láttam.

Mivel tudtam, hogy bűntény helyszínén járok, igyekeztem semmihez sem nyúlni. Óvatosan lépkedtem, nehogy kárt tegyek a bizonyítékokban.

Hiába gondolkodtam, mi oka lehet bárkinek megölni a doktort, nem jutott más eszembe, mint hogy a gyilkos talán féltékeny volt a boldog házasságra, amelyben Dr. Jessupnak nem is olyan régen még része volt.

A radiológus tizennégy évvel korábban vette feleségül Carol Makepeace-t, akivel tökéletes párt alkottak. Carolnak előző házasságából már volt egy hétéves fia, Danny, akit Dr. Jessup azonnal örökbe fogadott.

Danny és én hatéves korunk óta jó barátok vagyunk, ekkor fedeztük fel, hogy mindketten érdeklődünk a Monster Gum kártyák iránt. Én adtam neki egy marsbeli agyevő százlábút, amiért cserébe kaptam tőle egy Vénuszról származó csúszómászót, s ezzel azonnal megalapoztuk barátságunkat, amely a mai napig is tart.

A barátságon túl másságunk is összekötött minket. Én a halottakat láttam, Danny pedig üvegcsont-betegségben szenvedett, vagyis csontjai olyan törékenyek és gyengék voltak, mintha üvegből volnának.

Egy évvel ezelőtt Danny anyja, Carol rákban meghalt, most pedig már Dr. Jessup sem élt. Danny teljesen egyedül maradt.

Kiléptem a hálószobából, és halkan végigsiettem a folyosón, a ház hátsó része felé. El-haladtam két zárt ajtó mellett, és megérkeztem egy szobához, ahonnan szintén fényt láttam kiszűrődni.

Benéztem a helyiségbe, de senkit sem találtam. Ez volt Danny szobája, amelynek falán John Merrick, a valódi elefántember képe lógott.

Danny deformitása ellenére sem veszítette el humorérzékét.

- Úgy mutogatták őt, mint egy bazári majmot - magyarázta nekem egyszer. - A látványtól a nők elájultak, a gyerekek sírva fakadtak, a kemény férfiak visszahőköltek. Mindenki megvetette és ócsárolta. Egy évszázaddal később mégis filmet készítettek az életéről, ami világszerte ismertté tette a nevét. De ismerjük-e azoknak a gazembereknek a nevét, akik tulajdonuknak tekintették és mutogatták, vagy azokét, akik leköpték? Nem, ők mind feledésbe merültek, Merrick azonban halhatatlanná vált. Egyébként pedig szerintem tök jó volt az a kapucni, mit a fején viselt.

A többi falon Demi Moore szexis poszterei lógtak.

A huszonegy éves Danny alig százötven centiméteres volt, végtagjai furcsán kitekeredtek a gyakori csonttörések tökéletlen gyógyulása miatt. Danny valós élete nem sok lehetőséget kínált, álmaiban viszont szárnyalt.

Nem mertem tovább halogatni Wyatt Porter felhívását.

A rendőrfőnök a második csengetésre felvette a telefont, és meglepően ébernek tűnt.

- Uram, ne haragudjon, hogy felébresztettem - suttogtam.

- Nem aludtam. Louis L'Amour társaságában üldögélek.
- Azt hittem, ő már halott. - Nagyon is az. De mondd, fiam, miért ívsz ilyenkor? Ugye nem kerültél megint bajba?
- Higgye el, nem keresem a bajt. De mégis jobb lenne, ha most átjönne Dr. Jessup házába.
- Remélem, csak egy sima betörés.
- Gyilkosság - válaszoltam. - Wilbur Jessup holtteste a hálószoba padlóján hever. Elég csúnya látvány.
- Danny hol van?
- Egyelőre nem találom. Lehet, hogy elrabolták.
- Biztosan Simon volt - mondta a rendőrfőnök.

Simon Makepeace-t - Carol első férjét, Danny vér szerinti apját - négy hónapja engedték ki a börtönből, ahol tizenhat évet töltött emberölésért,

- Jobb, ha nem egyedül jön - mondtam. - És ne csapjanak zajt!
- Van még ott valaki? - Azt hiszem, igen.
- Kérlek, Odd, ne csinálj semmit.
- Tudja, hogy ezt nem ígérhetem.

Három

Feltételeztem, hogy Danny még mindig valahol a házban van, ezért elindultam az elülső lépcső felé. De mielőtt lementem volna, mégis visszafordultam, hogy újból megvizsgáljam a folyosót.

Hatodik érzékem néha úgy működik, mint egy svájci óra, néha pedig úgy, mint egy piacon vásárolt ócska vekker.

A hiba valószínűleg bennem van, mert valami mindig elvonja a figyelmemet. Ebben az esetben például attól féltem, hogy Simon Makepeace hirtelen felrántja valamelyik ajtót, kilép a folyosóra és agyonver.

Ennek ellenére tovább lopakodtam a folyosón a halvány lámpafényben, majd pár méter után megálltam ott, ahol egy rövidebb folyosó ágazott le.

A Jessup ház elég nagy épület volt, amelyet 1910-ben épített egy philadelphiai bevándorló, aki hatalmas vagyonra tett szert, de hogy krémsajt- vagy robbanószer-gyártásból, arra már nem emlékszem.

Balra fordultam a leágazásnál, ahol szinte tökéletes sötétség honolt. A folyosó végén látható halvány fényjelezte, hogy egy ajtó nyitva van a hátsó lépcsőnél.

Elindultam a fény felé, elhaladtam a kétoldalt sorakozó ajtók és a lift mellett, amelyet Danny számára szereltek be, akinek a lépcső túl nagy veszélyt jelentett, hiszen a csontjai olyan könnyen törtek, hogy ha legurul, akár meg is halhat.

A spirális hátsó lépcső láttán összeugrott a gyomrom, mert a sötétben alig néhány fokot tudtam kivenni legfelül. Egy belső hang határozottan azt súgta, hogy valaki van odalent.

Lifttel nem mehettem, mert az túl zajos lett volna, és mire leérnék, Makepeace már biztosan várna rám, de vissza sem fordulhattam. Mindenképpen le kellett hát mennem, minél gyorsabban, akármilyen sötét is van.

Ekkor legnagyobb elképedésemre, önkéntelenül mégis benyomtam a lift hívógombját.

Az ajtó nem nyílt ki azonnal, mert a lift éppen lejjebb állt.

Ahogy a szerkezet lassan elindult felfelé, rájöttem, hogy fejemben megszületett egy terv.

A lift hangos csengetéssel jelezte, hogy megérkezett. Amikor az ajtó kinyílt, felkészültem a legrosszabbra, de senki sem ugrott ki belőle. Behajoltam a fülkébe, de nem szálltam be, csak megnyomtam a gombot, hogy visszaküldjem a liftet a földszintre.

Amint az ajtó a helyére csúszott, a lépcsőhöz siettem, és lerohantam. Igyekeznem kellett, mert ha a lift előbb leér, mint én, Simon azonnal felfedezi, hogy nem vagyok benne.

A lépcső egy kamrába vezetett a konyha mellett, amelyből három ajtó nyílt. Egy a garázs felé, egy a hátsó udvarba, egy pedig a konyhába.

Az épületbe eredetileg nem terveztek liftet, s később csak úgy lehetett a készüléket beszerelni, hogy az elég szerencsétlenül a konyha egyik sarkába került.

Alig értem a kamrába, amikor meghallottam a lift csengőjét, jelezve, hogy megérkezett a földszintre.

Megragadtam az első kezembe eső tárgyat, egy söprűt, hátha valóban szembe kell szállnom egy veszélyes pszichopatával, majd a konyhaajtó mellett helyezkedtem el, és felkészülten vártam Simonra, aki azonban nem volt sehol.

Néhány másodperc elteltével kinéztem az ajtón a garázs felé, majd a hátsókert irányába.

Átszaladt a fejemen, hogy Simon Makepeace talán már kivitte Dannyt a házból, és most a garázsban lehetnek. Simon a család autójának kormányánál ül, Danny pedig tehetetlenül, megkötözve hever a hátsó ülésen.

De az is lehet, hogy az udvaron keresztül indultak el a kertkapu felé. Simon talán ott parkolta le az autót a birtok mögötti kis utcában.

Benyomtam a lengőajtót, és beléptem a konyhába.

Csak a felső konyhaszekrény alatti, pultot megvilágító lámpák égtek, de még így is láttam, hogy nincs a helyiségben senki, ennek ellenére úgy éreztem, nem vagyok egyedül.

Söprűvel a kezemben, óvatosan körbejártam a konyhát.

Amikor a konyha közepén álló szigethez értem, hallottam, hogy a lift ajtaja kinyílik mögöttem.

Azonnal megfordultam, de legnagyobb meglepetésemre nem Simont, hanem egy vadidegent láttam magam előtt. A férfi valóban várta a liftet, és amikor észrevette, hogy nem vagyok benne, rájött, hogy alaposan túljártam az eszén. Erre azonnal beugrott a fülkébe, és ott rejtőzött el közvetlenül azelőtt, hogy kiléptem a kamrából.

Különös, karcsú testű, inas, ugyanakkor erős férfi volt. Zöld szeméből különös fény sugárzott, mintha rettenetes tudás birtokában lenne. Ajkán cinikus, gonosz vigyor.

A kígyószerű vadállat ekkor lesújtott. Megnyomta a kezében tartott sokkoló gombját, és azonnal bénító fájdalom járta át a testemet.

Úgy éreztem magamat, mint egy boszorkány, akit váratlanul megfosztanak bűvös erejétől.

Négy

Ha az embert megtámadják egy sokkolóval, bizony el kell telnie némi időnek, hogy újra gondolkodni tudjon.

A földön fekve rángatóztam, és próbáltam kiabálni, de egyetlen hang sem jött ki a torkomon. Lüktető fájdalom járta át a testemet.

Átkoztam magamban támadómat, aki most fölém hajolt. Azt hittem, hogy belém rúg, mert úgy láttam, olyan fickó, aki örömét leli az ilyesmiben. Karjaim ide-oda csapkodtak, vonaglottak, így nem tudtam eltakarni az arcomat, de végül nem történt semmi.

A férfi mondott valamit, de nem értettem. Felvette a földről a söprűt, és láttam rajta, arra készül, hogy fém borítású nyelét az arcomba vágja, amíg én is olyan nem leszek, mint az elefántember.

Magasra emelte a söprűt, de még mielőtt lesújtott volna, sikerült arrébb gurulnom.

Ekkor úgy tűnt, valami zajt hallott, ami elvonta a figyelmét, mert azonnal eldobta az eszközt, majd a kamrán és a hátsó ajtón át kirohant a házból.

A fülem annyira zúgott, hogy szinte semmit nem hallottam, de feltételeztem, hogy Porter rendőrfőnök érkezett meg. Bár a telefonban mondtam neki, hogy Dr. Jessup a második emeleti hálóban fekszik, ő azonban nyilvánvalóan elrendelte az egész ház átkutatását.

Nem szerettem volna, ha engem is itt találnak, mert a Pico Mundo-i rendőrségen csupán a rendőrfőnök tudta, milyen képességekkel vagyok megáldva. Ha engem találnak meg elsőként a tett helyszínén, az több mint gyanússá tenne a rendőrök szemében. Valószínűleg egyikük sem hinné el, hogy egy halott hívására érkeztem ide, ezért nem akartam kockáztatni.

Életem így is elég különös és bonyolult, ezért amit csak lehet, igyekszem egyszerűen csinálni. Nem szeretek utazni, mindenhová gyalog járok, nem szoktam bulizni, nem követem a divatot, nem hallgatok híreket, mert nem érdekel a politika, és sosem tervezek előre. Tizenhat éves korom óta egyszerű szakács vagyok, de nemrégiben kénytelen voltam néhány szabadnapot kérni, mert még e viszonylag nyugodt életet is túl soknak éreztem.

Ha valaki megneszelné, milyen természetfeletti képességek birtokában vagyok, hamarosan egy perc nyugtom sem lenne. Mindenki az ajtóm előtt tolongana: a gyászolók, a meg-bánást tanúsítók, a gyanakvók, a reménykedők, a hívők és a szkeptikusok.

Mind azt akarná tőlem, hogy én legyek a médium elveszített szeretteik és közöttük, valamint játsszam a detektívet megoldatlan gyilkossági ügyekben. Ezek között biztosan lenne, aki tisztelné, ahogyan élek, de olyan is akadna, aki azonnal be akarná bizonyítani, hogy csaló sarlatán vagyok.

Most viszont legelőször arra kellett összpontosítanom, nehogy valaki észrevegyen Dr. Jessup házában, ezért amilyen gyorsan csak erőmből tellett, átvonszoltam magamat a helyiségen. Bár az elviselhetetlen fájdalom már elmúlt, még nem voltam egészen magamnál.

A földön fekve a kamraajtó kilincsét elérhetetlenül magasnak láttam, de reszkető vég-tagjaimmal valahogy mégis sikerült feltornászni magamat, hogy lenyomjam.

Behúzódtam a kamrába, és magamra zártam az ajtót. Bár érzékszerveimet meglehetősen eltompította a sokkoló, azonnal megcsapott a vegyszerek átható szaga.

A ház átkutatása közben a rendőrök valószínűleg a kamrába is be fognak nézni, tehát alig néhány percem volt arra, hogy Porter rendőrfőnököt tájékoztassam.

Jó néhány percembe került, mire a sokkolótól lebénult kezemmel megtaláltam nadrágzsebem, majd újabb küzdelem árán a mobilomat is elő tudtam venni.

Gyorsan lenyomtam a hármas gombot.

- Gondolom, te vagy az, fiam - szólt bele Wyatt Porter.
- Igen, uram, én.
- Fura a hangod.
- Nem csoda, a rossz fiútól kaptam egy kis áramütést.
- Micsoda? Hol vagy? - Elbújtam a kamrában.
- Jobb helyet is találhattál volna.

A rendőrfőnök mindig igyekezett fedezni engem, mert ő maga sem vette volna szívesen, ha az emberek tudomást szereznek képességeimről.

- Elég rémesen néz ki a ház - mondta Porter.
- Igen, tudom.

- Dr. Jessup rendes ember volt, kár érte. Te maradj ott, ahol vagy, és ne mozdulj!
- Simon valószínűleg épp most hagyja el a várost Dannyvel.
- Mindkét autópályát lezárattam.
- Mit csináljak, ha valaki kinyitja a kamraajtót, uram?
- Próbálj beleolvadni a környezetbe - mondta Porter, és letette.

Üldögéltem a sötétben, próbáltam megnyugodni, de folyton Danny járt az eszemben. Reméltem, hogy még életben van, bár tudtam, hogy bárhol is legyen, bizonyára nincs könnyű helyzetben.

Mostanáig egyedül voltam a kamrában, és bár az ajtó nem nyílt ki, éreztem, hogy társaságot kaptam.

Egy kéz szorította meg a vállamat, de ettől a legkevésbé sem rémültem meg. Tudtam, hogy látogatóm csakis a nyugtalan halott, Dr. Jessup lehet.

Öt

Jessup sem életében, sem holtában nem jelentett veszélyt számomra.

Akadnak persze kopogtató szellemek, akik alkalmanként képesek a rombolásra, de ők is inkább csak zaklatottak, és nem gonoszságból cselekszenek. Úgy érzik, befejezetlen ügyük maradt e világon, és még a halál sem tudja elnyomni bennük azt a makacsságot, amely életükben megvolt bennük.

A velejükig gonosz emberek lelke viszont nem időzik sokáig a földön, hogy hatalmas rombolást vigyen véghez vagy megölje az élőkét, ahogyan ezt a hollywoodi filmek sugallják. E szellemek általában gyorsan távoznak, mintha olyasvalakivel lenne randevújuk, akit nem mernek megvárakoztatni.

Dr. Jessup valószínűleg könnyedén jutott át a kamra ajtaján, hiszen a falak már nem jelentettek számára akadályt. Amikor elvette kezét a vállamról, törökülésben ő is a padlóra helyezkedett. Egy ideig csak ült velem szemben a sötétben, azután megfogta a kezemet.

Nem tudott visszatérni az élők sorába, és bátorításra volt szüksége.

- Mindent megteszek Dannyért, ami tőlem telik - suttogtam, bár nem akartam, hogy szavaimat esküként fogja fel, mert ennyire magabiztos nem voltam.
- Az igazság az - folytattam -, hogy talán még ennél is többre lesz szükségünk.

Egyre szorosabban kulcsolta ujjaival a kezemet.

Szerettem volna meggyőzni arról, hogy hagyja el e világot, és fogadja el azt a kegyet, amit a halál ajánlott neki.

- Uram, mindenki tudja, hogy jó férje volt Carolnak, de azt talán nem is sejti, milyen csodálatos apja volt Dannynek.

Minél tovább tartózkodik egy lélek a földön, annál nagyobb a valószínűsége, hogy itt ragad, ezért folytattam.

- Önzetlen tett volt magától, hogy örökbe fogadta a hétéves, beteg kisfiút! Tudom, mindig nagyon büszke volt arra, hogy zokszó nélkül, bátran viselte a betegségét.

Dr. Jessup olyan tiszta éltet élt, hogy nem kellett félnie attól, mi lesz, ha elhagyja e világot. Ha azonban itt marad, és némán figyeli az eseményeket, garantált számára a boldogtalanság. Szereti magát, Dr. Jessup. Úgy tekint majára, mint igazi apjára. Tudja, milyen Danny folytattam -, okos és kemény gyerek. Elhallgattam, mert úgy éreztem, ha túl egyértelműen próbálom rábeszélni, Dr. Jessup lelke megijed, és nem talál ki világunkból. Időt kellett adnom neki, hogy felfogja, amit mondtam, s csak azután szólaltam meg.

- Ön olyan sok jót tett életében.

Elengedte a kezemet, de ekkor kinyílt a kamra ajtaja, és Wyatt Porter hajolt be rajta.

Ahogy felálltam, éreztem, hogy a sokkoló hatása még nem múlt el teljesen. Zúgott a fejem.

Dr. Jessup eltűnt. Talán tovább lépett a következő világba, de az is lehet, hogy csak visszatért az elülső kertbe.

- Hogy érzed magad, fiam? - kérdezte a rendőrfőnök.
- Mint akit megsütöttek.
- Ne izgulj, a sokkoló hatása nem maradandó. - Remélem is.
- Makepeace volt az? - kérdezte Porter.
- Nem, egy kígyószerű fickó. Megtalálták Dannyt?
- Nincs a házban.
- Már én sem reméltem.
- Most tiszta a levegő. Hátul kimehetsz.
- Rendben - bólintottam. - Várj meg a halál fájánál. - Jó.
- Fiam, tényleg jól vagy? - Igen, köszönöm, uram. - Siess, Odd.

Hat

A halál fája a Jessup rezidenciától valamivel lejjebb, Yingék hátsó kertjében állt.

Nyáron és ősszel a tíz méter magas angyaltrombitát lelógó, sárga, tölcsérszerű virágok borították be.

Mr. Ying mindig élvezettel mesélt a gyönyörű növény halálos természetéről, mivel a fa minden egyes része - a gyökere, a törzse, a levelei és a virága is - mérgező volt. A lombkoronájának egyetlen levele orr-, fül-, szemvérzést indít el, s halálos hasmenést okoz. Ying azt mondta, hatására perceken belül kihullanak a fogak, a nyelv elfeketedik, az agy pedig cseppfolyóssá válik.

Persze az is lehet, hogy mindez túlzás. Amikor Mr. Ying először mesélt az angyaltrombitáról, még csak nyolcéves voltam, de még ma is elevenen él az emlékezetemben.

Hogy Mr. Ying és felesége miért volt olyan büszke erre a halált hozó fára, máig nem tudom.

Érnie és Pooka Ying ázsiai származású, kedves, barátságos emberek. Mindketten a Szent Bertalan-templom gyülekezetébe járnak. Érnie a Kolumbusz Lovagok tagja volt, Pooka pedig hetente tíz órát dolgozott a templom boltjában.

Yingék gyakran jártak moziba: Érnie javíthatatlanul szentimentális volt, aki mindig elsírta magát, ha meghalt valaki, vagy ha szerelmes jelenetet látott.

Házasságuk harminc éve alatt örökbe fogadtak és felneveltek két árvát, s eközben végig szorgosan gondozták a halál fáját. Még a hátsó verandát is átépítették miatta, hogy reggeli közben vagy langyos estéken kényelmesen üldögélve gyönyörködhessenek a természet e mérgező művében.

Nem akartam, hogy a Jessup házból ki-be járkáló rendőrök észrevegyenek, ezért a hátsó kert végében levő kapun keresztül mentem be a kertbe, és leültem az angyaltrombita koronája alatt a földre, s közben azon tanakodtam, hogy vajon a fa körül a gyep is átitatódott-e méreggel.

Megcsörrent a mobilom.

- Halló!
- Halló! - mondta egy női hang.
- Kivel beszélek?

- Velem.
- Azt hiszem, rossz számot hívott.
- Gondolod?
- Határozottan.
- Csalódott vagyok - felelte a nő.
- Néha megesik az ilyen.
- Ismered az első szabályt?
- Ahogy mondtam...
- Az első szabály, hogy egyedül kell jönnöd vágott a szavamba.
- ...téves számot hívott.
- Most igazán nagyot csalódtam benned!
- Bennem? - kérdeztem vissza.
- Igen.
- Mert nem én vagyok, akit keres?
- Ez az egész olyan szánalmas - mondta a nő, és megszakadt a vonal.

A nő számát nem jelezte ki a telefonom. Egy ideig még bámultam a készüléket, hátha újra félrenyomja a gombot, de nem csörrent meg, így eltettem.

Amikor az órámra pillantottam, meglepődve láttam, hogy hajnali három óra tizenhét perc van, tehát alig harminchat perc telt el azóta, hogy Dr. Jessupot az ágyam mellett találtam.

Teljesen elveszítettem időérzékemet, ezért hittem, hogy lassan már hajnalodik. Ebben a tévedésben valószínűleg a sokk-terápiának is része lehetett.

A halálfa ágai nem takarták el teljesen az égboltot felettem, így akár a Cassiopeia csillagképet is megkereshettem volna. A klasszikus mitológiában Cassiopeia Andromeda anyja volt.

Ismertem egy valódi Cassiopeiát, akinek volt egy Bronwen nevű lánya. Ő volt és lesz számomra a világon a legcsodálatosabb ember.

Amikor sikerül megtalálnom a Cassiopeia csillagképet, valahogy kevésbé érzem magányosnak magamat.

Egy rendőrautó jelent meg a Ying ház kapujánál, kikapcsolt lámpákkal.

Felálltam a fa alatt, és odasétáltam a kocsihoz, hogy beüljek Porter mellé. - Hogy vagy, Odd? - kérdezte a rendőrfőnök. - Elmúlt már a tompultságod?
- Igen, már sokkal jobban érzem magam.

Elindultunk. Porter felkapcsolta a világítást. - Mit szólnál ahhoz, ha csak úgy autóznánk, de ha érzel valamit, azonnal szólj!
- Próbáljuk meg - mondtam.

A rendőrfőnök kikapcsolta a rádiót, ezért megkérdeztem:
- Nem fogják keresni?

A Jessup házból? Nem hinném. A helyszínelők már átvették a terepet, így nem gondolom, hogy kellenék. Mesélj nekem a sokkolós fickóról!
- Vékony, magas férfi volt, hideg zöld szemekkel. Idétlenül, kígyószerűen mozgott. - Most rá koncentrálsz? - Nem. Csak egy pillanatra láttam, mielőtt leterített. Nem igazán sikerült megjegyeznem a vonásait.
- Simon volt az?
- Nem tudhatjuk biztosan, hogy Simon valóban benne van-e.
- Akár fogadni is mernék rá, hogy igen - mondta Porter. - Hideg fejjel kitervelt gyilkosság volt, és nem egyedül hajtotta végre. Volt egy társa is, akivel a börtönben ismerkedett meg.
- Ez most mind nem számít, mert Dannyt igyekszem megtalálni.

Néhány tömbön keresztül szó nélkül haladtunk. A városka utcáin egyetlen lélek sem volt.
- Visszamész még a bárba dolgozni? - kérdezte Porter.
- Igen, uram. Remélem, előbb vagy utóbb.
- Minél előbb, annál jobb. Mindenkinek hiányzik a sülted.
- Poke is jól süt - mondtam Poke Barnettre célozva, akivel együtt dolgoztam a Pico Mundo Grillben.
- Nem lehet a tiéddel egy lapon említeni a főztjét, sem a sült krumplit, sem a palacsintát.
- Ezt jó hallani - jegyeztem meg.
- Érzel már valamit, fiam? - kérdezte Wyatt.
- Még nem. Jobb lenne, ha nem beszélnénk róla, az talán segít.

A rendőrfőnök nagyot sóhajtott. - Nem tudom, képes leszek-e valaha hozzászokni ehhez a pszicho-izéhez.
- Nekem sem könnyű. Most forduljon balra - mondtam.
- Arra számítottam, hogy Simon már négy hónappal ezelőtt visszajön ide - mondta Porter -, közvetlenül az után, hogy Fölsőmből kiengedték, ezért egész októberben és novemberben figyeltettük a Jessup ház környékét.
- Danny mesélte is, hogy új riasztót szereltettek fel, és kicseréltették a zárakat.
- Simon tehát bölcsen várakozott, mert fokozatosan csökkentettük a megfigyelés intenzitását. Amikor pedig Carol meghalt, már egyáltalán nem gondoltuk, hogy Simon visszatér Pico Mundóba.

Tizenhét évvel korábban Simon Makepeace alig látott a féltékenységtől, és meg volt róla győződve, hogy csinos, fiatal felesége megcsalja. Pedig nem volt igaza.

Úgy gondolta, hogy a nő akkor találkozik a szeretőjével, amikor ő dolgozik, ezért Simon az akkor négy éves fiukból igyekezett kiszedni a szerető nevét. Mivel Danny nem tudott nevet mondani, mert soha senkit sem látott a házban, Simon a vállánál fogva felemelte a kisfiút, hogy kirázza belőle a nevet.

Danny törékeny csontjai azonnal összeroppantak. Eltörött két bordája, a bal kulcscsontja, mindkét oldali felkarcsontja, jobb orsócsontja, singcsontja és a jobb kezében három kézközépcsont.

Amikor Simon rájött, hogy egyetlen nevet sem tud kiszedni a fiúból, dühödten ledobta a padlóra, amikor Danny újabb csontjai roppantak össze: a jobb oldali combcsontja, sípcsontja és minden egyes csont a jobb lábában.

Carol ez alatt épp a bevásárlást intézte. Hazatérve ott találta a több sebből vérző, ájult Dannyt, akinek jobb karjából egy összetört felkarcsont kandikált ki.

Simon tisztában volt azzal, hogy ezért becsukják, így hát elmenekült. Tudta, hogy a szabadságából csupán órák lehetnek hátra, de a düh elvakította, s úgy döntött, bosszút áll azon a férfin, akit a felesége szeretőjének tartott.

Simon legfőbb gyanúsítottja Lewis Hallman volt, akivel Carol még házasságuk előtt találkozott néhányszor. Beült Ford Explorerébe, és jó darabig figyelte Hallmant, majd a megfelelő pillanatban halálra gázolta.

A bíróságon azt vallotta, hogy csupán meg akarta ijeszteni Hallmant, nem állt szándékában megölni. Ennek az állításnak ellentmondott az, hogy miután elütötte áldozatát, még egyszer visszatolatott, majd másodszor is áthajtott rajta.

Sajnálkozását fejezte ki tette miatt, látszólag megbánást tanúsított, ostorozta magát, és sírt. Nem védekezett, csupán érzelmi éretlenségre hivatkozott, és többször imádkozott a bíróság előtt.

Az ügyésznek nem sikerült a szándékosságot rábizonyítania, ezért gondatlanságból elkövetett emberölésért ítélték el.

- A következő sarkon forduljon jobbra - szóltam Porternek,

Simon Makepeace tehát letöltötte teljes büntetését az emberölésért és Danny bántalmazásáért. Nem helyezték idő előtt szabadlábra, ezért amikor a börtönt elhagyta, azzal találkozott, akivel akart, és oda mehetett, ahová akart.

Lehet, hogy visszatért Pico Mundóba, és most talán éppen fogva tartja a fiát.

A börtönből írt leveleiben Simon hűtlennek és árulónak nevezte Carolt válásuk és a nő második házassága miatt. Úgy gondolta, hogy ha ő nem birtokolhatja a kiválasztott nőt, hát másnak sincs ehhez joga.

Carolt végül a rák ragadta el Wilbur Jessuptól és Simontól, Simon azonban mégis úgy érezte, hogy meg kell büntetnie a férfit, aki elfoglalta a helyét.

Bárhol legyen is Danny, helyzete kétségbeejtő volt. Igaz, hogy az elmúlt tizenhét év során a fiú mind lelkileg, mind fizikailag összeszedte magát, Simon Makepeace számára nem jelenthetett különösebb akadályt, mert Danny nem tudta magát megvédeni.

- Hajtsunk végig Camp's Enden - javasoltam.

Camp's End a város lepusztult, elszegényedett negyede volt, ahol az amerikai álom már régen meghalt.

A rendőrfőnök gázt adott, és egyre határozottabban haladt előre. - Ha valóban Simon az, akit keresünk, nem fog sokáig bajlódni Dannyvel. Már az is meglep, hogy nem ölte meg azonnal ott a házban, Dr. Jessuppal együtt - mondtam.

- Ezt miért mondod? - kérdezte Porter.
- Simon sosem ismerte el, hogy ő a fiú apja. Hiszen az ő gyereke nem lehet ilyen torzszülött! Kezdettől fogva úgy gondolta, hogy Carol házasságuk elejétől csalta. - Tehát, ha Dannyre nézett...
- Igen, mindig ez jutott eszébe. Igaz, hogy Danny egy okostojás, de én mindig kedveltem - fejeztem be a gondolatot.

Hét

Porter rendőrfőnök lassan autózott a csendes utcákon, miközben én az ihletre vártam.

- És hogyan töltöd a napjaidat, amióta szabadságon vagy?
- Olvasgatok - feleltem. - Az hasznos időtöltés.
- Több időm van gondolkodni is.
- Pedig nem tesz jót.
- Nem viszem túlzásba, bár egyre gyakrabban szeretném, ha hinnék a reinkarnációban - mondtam elgondolkodva.
- No, az engem, egy cseppet sem vonz.
- Pedig lehet, hogyha valamit igazán akarunk, de mégsem kaphatunk meg ebben az életben, a következő életünkben volna rá lehetőség.
- De az is lehet, hogy nem - válaszolta Porter -, és ezt a tényt el kell fogadnunk keserűség nélkül. Mindenért hálásnak kell lennünk, amink van.

Pico Mundo virágzó városka, ebben a negyedben azonban ennek nyomát sem láttuk. Volt ugyan egy-két szépen karbantartott ház, de ezek jól ápoltsága inkább csak hangsúlyozta a többi épület lehangoló állapotát.

Hiába köröztünk már egy ideje az utcákon, egyáltalán nem éreztem, hogy közelebb lennénk Dannyhez vagy akár Simonhoz, ezért javasoltam Porternek, hogy keressünk egy kicsit barátságosabb környéket.

- Ennél rosszabb negyedek is vannak - mondta Porter, ahogy magunk mögött hagytuk Camp's Endet. - Sokan nagyon is boldogok itt, hidd el.
- Tudom, mert én is boldog vagyok - bólintottam határozottan.
- Te azért vagy az, mert önmagáddal békében élsz, fiam.
- Ezt hogy érti?
- Ha nyugodt vagy, és nem reménykedsz, a belső béke hamarosan eljön. Ez egy kegyelmi állapot, de ehhez neked magadnak kell úgy döntened, hogy boldog akarsz lenni.
- Nem is olyan nehéz! Elég csak úgy dönteni?
- A döntés meghozatala az igazi nehézség.
- Főnök, úgy tűnik, maga is eleget töri a fejét.

Porter egy darabig nem szólalt meg. - Néha jó elmerülni a gondolatokban, megnyugszom tőle. Mindenesetre bármi történjen is az életben, a boldogság lehetősége mindig ott van előttünk.

Mire a város központjához értünk, rájöttem, hogy a megérzésem nem működik. Talán nekem kéne vezetni? Vagy a sokkoló hatása tompította el az érzékszerveimet?

Lehet, hogy Danny már halott, én pedig tudat alatt ellenállok a vonzásnak, mert rettegek a látványtól?

Négy óra után négy perccel arra kértem Portért, hogy tegyen ki a Bank of Americánál a Memóriái Park mellett.

- Úgy érzem, most nem tudok segíteni - mondtam elkeseredve.

Már korábban is előfordult, hogy ha olyan embereket próbáltam megtalálni, akik érzelmileg közel állnak hozzám, cserbenhagyott az intuícióm. Talán az érzelmek befolyással vannak különleges képességemre, hiszen Danny Jessup szinte a testvérem volt, akit szerettem.

Amikor kiszálltam a rendőrautóból, Porter megkérdezte:

- Tényleg nem akarod, hogy hazavigyelek?
- Nem, köszönöm, uram. Minden rendben van, és nagyon éhes is vagyok. Azt hiszem, elsétálok a Grillhez reggelizni.
- Csak hatkor nyitnak.
- Majd elücsörgök addig a parkban.
- És gondolkodsz tovább?
- Nem, majd próbálok nem gondolkodni - mondtam, és becsuktam az ajtót.

Az autó elindult. Néztem, ahogy lámpái eltűntek a sötétben, majd a parkban leültem egy padra, és ígéretem ellenére elmerültem a gondolataimban.

Nyolc

A Memóriái Park közepén egy bronz szoborcsoport állt, három második világháborús katonát ábrázolt. Általában kivilágították az emlékművet, de a reflektorokat vandálok szétverték.

Nemrégiben a város egy maroknyi elszánt lakója azt követelte, hogy távolítsák el a szobrot, mert túlzottan militarista. Azt szerették volna, ha Gandhi, Wilson vagy Arafát-szobrát állítják fel a helyén.

Az új szobor kérdésében még nagygyűlést is összehívtak, ahol felmerült Brad Pitt, sőt Johnny Depp neve is, akikről a szobrot mintázhatták volna, végül azonban ezt az ötletet is elvetették, a katonák pedig maradtak.

Bár sötétben üldögéltem, Elvis rám talált, és csatlakozott hozzám.

1950-es évekbeli katonai egyenruháját viselte, talán ugyanazt, amit a G. I. Bluesban, amely 1960-ban készült, nem sokkal az után, hogy kilépett a seregből.

Az összes általam látott halott ugyanazt a ruhát viseli, amelyben meghalt. Ez alól csupán Elvis a kivétel, aki kedve szerint váltogatja a ruhatárát, de erre magyarázatot nem találtam.

Kevés ember élt annyira a nyilvánosság szeme előtt, hogy élete minden napját fel lehessen jegyezni, de Elvis közéjük tartozott.

Mivel még hétköznapi tevékenységeiről is részletes feljegyzések készültek, egészen biztosak lehetünk abban, hogy soha nem járt Pico Mundóban, még átutazóban sem, sőt helyi lánnyal sem randevúzott. Semmilyen kapcsolatban nem állt a várossal.

De akkor vajon miért éppen ezen a helyen kísértett, itt a Mojave sivatagban, Graceland helyett, ahol meghalt? Kérdeztem tőle, de a halottak némaságát nem tudtam megtörni.

Amikor esténként néha a nappalimban üldögélünk, és híres számait hallgatjuk, próbálok beszélgetni vele. Javasoltam neki, hogy jelbeszéddel kommunikáljunk, de ő csak néz ám nehéz szempilláival, tengerkék szemével, és tovább őrzi a titkát. Viszont gyakran mosolyog és hunyorít, vagy játékosan a karomba bokszol.

Régebben úgy gondoltam, azért nem hagyja el e világot, mert az itteni emberek olyan jók voltak hozzá, és annyira szerették a dalait. Bár rászokott a gyógyszerre, és halála előtt már nem is volt olyan fantasztikus előadó, amikor alig negyvenkét éves korában elhunyt, még mindig a hírnév csúcsán volt.

Mostanában azonban van egy új elméletem arról, hogy miért van még itt. Egyszer sort kerítek arra is, hogy elmondjam neki.

A rock'n'roll királya most előrehajolt a padon, oldalt fordította a fejét, és erősen figyelt valamire.

Nem hallottam semmit.

Elvis ekkor végignézett a kihalt utcán, és mindkét kezét felemelte, mintha oda akarna hívni valakit.

A távolból ebben a pillanatban motor zúgását hallottam meg.

Elvis rám hunyorgott, mintha azt akarná mondani, végre működik az intuícióm. Valószínűleg az autózás helyett már korábban is ezt kellett volna tennem, leülni, és várni, hogy a zsákmány magától megjelenjen.

Két sarokkal távolabb egy fehér Ford furgon fordult be a sarkon. Lassan haladt, mintha a vezető keresne valamit.

Elvis kezét a karomra tette, hogy figyelmeztessen, még nem szabad felállnom a pálma takarásából.

Az utcai lámpák fénye bevilágította a furgon belsejét. A kormány mögött ugyanaz a férfi ült, aki a Jessup házban megtámadott.

Azonnal felugrottam, de a sofőr szerencsére nem vett észre, amikor befordult a következő sarkon.

Ott hagytam Presley őrmestert a padon, és az autó után vetettem magam.

Kilenc

A furgon a sarkon eltűnt a szemem elől, én pedig rohantam utána, ahogy tudtam.

Amikor a kereszteződéshez értem, még láttam, ahogy a Ford befordul egy keskeny utcába tőlem fél háztömbnyire.

A sikátorban tökéletesen sötét volt, így kiváló célpontot nyújthattam volna bárkinek, aki az utcában leselkedik rám.

A furgon a sikátorban balra kanyarodott, de fényeit szerencsére nem veszítettem el szem elől. Futás közben próbáltam mobilomat előhalászni a zsebemből.

A következő elágazásnál azonban a furgonnak teljesen nyoma veszett.

Porter rendőrfőnök számát akartam hívni, közben azonban kiderült, hogy telefonom lemerült. Elfelejtettem feltölteni előző éjszaka, ezért zsebre tettem, és rohantam tovább. Egyre nagyobb nyugtalanság vett rajtam erőt.

Igyekeztem minél csendesebben haladni, hátha meghallok valamit, de semmi rendkívülit sem vettem észre. Hiába járkáltam oda-vissza a sikátorban az üzlethelyiségek zárt ajtaja előtt, nem tudtam kideríteni, hová lett a furgon. Megálltam, és az egyik raktárépület rolóval lezárt ajtajára tapasztottam a fülem, de ennek sem volt eredménye.

Ekkor hirtelen újra láttam lelki szemeim előtt a járművet vezető kígyótestű férfit. Szegény Danny bizonyára a kocsi hátsó részében szenvedett Simon társaságában.

Ismét futni kezdtem. A következő utcán jobbra fordultam, majd balra a Palomino sugárútra, ahol végre rájöttem, hogy megérzésem teljes erővel magával ragadott. Mágnesként vonzott az ismeretlen.

A Palominóról lefordultam balra egy kis utcába, ahol azonban fegyverdörrenés késztetett arra, hogy két kuka között keressek menedéket.

A lövés hangja végig visszhangzott az üres utcákon, így nem tudtam kideríteni, milyen irányból jött.

Nálam nem volt fegyver. Eddigi életem során csupán egyetlen egyszer vállalkoztam fegyver használatára. Akkor lelőttem egy gyilkost, s ezzel többek életét mentettem meg.

A fegyverekkel szemben nem annyira morális, mint inkább érzelmi fenntartásaim voltak. Az anyám ugyanis odavan a pisztolyokért, és gyermekkoromban is elég sokat tartotta a kezében, ahogyan erről már korábbi történetemben beszámoltam.

Valószínűleg ez az oka annak, hogy inkább távol maradok az egésztől. Ha mégis a kezembe kerül egy pisztoly, úgy érzem, a tárgynak önálló élete van, és könnyen irányíthatatlanná válik.

Elképzelhető, hogy egy napon éppen a fegyverektől való beteges viszolygásom fogja halálomat okozni, bár sosem ringattam magamat abban a hitben, hogy sokáig élhetek.

Úgy egy-két percig guggoltam még a kukák között, amikor arra a következtetésre jutottam, hogy talán mégsem engem akartak lelőni. Ha én lennék a célpont, a tettes a sikertelen lövés után újra próbálkozott volna.

Néhány raktárépület felső szintjén lakások is voltak. A hatalmas dörrenés hallatán a lakók felriadtak álmukból, és az ablakokban fény gyúlt.

Újra megéreztem, hogy valami elemi erővel vonz maga felé, ezért rohanni kezdtem a következő keresztutca irányába, és nem messze előttem, a Blue Moon Kávézó személyzeti bejáratánál végre megpillantottam a fehér furgont.

A Blue Moon mellett volt egy kisebb parkoló, s ennek túlsó végében állt a Ford orral kifelé, és ahogy láttam, teljesen üresen.

Mindkét első ajtaja nyitva volt, a reflektorai világítottak, de nem ült benne senki. Óvatosan közelebb lépkedtem, és hallottam, hogy a motorja jár.

A benne tartózkodók láthatóan sietve távoztak a parkolóból.

Egy második emeleti lakás ablakából egy kék köntöst viselő idősebb hölgy hajolt ki kíváncsian.

Lassan körbejártam az autót, és láttam, hogy a hátsó ajtaja is nyitva állt, de senki nem volt benne.

A távolból már hallottam a közeledő rendőrautók szirénájának hangját.

Kíváncsi voltam, ki lőtt, kire és miért.

Danny biztosan nem tudta volna elvenni a fegyvert kínzóitól. Ha mégis, a visszarúgó fegyver ütése valószínűleg darabokra törte volna vállcsontját.

Elgondolkodva álltam a Ford mellett.

Tíz

Régi barátomat, Ozzie-t, azaz P. Oswald Boone-t, a száznyolcvan kilós óriást, nemrég vertem fel álmából. Miközben reggelit készített, méreteihez képest kecsesen és fürgén mozgott a konyhában.

Néha elszörnyedek Ozzie hatalmas méretei láttán, s aggódni kezdek, hogy szíve nem bírja sokáig a szolgálatot. De amikor főzés közben sürög-forog, szinte súlytalannak tűnik, lebeg a föld felett.

Miközben e februári reggelen figyeltem, azon gondolkodtam, hogy barátom egész életében az evéssel gyilkolta magát, bár az étel nyújtotta enyhülés és megnyugvás nélkül valószínűleg régen elpusztult volna.

Sosem beszélt gyermekkoráról, de tudtam, hogy sokat szenvedett, és szülei számtalanszor okoztak neki lelki és testi szenvedést. A fájdalom ellenszereként rengeteget evett, és még többet olvasott. Felnőve sikeres író vált belőle, számtalan népszerű regény s egy misztikus könyvsorozat is fűződik a nevéhez. Olyan termékeny szerző, hogy az általa írt könyvek súlya egy napon valószínűleg testsúlyát is meghaladja majd.

Engem is ő beszélt rá, hogy papírra vessem életem nem túl vidám, de igaz történetét, ám amikor befejeztem, azonnal közöltem vele, hogy egyszer s mindenkorra végeztem az írással. S akkoriban ezt valóban így is gondoltam. Most azonban megint itt vagyok, hogy életem újabb megrázó eseményeit lejegyezzem, és kiírjam magamból a fájdalmat.

Míg Ozzie tüsténkedett, beszámoltam neki Dr. Jessupról és az eseményekről azóta, hogy a doktor szelleme az éjszaka közepén megjelent az ágyam szélén.

A történet mesélése közben azonban már nemcsak Danny hogyléte, hanem Ozzie macskája, Szörnyű Chester miatt is egyre idegesebb lettem.

Szörnyű Chester a kutyák rémálma volt, aki nagy kegyesen megengedte Ozzie-nak, hogy egy háztartásban éljen vele. Érthetetlen módon gazdája épp annyira imádta őt, mint az evést vagy a könyvírást. Én azonban némi ellenszenvet táplálok iránta, és valószínűleg ő sem kedvel túlságosan, mivel már többször is a cipőmre pisilt. Ozzie szerint ez Chesternél egyértelműen a szeretet jele. Megérkezésem óta a macska szerencsére még nem került elő.

Az elkészült reggelit a verandán akartuk elfogyasztani.

- Ami az egyiknek táplálék, az a másiknak méreg - mondta Ozzie, amikor a szájához emelte a villát.
- Shakespeare? - kérdeztem.

- Lucretius. De azért sem vagyok hajlandó a tejszínhabot halálos méregnek tekinteni, ahogy az egészséges életmód élharcosai elvárják!
- De a vaníliás szójatejet kipróbálhatná - mondtam bátortalanul.
- Nem tűröm, hogy az én asztalomnál ilyen szentségtörő szavak hangozzanak el!
- Pedig már a Gelato Italianónál is van csökkentett kalóriájú fagylalt.
- Az én hűtőmben sosem találsz ilyen trágyát! - jelentette ki Ozzie. - Szóval mit gondol Wyatt Porter, hol van Danny?
- Simon valószínűleg elrejtett egy autót a Blue Moon mellett, hátha valami rosszul alakul a Jessup háznál, és valaki észreveszi a furgonját - mondtam.
- De senki sem látta meg, tehát nem volt értelme autót váltania.
- Nem.
- És mégis átszállt egy másikba a Blue Moonnál?
- Úgy tűnik.
- Te mit hámozol ki ebből?
- Elég sokat.
- Tizenhat éven át csak Carol járt az eszében. A nő annyira a rögeszméjévé vált, hogy még Jessupot is meg akarta ölni, amiért az feleségül vette Carolt.
- Nagyon úgy tűnik.
- És Dannytől mit akar? - kérdezte Ozzie.
- Fogalmam sincs.
- Nem hinném, hogy csupán az apa-fiú viszony felélesztése miatt vitte magával.
- Nem jellemző rá az ilyesmi - bólintottam. - Milyen az omlett?
- Isteni, uram - feleltem.
- Akkor jó. Tettem bele tejfölt is. Egyébként nem hiszem, hogy Simonnal szemben hatásosak lennének az úttorlaszok, ha négykerék-meghajtású járműbe ült át.
- A rendőrfőnök helikopterekkel is keresteti.
- Van valami megérzésed arról, hogy Danny még a városban van, vagy sem?
- Különösen hangzik, de érzem, hogy itt van.
- Miért különös?
- Mert rossz érzésem van, de nem tudom megmagyarázni, miért.
- Talán már nem él?
- Megráztam a fejem.
- Nem ilyen egyszerű.
- Még egy kis narancslé? Most facsartam.
- Köszönöm, kérek. Ozzie, hol van Szörnyű Chester?
- Ott, és téged figyel - mutatott a hátam mögé.

Megfordultam a székben, és megpillantottam a macskát az egyik keresztgerendán. Abban a pillanatban elkezdtem magamat kényelmetlenül érezni.

- Még sosem bámult rám így - mondtam Ozzie-nak.
- Pedig mindig így néz, hidd el.
- Emlékszem, egyszer korábban már láttam a tekintetében valami hasonló, különös izzást.
- Mikor? - kérdezte Ozzie.
- Augusztusban.
- Ja, akkor, ott a szellemnél.

Múlt augusztusban rájöttem, hogy hozzám hasonlóan Chester is látja a földön rekedt, zavarodott lelkeket, sőt ugyanolyan figyelemmel szemlélte a szellemeket, mint én.

- De te nem vagy halott - próbált Ozzie megnyugtatni.

- Lehet, hogy tud valamit, amit én még nem.
- Mire gondolsz?
- Arra, hogy hamarosan meghalok.

Ozzie őszinte aggodalommal fürkészte arcomat, majd folytatta az evést.

Tizenegy

Amikor azt javasoltam, hogy segítek letakarítani az asztalt, és el is mosogatok indulás előtt, Kicsi Ozzie leintett.

- Nem kell sietni. Még alig negyven perce üldögélünk itt, én pedig rendszerint több mint egy órát töltök reggelizéssel, szóval ne nyúlj semmihez.
- Miért nem ír egy könyvsorozatot a főzés világáról?
- A könyvesboltok polcai már roskadoznak a sztárszakácsok által írt könyvektől.

Ozzie egyik korábbi sorozatának főhőse egy elhízott detektív, a másiknak pedig egy táplálkozási gondokkal - többek között bulimiával - küzdő kedves női nyomozó.

- Inkább arra gondoltam, hogy egy állatokkal kommunikálni tudó nyomozóról fogok írni.
- És az állatok segítenek neki megoldani az ügyeket?
- Igen. A kutyák mindig igazat mondanak neki, a madarak viszont gyakran lódítanak. A tengeri malacok pedig hajlamosak a túlzásokra.
- Már most együtt érzek a nyomozóval.

Néhány percnyi hallgatás után észrevettem, hogy Ozzie sokkal áthatóbban néz rám, mint Chester.

- Miért néz így? - kérdeztem.
- Nem csak reggelizni jöttél, ugye? - kérdezte Ozzie. - Sőt, nem is azért, hogy Wilbur Jessupról vagy Dannyről beszélgessünk.
- De igen, valójában ezért.
- Most, hogy már mindent megbeszéltünk, és meg is reggeliztél, gondolom, indulnod is kell.
- Igen, uram, valóban mennem kéne - mondtam, de nem keltem fel a székről.

Ozzie öntött magának kávét, de közben le nem vette rólam a szemét.

- Nem hittem volna, hogy képes leszel engem becsapni, Odd - mondta.
- Biztosíthatom, hogy ez eszembe se jutott, uram!
- Nem tudsz hazudni. Te az őszinteség mintaképe vagy, olyan ártatlan, mint egy ma született bárány.

Félrenéztem, és láttam, hogy Chester lejött a gerendáról. Most a veranda legfelső lépcsőjén üldögélve figyelt.

De még ennél is különösebb - folytatta Ozzie -, hogy ezzel még tetszelegsz is önmagad előtt. Szóval még mindig azt állítod, hogy csupán Wilburről és Dannyről akartál mesélni nekem?

- Mit gondol, miért jöttem ide? - kérdeztem vissza.
- Eddig mindig inkább magadba akartál nézni, ha eljöttél hozzám. De az is lehet, hogy tévedtem. Azt hittem, tudok neked segíteni.
- így is volt.
- Ma is olyan fontos kérdéssel jöttél ide, ami nyugtalanít, méghozzá annyira, hogy meg se mered kérdezni?
- Nem így van.

Elhallgattam, és zavartan tekingettem körbe a kertben.

- Ismeri Érnie és Pooka Yinget? - szólaltam meg végül.

- Igen, kedves emberek. - A hátsó kertjükben...
- Igen, van egy angyaltrombita. Csodálatos példány.
- A halált hordozza, minden részében. Rendkívül mérgező. Miért nevel két ilyen kedves ember egy halált hozó fát? - kérdeztem.
- Azért, mert szép, különösen, ha virágzik - felelte Ozzie.
- De még a virágai is mérgezőek! Elég perverz dolog ilyesmit nevelgetni.
- Szerinted Érnie Ying perverz? - kérdezte Ozzie.
- Nem, nem, épp ellenkezőleg - mondtam.
- Akkor biztosan Pooka a szörnyeteg, aki kitűnően képes leplezni gonosz szándékait. Egyébként pedig szerintem nincs semmi szokatlan abban, hogy Yingék az angyaltrombitában gyönyörködnek. Pico Mundóban máshol is nő mérgező virág.
- Hol? - kérdeztem elképedve.
- Persze, hogy nem tudod, hiszen annyira el vagy foglalva a saját természetfeletti világoddal, hogy nem látod, ami azon tűi van. Észrevetted már, mennyi oleander nő a városban? Szanszkrit nyelven az oleander azt jelenti „ló-gyilkos". Annak a növénynek is minden egyes része mérgező.
- Pedig nagyon tetszik a piros virágú fajtája.
- Ha elégeted, a füstje mérgező - mondta Ozzie. - Ha a méhek túl sok időt töltenek az oleanderen, a mézük is mérgezővé válik. Aztán ott van az azálea.
- Azt hittem, az teljesen ártatlan.
- Az oleander gyorsan öl, az azálea hatása azonban csak órák múltán jelentkezik: hányás, bénulás, görcsök, kóma, aztán halál. De említhetném a beléndeket is vagy a gyűszűvirágot. Ezek mind megtalálhatók városunkban.
- Ennyit a békés Föld Anyáról! Érnie és Pooka Ying viszont tisztában vannak azzal, hogy az angyaltrombita halálos. Éppen ezért ültették a kertjükbe.
- Biztosan ez is olyan zen-buddhista dolog. Valószínűleg a halál természetét akarják megérteni, és így akarnak félelmükön úrrá lenni - mondta Ozzie.

Erre már nem tudtam, mit felelni, ezért inkább beleharaptam egy teasüteménybe, és kávét töltöttem.

- Miért viszonyulnak az emberek olyan elnézően a gyilkossághoz? - szólaltam meg kis idő múlva. - Simon Makepeace egyszer már ölt, mégis kiengedték.
- A törvény sem tökéletes.
- Látnia kellett volna Dr. Jessup testét.
- El tudom képzelni.
- Gyakran gondolok azokra a szerencsétlen emberekre, akiket lelőttek...

Ozzie nem kérdezte, kikről beszélek. Jól tudta, hogy arra a negyvenegy emberre gondolok, akik tavaly augusztusban a bevásárlóközpontban estek áldozatul egy merényletnek. Tizenkilencen közülük azonnal meg is haltak.

Régóta nem olvasok újságot, és nem nézek híradót, de az emberek mindig elmesélik, hogy mi történik a világban - mondtam.

- Ne feledd, a híradó nem a valódi élet. A riporterek szeretik eltúlozni a dolgokat, és mivel az erőszak jól eladható áru, hát arról tudósítanak.
- De miért olyan jó árucikk?
- Azt hiszem, Odd, végre valóban arról beszélsz, amiért idejöttél - mondta Ozzie, és nagyot sóhajtva hátradőlt székében.
- Nem is tudom, azt hiszem, nincs konkrét dolog, amiről beszélni akarok, csak úgy fecsegek.
- Nekem nyugodtan kiöntheted a szívedet.

- Mi a baj az emberekkel?
- Konkrétan kikkel?
- Általában az emberiséggel. Mi történt? - Hát ennyi lenne a problémád?
- Azt hiszem, igen, de azért boldogan meghallgatnám, mit gondol erről.
- Valójában három kérdést kellett volna feltenned. Mi a baj az emberiséggel? Mi a baj természettel, a mérgező növényekkel, a vérengző állatokkal, a földrengésekkel, az áradásokkal? Végül pedig, mi a baj a kozmikus erővel, amely mindent ellop tőlünk?

Ozzie-t mindig bölcsnek tartottam.

- A három kérdésre ugyanaz a válasz - folytatta Ozzie -, de nem szívesen mondanám meg én a megoldást. Jobb lenne, ha te magad jönnél rá.
- Ennyi a válaszod számomra? - kérdeztem kicsit szomorúan.

Ozzie elmosolyodott, és megvonta a vállát.

- Egy komoly filozofikus kérdéssel jövök ide, amitől aludni sem tudok, és mindössze egy reggelit kapok válasz helyett?
- Nocsak! Azért elég bőséges reggelit kaptál, azt hiszem - mondta Ozzie. - Tanácsból is ugyanennyi jár. De már tudod a választ a kérdésekre, sőt mindig is tudtad, csak fel kell ismerned.

Megráztam a fejem. - Néha elég idegesítő tud lenni! Jobb is, ha most megyek - mondtam, és felálltam a székből.

Ozzie nehézkesen feltápászkodott. Megöleltük egymást, aztán barátom megszólalt:

- És most hogyan tovább, Oddie?
- Nem tudom. Majd kialakul - válaszoltam, és kisétáltam a hátsó kertkapun át.

Tizenkettő

Cseppet sem is lepődtem meg, hogy ismét a Blue Moon Kávézónál találtam magamat. Az éjszakai félhomályban némi romantikus hangulat lengte körül a környék ódon házait, nappal azonban minden szépség lefoszlott róluk, és most nem láttam mást, mint szürke, lepusztult épületeket és utcákat.

Danny Jessup szerint az építészet pontosan tükrözi az emberi természetet, mivel az emberek is többet törődnek a külcsínnel, lelküket azonban hajlamosak elhanyagolni. Azt hiszem, van némi igazság ebben.

Ám hiába hozott ide újra hatodik érzékem, a halvány hajnali fényben sem találtam semmiféle nyomot, amely akár egyetlen lépéssel is közelebb vitt volna Dannyhez vagy elmebeteg apjához.

A rendőrség már elvégezte a dolgát, és elvonult. A Fordot is elvontatták.

Nem azzal a tudattal jöttem vissza ide, hogy én majd biztosan rátalálok valamilyen nyomra, amely elkerülte a hatóságok figyelmét, és amely alapján majd gyorsan megtalálom a rossz fiúkat. Csupán azért vagyok itt, mert megérzésem korábban ezen a helyen hagyott cserben. Reméltem, hogy intuícióm visszatér, mert ha megtalálom a kötél egyik végét, annak mentén könnyebben felgöngyölíthetem az ügyet.

A kávézó személyzeti bejáratával szemben volt az a második emeleti ablak, ahonnan az idős hölgy kinézett, amikor néhány órával ezelőtt körbejártam az elhagyott furgont. A függöny most be volt húzva. Átfutott az agyamon, hogy talán beszélnem kéne a nővel, de a rendőrség már biztosan kikérdezte, és ők sokkal jobbak ebben, mint én.

Elindultam a háztömb végéhez, először északnak, majd dél felé a Blue Moon mellett.

A kukák mellett áruszállító teherautók parkoltak, a munkások le- és felrakodtak róluk. Az üzlettulajdonosok mind szorgosan tüsténkedtek boltjaik háta mögött. Minden a megszokott rendben zajlott, mintha a hajnali lövöldözés meg sem történt volna.

Közülük néhányan természetesen felismertek. Először egyikük sem tudta pontosan, honnan, az után hamarosan rájöttek, hogy én vagyok az a fickó, aki múlt év augusztusában megállította a bevásárlóközpontban azt a gyilkoló gépet, akinek sajnos, minden igyekezetem ellenére, mégis sikerült negyvenegy embert lelőnie. Sokan közülük életük végéig nyomorékok maradtak, tizenkilencen pedig nem is élték túl azt a napot.

Ha e mészárlást megakadályoztam volna, talán valóban hős lennék.

Porter rendőrfőnök azt mondta, ha nem lépek közbe, több százan pusztultak volna el, ám ez sem vigasztalt.

Egyetlen halott lelke sem ragadt itt a földön, mindannyian továbbléptek.

Éjszakánként gyakran látom őket álmomban, és mindig olyanok, mintha élnének. Amikor ezeken az éjjeleken felriadok, mindig különös érzés kerít hatalmába. Olyan óriásinak érzem a veszteséget, hogy szívem szerint fel sem ébrednék többet. De mégis minden reggel felébredek, és kénytelen vagyok továbbélni az életemet úgy, ahogy Cassiopeia lánya, a tizenkilenc halott egyike is akarná.

Be kell teljesítenem a sorsot, ami nekem rendeltetett, mert csak azután halhatok meg.

Van azért abban valami jó is, ha az emberre a hős címkét ráragasztják. Akik felismernek, mindig valamiféle félelemmel, vegyes tisztelettel tekintenek rám.

A keskeny utcán sétálva nemsokára egy keskeny telekhez értem, amely elhanyagolt volt, az átjárást pedig egy leláncolt és lelakatolt kapu akadályozta. Egy kis tábla lógott rajta a következő felirattal:

MARAVILLA MEGYEI VÍZGAZDÁLKODÁSI VÁLLALAT LEZÁRT TERÜLET - BELÉPNI TILOS!

Ebben a pillanatban feltámadt szunnyadó hatodik érzékem. Ahogy megérintettem a kaput, egészen biztosan éreztem, hogy Danny járt erre.

A lakat nem jelenthetett akadályt egy olyan elvetemült szökevénynek, amilyen Simon Makepeace volt.

A kerítésen túl, a telek közepén egy három négyzetméter alapterületű kőépület állt. A bejáratául szolgáló ajtó zárva volt, rajta a zár már rozsdásodott.

Ha Dannyt valóban ezen a kapun tuszkolták át, ahogyan azt az imént megéreztem, Simon biztosan nem véletlenül választotta ezt az utat. Ez is része volt a tervének.

De az is elképzelhető, hogy csupán el akart bújni itt, ha a dolgok Dr. Jessupnál rosszul alakulnak. Talán kénytelenek voltak idemenekülni, mert egyrészt én elég korán megérkeztem a házba, másrészt mert Porter rendőrfőnök rögtön utána lezáratott minden autópályát.

Miután Simon leparkolt a Blue Moonnál, nem tette át Dannyt egy másik autóba, ahogy először gondoltam, hanem ezen az ajtón keresztül lementek a föld alá egy olyan világba, amelynek létezéséről tudtam, bár még sosem jártam ott.

Szerettem volna beszámolni minderről Porter rendőrfőnöknek, de nem tudtam, hogyan.

Amikor elfordultam a kaputól, hirtelen intenzív érzések kerítettek hatalmukba: Danny állapota olyan, hogy ha hagyományos rendőri kereső csapatot küldenek a felderítésére, a fiú biztosan nem kerül ki élve az akcióból.

Ugyanakkor azt is éreztem, hogy a fiú élete nincs közvetlen veszélyben. Pillanatnyilag nem is a gyorsaság volt a lényeg, hanem inkább az észrevétlenség.

Persze semmiben sem lehettem egészen biztos, mert ezek csupán megérzések voltak. Mint ahogy azt sem tudom bizonyosan, hogy miért látom a halottakat, de miért nem hallom

őket, vagy miért vezérel a hatodik érzékem, és miért érzem a veszélyt, de pontos részleteket miért nem tudok róla.

A tavaly augusztusban történtekkel kapcsolatban, a legjobban az bántott, hogy az események forgatagában időnként az eszemre hallgattam, miközben inkább a megérzéseimre kellett volna hagyatkoznom.

Emiatt minden nap szemrehányást teszek magamnak.

Életemben központi helyet foglalnak el a természetfeletti jelenségek, amit tiszteletben kell tartanom, ha a lehető legjobban akarom használni e képességet. Ugyanakkor meg kell találnom az arany középutat, azaz a legbiztosabb pontot az értelem és az irracionalitás között.

Ha nem jutok Danny nyomára, és cserbenhagyom őt, ahogyan azokat a szerencsétleneket is a sorsukra hagytam a bevásárlóközpontban, csupán megvetést érzek majd magam iránt.

Ezúttal úgy éreztem, félre kell tennem a logikát, és vakon bíznom a megérzéseimben.

Nem fogom Porter rendőrfőnököt felhívni. Ha a szívem azt súgja, hogy egyedül kell elmennem Dannyért, akkor engedelmeskednem kell.

Tizenhárom

Hazamentem, és egy kis hátizsákba bepakoltam néhány holmit, többek között két elemlámpát, csokoládét, ásványvizet és egy csomag tartalék elemet.

A hálóban megálltam az ágynál, hogy még egyszer elolvassam a bekeretezett szerencsekártya szövegét, amely szerint arra születtem, hogy életem végéig együtt legyek szívem választottjával. Jó lett volna, ha a zsebembe csúsztathatom, és magammal vihetem, mert nagyobb biztonságban éreztem volna magamat, ha nálam van.

Különböző, értelmetlennek tűnő gondolatok kavarogtak közben a fejemben. Danny keresése közben akár meg is halhatok, és ha már átkerültem a halál tengerének túlsó partjára, a másvilágra, szerettem volna, ha valóban találkozom azzal a valakivel, akit arra szánt a sors, hogy örökké velem legyen.

Azt mondanám a rám váró Teremtőnek: Vigyél el hozzá, hiszen ő előttem ideért, én pedig megígértem, hogy mindörökké vele leszek.

Persze tudtam, hogy a kártyának nem szabad különleges erőt tulajdonítanom. Közös eskünkben nem volt semmi csodaszerű, de ha a sors úgy akarja, talán mégis összetalálkozunk az örökkévalóságban.

Ha valami csoda folytán részesülnénk e kegyben, és beteljesülne a kártya jóslata, a túlparton várna rám az én Stormym, azaz Bronwen Llewellyn.

A kártyát mégis a keretben hagytam, mert úgy gondoltam, itt van a legjobb helye, és ha élve megúszom ezt a kalandot, tovább ösztönöz majd.

Kimentem a konyhába, hogy felhívjam Terri Stambaught a Pico Mundo Grillben. Elvis az asztalnál ült, és sírt.

Nem szerettem őt ilyen állapotban látni, hiszen a rock'n'roll királyának sosem szabadna sírnia. Bár mostanában viszonylag vidámnak és kiegyensúlyozottnak láttam, időnként elfogta a rosszkedv. Ezúttal láthatóan az asztalon levő Elvis-szobrocskák aggasztották, amelyek só- és borstartók is voltak egyben.

- Mi a baj? - kérdeztem, bár tudtam, hogy választ nem kapok.

A mennyezet felé fordította tekintetét, s arcán kétségbeesés jelent meg. Különös látvány volt ez, mert korábban kifejezetten viccesnek találta a róla mintázott tartókat, így hát nem jöttem rá, hogy mi okozza szomorúságát. Tudtam azonban, hogy minél előbb vissza kell

térnem a Blue Moonhoz, ezért azonnal hívtam a Grillt, ahol éppen a reggeli csúcsidőszak zajlott.

Elnézést kértem Territől a rossz időzítésért, de ő rögtön félbeszakított:

- Hallottad, mi történt Jessupékkal?
- Igen, voltam a házban.
- Szóval akkor benne vagy?
- Nyakig. Figyelj, Terri, találkoznunk kéne! - Gyere át!
- Nem a Grillben. Ott nem tudunk nyugodtan beszélni.
- Akkor találkozzunk nálam.
- Sietek.

Letettem a telefont, és láttam, hogy Elvis integet. Két ujjával V betűt formált. - Győzelem? - kérdeztem, mire ő megrázta a fejét.

- Kettő? - próbálkoztam bizonytalanul, mire határozottan bólintott. Először a sószóróra, majd a borsszóróra mutatott, és ismét felemelte két ujját.
- Két Elvis? - kérdeztem.

Bólintott, majd arcát kezébe temette, és rázni kezdte a sírás. Vállára tettem a kezem, hogy megnyugtassam.

- Sajnálom. Nem tudom, mi izgatott fel ennyire, és mit tehetnék én.

De Elvis láthatóan nem akart mást a tudomásomra hozni, és visszasüllyedt a búskomorságba.

Bár nem szívesen hagytam őt el ebben az állapotban, az élők iránt nagyobb felelősséget éreztem, mint a halottak iránt.

Tizennégy

Terri Stambaugh férjével, Kelseyvel üzemeltette a Pico Mundo Grillt egészen addig, míg a férfi rákban meg nem halt. Azóta egyedül vezeti a Grillt, és majdnem tíz éve él az étterem feletti lakásban, amelynek feljárata az épület mögötti utcában van.

Terri csupán harminckét éves volt, amikor férje meghalt, s azóta életében Elvis az egyetlen férfi. Persze nem a szelleme, hanem az emléke.

Minden lemezt megvásárolt, amelyet Elvis valaha készített, az életéről pedig mindent megtanult, amit tudni lehetett. Neki ezért elmeséltem, hogy a Király itt kísért a városunkban.

Terri rajongott Elvisért, de nem csupán a zenéjéért és hírnevéért, hanem Elvist, a hús-vér férfit is imádta.

Számos erénye mellett azonban Terri a Király hibáival is tisztában volt. Tudta, mennyire önző lett, különösen szeretett édesanyja halála után, hogy nem bízott meg senkiben, és hogy egész életében éretlen kamasz maradt. Mindent tudott arról is, hogy utolsó éveiben a drogok rabja volt, és üldözési mániától szenvedett.

Mindezekkel tisztában volt, és mégis imádta őt.

A szeretet ugyanis mindennél fontosabb volt Terri Stambaugh számára. Úgy érezte, ha nem szerethet, abba belehal. Barátai pontosan tudták, hogy hajlandó lenne akár fel is áldozni magát értük, annyira szerette őket.

Becsöngettem, Terri pedig azonnal ajtót nyitott, és beinvitált. - Mit tehetek érted, Oddie? Szükséged van valamire? Milyen darázsfészekbe nyúltál ezúttal? - halmozott el azonnal kérdésekkel.

Tizenhat éves voltam, amikor úgy éreztem, el kell szöknöm anyám házából, különben megbolondulok. Terri ekkor munkát adott, és lehetőséget arra, hogy újra kezdjem az életem.

És azóta is egyfolytában csak kapok tőle. Ő egy személyben a főnököm, a legjobb barátom, és nem létező nővérem is.

Megöleltük egymást, aztán leültünk a konyhai asztal mellé.

Elmeséltem neki, hogy hová vitték Dannyt, megérzésem pedig azt súgta, hogy egyedül menjek utána. - Miért vinné oda Simon a fiút?

- Talán egy úttorlasz késztette visszafordulásra, vagy a rádióban mondták be, hogy körözik. A városból kivezető egyetlen út pedig a vízelvezető csatorna.
- Na de gyalog?
- Ha majd feljönnek, ellop egy autót.
- Akkor már biztosan megtette. Ha órákkal ezelőtt levitte oda Dannyt, már régen kereket oldottak!
- Talán, de nem biztos.

Terri elgondolkozva szólalt meg:

- Ha még mindig a csatornában vannak, talán nem is akarja a városból kivinni.
- Beszéltem erről Ozzie-val is, mert szerintem sincs minden rendben, ebben a történetben.
- Mire gondolsz?
- Például Dr. Jessup halálára. Van az egészben valami különös és baljóslatú. Rossz érzésem van, de nem tudom megmagyarázni, miért.

Terri azon kevesek közé tartozik, akik tudnak természetfeletti képességeimről, s meg sem próbál lebeszélni arról, hogy használjam is e tudást. Bár jobban örülne, ha valahogy meg tudnék szabadulni e tehertől. Ahogy én is örülnék.

Elővettem mobilomat, és letettem Terri elé az asztalra.

- Elfelejtettem feltölteni, ezért használhatatlan. Szeretném kölcsönkérni a tiédet.

Benyúlt a táskájába, és kihalászta telefonját. - Ez nem mobil, hanem műholdas telefon, de nem tudom, hogy odalent az alagútban is lehet-e majd használni.

- Talán igen, talán nem. De akkor mindenképpen jól jön majd, ha a felszínre jövök. Köszönöm, Terri. Ha az enyémet feltöltőd, azonnal kapcsold be. Ne lepődj meg, ha furcsa hívást kapsz, és add meg nyugodtan a mobilod számát, hogy engem is elérhessenek.
- Milyen furcsa hívásról beszélsz?
- Egy titokzatos, fátyolos hangú nő fog telefonálni. Nem mondja meg a nevét, de szeretnék beszélni vele.
- Mégis miről?
- Nem tudom - mondtam. - Korábban már hívott, de lehet, hogy valóban tévesen.
- Visszajössz dolgozni, Oddie? - kérdezte Terri, ahogy elraktam a telefonját.
- Remélem, hamarosan. De még nem ezen a héten.
- Vettünk neked új sütőlapátot. Széles a pengéje, és ferdén csiszolt a belső széle. Még a nevedet is a nyelébe gravíroztattuk.
- Köszönöm. - mosolyodtam el.
- Jól néz ki. Piros a nyele, a neved pedig fehérrel van bevésve ugyanolyan betűkkel, mint a Coca-Cola lógója.
- Hiányzik az étterem - mondtam.

Az étterem személyzete volt a családom az elmúlt több mint négy évben. Közel éreztem őket magamhoz, de ha mostanában találkoztam velük, mindig két érzés jött elő: a szomorúság és a feszengés, hogy hősnek látnak.

- Mennem kell - mondtam, és felvettem a hátizsákom.
- Elvist láttad mostanában? - kérdezte Terri.
- Igen. Kénytelen voltam otthagyni a konyhámban. Sírt.

- Megint? Miért?

Elmeséltem neki a fűszerszórós történetet. - Érdekes volt, mert mindent megtett, hogy megértsem, de mégsem sikerült.

- Azt hiszem, én tudom, miért mutatott a két sószóróra. Tudod, hogy volt egy ikertestvére.
- Igazad van. Hogy kiment a fejemből!
- Jesse Garon Presley halva született hajnali négykor, Elvis Aaron Presley pedig harmincöt perccel később jött a világra.
- Valami rémlik, hogy meséltél róla. Jesse-t egy hullámpapír dobozban temették el.
- A családnak csak erre tellett. Tupelótól észak-keletre a Priceville-i temetőben helyezték nyugalomra.
- Micsoda élet! - mondtam. - Egypetéjű ikrek, akik ugyanúgy néznek ki, ugyanolyan hanggal és képességekkel jönnek a világra. Az egyikből azonban a zenetörténet legnagyobb sztárja lesz, míg a másik már kisgyermekkorában meghal.
- Ez egész életében kísértette Elvist - mondta Terri. - Állítólag gyakran beszél Jesse-hez éjszakánként. Úgy érezte, mintha lényének fele hiányozna.
- Sajnálom - mondtam.
- Gyere vissza, Oddie. Szükségünk van rád - mondta Terri, amikor megöleltük egymást.
- Ne aggódj, visszajövök!
- Nem örülök, hogy lemész az alagútba. Olyan, mintha élve eltemetnéd magad.
- Nincs klausztrofóbiám.
- Nem is erre gondoltam. Hat órát adok neked, aztán felhívom Wyatt Portért.
- Nem lesz rá szükség, Terri. ne hívd, egyedül akarom megcsinálni.
- Komolyan mondod? Vagy van valami, amit elhallgatsz előlem? - kérdezte Terri, tekintetével az enyémben kutatva.
- Érzek valami furcsaságot ebben az ügyben Simon féltékenységén és mániákusságán kívül. Nem tudom pontosan, mi ez, de azt hiszem, a kommandósok nem tudnák onnan kihozni Dannyt élve. Pillanatnyilag én vagyok erre a legalkalmasabb.

Homlokon csókoltam Territ, és lesétáltam n lépcsőn.

- Danny már halott? - kérdezte Terri.
- Nem, még mindig érzem, hogy húz valami felé.
- Tényleg?
- Életben van, Terri - mondtam a lépcső alján.
- Na, jó, adok neked nyolc órát, de egy perccel se többet, mert nekem meg ezt súgja a női megérzésem.
- Rendben van, megígérem, hogy addigra visszajövök.
- Ugye, valóban csak azért jöttél, hogy a telefonomat elkérd? - kérdezte váratlanul Terri. - Nem azért, hogy elbúcsúzz, ugye?
- Igen. Esküszöm.
- Szeretném, ha nem hazudnál most, nem esne túl jól.
- Sosem hazudnék neked, Terri.
- Akkor jó, menj, Oddie. Ha Danny életben van, hozd vissza! És ne nézz hátra, mert az balszerencsét jelent - mondta Terri búcsúzóul.

Nem néztem vissza, de így is hallottam, hogy Terri sír.

Tizenöt

Egyenesen a majdnem három méter magas leláncolt kapuhoz sétáltam, és átmásztam rajta. A Maravilla Megyei Vízgazdálkodási Vállalat területén értem földet.

Reméltem, hogy ha valaki észre is vette, hogy átmászom a kerítésen, azt gondolja majd, hogy a vállalat alkalmazottja vagyok, csak elhagytam a kulcsomat.

A bejáratnál álló kőépületen szellőzőnyílásokat láttam az eresz alatt, de ahhoz nem voltak elég nagyok, hogy beférjek rajtuk.

Reggel, amikor körülnéztem, megállapítottam, hogy az ajtón levő zár nagyon régi és rozsdás, most már azt is láttam, hogy elég olcsó és silány darab lehetett már újonnan is.

Miközben a Grillből ide sétáltam, megálltam a Memóriái Parkban, hogy elővegyem hátizsákomból a laposfogót, amelyet most kihúztam az övem mögül, és kitéptem vele a zárbetétet az ajtóból.

Elég zajos művelet volt, de nem tartott tovább fél percnél. Határozott léptekkel besétáltam, mintha ide tartoznék, és villanygyújtás után becsuktam magam mögött az ajtót.

Az épületben szerszámok lógtak a falon, s egy csigalépcső vezetett odabent lefelé, a Pico Mundo alatti csatornarendszerbe.

Ereszkedni kezdtem, s közben elővettem az elemlámpámat, mert váratlanul megjelent lelki szemeim előtt a Jessup ház sötét hátsó lépcsője. Egy pillanatra úgy éreztem, hogy egy ördögi játékba sodródtam, amely minden újabb kockadobással újabb veszélyes játszmába kerget.

Nem kapcsoltam fel a lépcsőház világítását, mert nem tudtam, hogy ugyanaz a kapcsoló működteti-e a lámpákat a csatornában is, s nem akartam, hogy jelenlétemet a szükségesnél előbb felfedezzék.

Számoltam a lépcsőket. Legalább négy métert ereszkedtem a föld mélyébe, lejjebb, mint gondoltam.

A lépcső alján egy ajtót láttam, ezért eloltottam az elemlámpát. A nehéz ajtó simán, minden hang nélkül nyílt ki.

A tökéletes sötétségben semmi szokatlant sem hallottam, ezért viszonylagos biztonságban érezve magamat, ismét felkapcsoltam az elemlámpát.

A küszöbön túl egy alacsony mennyezetű folyosót láttam, amely jobb kéz felé indult:

Legalább négy méter hosszú és másfél méter széles volt. Elindultam, és hamarosan egy L alakú folyosóban találtam magamat, amelynek rövidebb ága alig két-három méter lehetett. Ennek végén egy újabb ajtó állt olyan retesszel, amely mindkét oldalról nyílt.

Újra eloltottam a zseblámpát, de elővigyázatosságom szerencsére túlzottnak bizonyult. A teljes sötétségben hallgatóztam egy darabig, de csak egy halk, selymes, surrogó hangot hallottam.

Rájöttem, hogy egy vízér lágyan csobogó hangja szűrődik felém, és verődik vissza a falakról.

A lámpa fényénél beléptem az ajtón. Előttem egy majdnem egy méter széles betonjárda húzódott, amely mindkét oldalon mintha a végtelenbe tartott volna.

A járda alatt úgy fél méterre lassan csobogott a keskeny vízér, amely a csatorna közepén becslésem szerint körülbelül fél méter mély volt, a fal mellett pedig valamivel kevesebb, úgy harminc centiméter.

A vízelvezető-csatorna átmérője megközelítette a négy métert. Ez a járat vezette el a vizet az ismeretlen sötétségbe a sivatag alatt.

Nem mertem égve hagyni a lámpámat, nehogy Simon figyelmét magamra vonjam, ezért az ajtó mellett a falon kitapogattam a folyosó kapcsolóit.

A járdáról láttam, hogy süllyesztett égőket helyeztek el a mennyezeten, egymástól tíz-méteres távolságra. Nem volt túl erős a fényük, de jól láthatóan megvilágították az utat.

Nem szennyvízcsatornában, hanem vízelvezető csatornában lépkedtem, így a hideg levegőben csupán nyirkosság szaga terjengett, ami egyáltalán nem volt kellemetlen. Az év nagy részében e járatokban nem folyt víz, így kiszáradtak, s a penész nem telepedett meg a falakon.

Egy ideig figyeltem a lassan csordogáló vizet. A környéken öt napja egyetlen csepp eső sem esett, így e kis patak esetleg az ország keleti részén levő magaslatokból lezúduló utolsó esőzés nyoma lehetett.

De amikor Territől elindultam, már láttam, hogy sötét felhők gyülekeznek az égen észak-keleti irányban, amelyek akár a több órányira levő vihar előfutárai is lehettek.

Mindenkiben felmerülhet a kérdés, hogy egy sivatag közepén fekvő megyének miért van szüksége ilyen komoly vízelvezető csatornarendszerre. A válasz két részből tevődik össze: egyrészt a klíma és a terület, másrészt pedig a geopolitika határozza meg.

Bár Maravilla megyében kevés csapadék esik, a viharok általában igen hevesek. A sivatag nagy része pedig agyagos és sziklás, és alig van növényzet, vagy termőtalaj, amely megkötné és beszívná a lezúduló vizet.

A heves esőzések és áradások gyakorta hatalmas tavakká varázsolják a sivatag alacsonyabban fekvő területeit. E csapadék irányának szabályozása nélkül Pico Mundo nagy részét ilyenkor veszély fenyegetné.

Az időjárás azonban igen kiszámíthatatlan: vannak évek, hogy egyetlen cseppnyi eső sem hullik, a következőben pedig hirtelen több hatalmas vihar is a nyakunkba szakad.

A sivatagi városok vízelvezető rendszere általában V alakú betonárkokból, víz által kivájt medrekből és egy természetes, kiszáradt vagy mesterséges folyómedret tápláló vízátvezető csatornák hálózatából áll, amelyek a lakott területekről szállítják el a vizet.

Ennek ellenére, ha Pico Mundo közelében nem épült volna meg a jelentős légitámaszpont, Fort Kraken, városunknak ma is csupán kezdetleges és tökéletlen vízelvezető rendszere lenne.

Hat évtizeden át Fort Kraken volt az ország egyik legforgalmasabb katonai támaszpontja. Pico Mundo vízelvezető rendszerét is azért építették, hogy viharos időszakokban megvédje a támaszpont kifutópályáit és egyéb létesítményeit.

Városunkban sokan úgy gondolják, hogy Fort Kraken alatt a mélyben egy titkos katonai parancsnokság létesítményei húzódnak, amelyeknek azt a feladatot szánták, hogy a korábbi Szovjetunió területéről indított esetleges atomcsapást elhárítsák, valamint, hogy egy atomháború után kormányközpontként szolgáljon az Egyesült Államok dél-nyugati területeinek helyreállításában.

A hidegháborút követően a Fort Krakenben állomásozó csapatok és erők számát jelentősen csökkentették, de más támaszpontokkal ellentétben a bázist nem szüntették meg. Egyes vélemények szerint azért nem, mert egy napon az Egyesült Államokat még meglepheti Kína saját atomfegyvereivel, ezért nem árt a készültséget fenntartani.

A pletykák szerint ezeknek az alagutaknak más, titkos feladata is van a vízelvezetésen kívül. Valószínűleg ezzel álcázzák a mélyben megbúvó komplexum, szellőző berendezéseit és a titkos bejáratokat.

Nem tudni, mi igaz mindebből, de Horton Barks, a Maravilla County Times kiadója például hisz e legendákban. Igaz, hogy Mr. Barks meggyőződéssel állítja azt is, hogy húsz évvel

ezelőtt, amikor Oregon erdőit járta, találkozott, sőt együtt is vacsorázott egy jetivel. Nekem azonban most fontosabb feladatom volt, mint hogy e történetek hitelességén törjem a fejem. Danny Jessupot kerestem, ezért megérzésemben bízva jobbra fordultam, és követtem felfelé a megvilágított alagutat.

Tizenhat

Mivel a csatornában a víz nem Pico Mundóból ömlött a vízelvezető rendszerbe, hanem egy keleten kitört vihar eredményeként, kevesebb szennyet hozott magával, mintha egy város utcáiról folyt volna le.

Azt az ágat, ahol én haladtam, mellékalagutak táplálták. Némelyik teljesen száraz volt, másokban csordogált a víz. A csatornák átmérője általában fél méter lehetett, de akadtak szélesebbek is, mint ez, amilyenben én lépkedtem.

A járda minden kereszteződésben véget ért, majd a túlsó végén folytatódott. Az első gázlónál még úgy gondoltam, hogy leveszem a cipőmet, és felhajtom a nadrágom alját, de attól féltem, hogy mezítláb valami éles dologra lépek, így inkább maradtam, ahogy voltam.

Kelet felé haladva róttam a kilométereket, és szinte észre sem vettem a fokozatos lejtést, annyira lenyűgözött a földalatti labirintus.

Mintha egy olyan építményben jártam volna, amely különböző világokat köt össze, egyikből a másikba pedig a csobogó patakocskákon át juthatunk el.

A főbb nyomáspontokon a boltíveket és támfalakat megerősítették, sőt helyenként a kanyarulatok bordázottak voltak, az alagút hatalmas méreteit azonban eredeti céljához képest kissé eltúlzottnak tartottam. Nehezen tudtam elképzelni, hogy akár egy száz éven át tartó esőzésben is összegyűlhetne annyi víz, hogy az alagút a feléig megteljen.

Azt azonban nagyon is valószínűnek tartottam, hogy ezeket az alagutakat elsősorban egysávos autóutaknak szánták, és csupán másodsorban csatornáknak, hogy akár katonai szállító járművek is végighaladhassanak rajtuk.

Gyanítottam, hogy e labirintus nem csupán Fort Kraken és Pico Mundo alatt terült el, hanem végighúzódik a Maravilla-völgy teljes hosszában, több kilométerre északi és déli irányban is.

Ha háborús körülmények között gyorsan kell eljuttatni csapatokat és fegyvereket egyik pontról a másikra, e földalatti utak kitűnő szolgálatot tesznek. Elég mélyre építették őket ahhoz, hogy a robbantásoknak is ellenálljanak.

Lassabban haladtam, mint ahogy szerettem volna, mert hatodik érzékem nem működött valami jól. Gyakran semmit sem érezni, de azért folytattam az utat kelet felé, legalábbis úgy gondoltam, hogy keletnek tartok, bár ezt a földalatti járatokban nem volt könnyű pontosan megállapítani.

Ekkor egy mélységjelző oszlophoz értem, amely a vízfolyás közepén állt. A szürke víz valamivel a hatvan centimétert jelző vonal alá ért, az oszlop tövénél pedig egy hulla akadt fenn, és lebegett arccal a vízben.

Szívem zakatolni kezdett. Ha Danny az, végem van! Megint nem tudtam küldetésemet teljesíteni!

A csatorna járdájára dobtam a hátizsákomat, beléptem a mederbe, és a mélységjelző felé gázoltam.

Megragadtam a hulla ruháját, és a járda felé húztam. Amikor a hátára fordítottam, azonnal felismertem a furcsa mozgású férfit, aki a Jessup házban belém vágta a sokkolót.

Fellélegeztem, hogy nem Dannyt találtam meg, ugyanakkor szinte megbénultam a rémülettől, mert a halott férfi arca egyáltalán nem hasonlított azokhoz a hullákhoz, akiket eddig láttam.

Szemei teljesen kifordultak, fehéren meredtek a semmibe. Már órák óta halott lehetett, mert arca szürkés árnyalatban játszott. Szája nyitva volt, nyelvét azonban nem láttam. Úgy tűnt, lenyelte.

Látható sérülés nyomát nem fedeztem fel rajta, és bár kíváncsi lettem volna, hogyan halt meg, nem volt kedvem levetkőztetni, és sebeit megvizsgálni.

Újra hasra fordítottam, hogy megkeressem a tárcáját, de nem volt nála.

Ha a férfi nem véletlenül halt meg, hanem megölték, gyilkosa biztosan nem Danny Jessup volt, tehát csakis egyik társa végezhetett vele.

Visszamásztam a járdára, felvettem a hátizsákomat, és folytattam az utamat. Többször is visszanéztem, mert attól tartottam, hogy a halott mégsem halott, hanem felkel, és elindul utánam.

Tizenhét

Hamarosan délkeleti irányba fordultam egy másik alagútba, ahol teljes volt a sötétség. Az előző kereszteződésből azonban elegendő fény szűrődött be, hogy megtaláljam a kapcsolót a falon. A rozsdamentes acéltáblát két méter magasra szerelték. Amikor felkapcsoltam a világítást, fény árasztotta el az alagutat, és valószínűleg a leágazásait is.

Ebben az alagútban nem folyt víz. A meder szinte teljesen kiszáradt az előző esőzés óta.

Lábnyomokat kerestem a száraz hordalékban, de nem találtam. Ha Danny és elrablói erre jöttek, biztosan ők is a magasabban levő járdán közlekedtek, ahogy én.

Hatodik érzékem mind erősebben sürgetett. Ahogy azonban egyre gyorsabban haladtam, elgondolkodtam valamin.

Pico Mundo utcái tele vannak csatornafedelekkel, de ezeket a nehéz öntöttvas korongokat csak különleges szerszámmal lehet felemelni.

A szennyvízcsatorna-rendszer tehát valószínűleg teljesen elkülönül az esővíz-elvezető hálózattól, mert ha nem így lenne, biztosan láttam volna út közben a föld alá vezető lép-csőket, létrákat.

Bár több kilométert megtettem az első alagútban, egyetlen szervizlejárót sem láttam azon kívül, amelyen át én is bejutottam. Most azonban, alig kétszáz méter megtétele után, az új alagútban egy jelöletlen acélajtót pillantottam meg a falban.

Különleges érzékem Danny felé vonzott, de azt határozottan éreztem, hogy a fiú nincs az ajtó mögött. Ezúttal kizárólag a kíváncsiságom hajtott.

Az ajtó mellett rátaláltam a kapcsolóra, és a lámpafényben egy újabb, ezúttal T alakú folyosót pillantottam meg. A T betű rövidebb száráról további ajtók nyíltak.

Úgy döntöttem, megnézem, hová vezetnek. Az egyik ajtó egy kisebb előtérre nyílt, ahonnan csigalépcső vezetett fel egy ugyanolyan szervizhelyiségbe, mint amilyenen keresztül én bejutottam.

A T alakzat túlsó felén egy ajtó nyílt egy magas mennyezetű helyiségbe, ahonnan meredek lépcsősor vezetett egészen a PMEVO feliratú ajtóig. A rövidítés minden bizonnyal annyit jelentett: Pico Mundó-i Energia- és Vízügyi Osztály. Ennél tovább végül nem merészkedtem. Rájöttem, hogy az energia- és vízügyi osztály földalatti hálózata néhány ponton talán mégis összekapcsolódik a vízgazdálkodási vállalat alagutjaival, amely a későbbiekben még fontos információ lehet.

Ezután visszatértem a csatornába, és tovább mentem dél-kelet felé.

Hamarosan újabb csatorna elágazáshoz értem, ahol a gyalogosperem véget ért. A meder alján, az üledékben lábnyomokat pillantottam meg, amelyek a kereszteződés túloldalán folytatódó járdáig vezettek.

Leugrottam a mederbe, és azonnal tanulmányozni kezdtem a nyomokat.

Danny lábnyomai jól láthatóan eltértek a többiekétől. A számtalan sérülés következtében jobb lába három centivel rövidebb volt, mint a bal, és kitekeredett. Rajta kívül más nem hagyhatott ilyen nyomot.

Amikor belegondoltam, milyen hosszú utat kellett megtennie sérült lábával, hihetetlen haragot éreztem. A mindennapok során persze képes volt rövidebb sétákat tenni különösebb fájdalom nélkül, de egy ilyen hosszú gyaloglás kínszenvedést jelenthetett neki.

Korábban úgy gondoltam, hogy Dannyt két férfi vitte magával: biológiai apja, Simon Makepeace és az ismeretlen, kígyómozgású férfi, akinek a holttestét az előbb megtaláltam. A kiszáradt mederben azonban Dannyén kívül még három pár lábnyomot találtam.

Kettő felnőtt férfiaké lehetett, akik közül az egyiknek különösen nagy lába volt, míg a harmadik egy fiúé, esetleg egy nőé volt.

Végigkövettem a nyomokat az alagutak összefolyásán keresztül, egészen a következő járdaperemig, de a lábnyomok hamarosan eltűntek a szemem elől. Megint csupán megérzésemre hagyatkozhattam.

Tempósan haladtam, járás közben is figyelve a körülöttem levő zajokra, de sem léptek, sem beszédfoszlányok hangja nem jutott el hozzám.

Néhányszor megálltam, behunytam a szemem, és hallgatóztam, de csak a csend néma lüktetését hallottam. A tökéletes némaság azt sugallta, hogy a négy ember valószínűleg már elhagyta az alagútrendszert.

De vajon miért rabolta el Simon a fiát, akit megvetett, sőt akit nem is volt hajlandó fiaként elismerni?

Talán azt gondolta, hogy Danny annak a férfinak a gyereke, akivel Carol megcsalta, a gyilkosság tehát az elégedettség érzésével tölthette el Simont. Pszichopata volt, akinek cselekedeteiben sem a logikát, sem a hétköznapi érzelmeket nem volt szabad keresni. Egyetlen cél lebegett csak a szeme előtt: a hatalom és a túlélés.

Ez a magyarázat mostanáig számomra is elfogadható volt, de többé nem az.

Ha akarta volna, Simon már a hálószobában megölhette volna Dannyt, vagy - mivel én megzavartam - a furgonban is megtehette volna, de mégsem tette.

Az a tény, hogy Dannyt lehozta e földalatti labirintusba, és kilométereken keresztül vonszolta magával, már önmagában is felért egy kínzással, ám valószínűleg nem volt elég drámai hatású ahhoz, hogy egy hozzá hasonló gyilkost lázba hozzon.

Simon és két társa olyan célokra akarta felhasználni Dannyt, amelyről semmit sem tudtam.

Nyilvánvaló volt, hogy nem azért jöttek le ide, mert el akarják kerülni az útlezárásokat vagy a rendőrfőnök légi járőreit. Jobb helyet is találhattak volna, ahol meghúzhatják magukat a blokád végéig.

Kezdtem egyre gyorsabban haladni, mert a lábnyomok újra jól kivehetően megjelentek a kiszáradt mederben.

Legalább harminc percre lehettem attól a helytől, ahol a lábnyomokat először megpillantottam, és most megérkeztem ahhoz a kijárathoz, amelyen át elhagyták a földalatti járatot.

Tizennyolc

Amikor az acélajtót megérintettem az alagút falában, hirtelen elemi erővel éreztem a vonzást. Mintha valami magához rántott volna, hogy beszippantson, ezért habozás nélkül benyitottam az ajtón, amely egy L alakú folyosóra nyílt. Ennek végén újabb ajtót volt, azon túl pedig egy előcsarnok csigalépcsővel, amely egy szerszámokkal teleaggatott kamrába vezetett.

Bár a februári hőmérséklet kellemesen meleg volt, idebent eléggé elhasználódott a levegő. Rothadás szagát éreztem a tetőgerendák felől, a nap égette fémtető alatt.

Simon nyilvánvalóan felfeszítette a zárat, ahogyan a Blue Moon Kávézó mellett is. Amikor pedig már kint voltak, újra lezárták az ajtót, és gondosan bereteszelték maguk mögött.

Laminált jogosítványommal én is ki tudtam nyitni egyszerűbb zárakat, ez a típus azonban feltörhetetlennek bizonyult a plasztik kártya számára, ezért inkább elővettem a zsákomból a laposfogót, hogy azzal nyissam ki.

Nem aggódtam, hogy a művelettel túl nagy zajt csapok, mert Danny és elrablói valószínűleg órákkal korábban haladtak el erre. Joggal hihettem hát, hogy már messze járnak.

Éppen a zár belsejébe próbáltam beilleszteni a szerszámot, amikor legnagyobb rémületemre megszólalt a zsebemben Terri telefonja.

- Halló! - szóltam bele.
- Hello!

Azonnal felismertem az ismeretlen nő rekedtes hangját, aki előző éjjel már felhívott az angyaltrombita alatt.

- Megint maga! - mondtam.
- Igen.

Valószínűleg Territől szerezte meg a telefonszámot.

- Ki maga? - kérdeztem.
- Még mindig azt hiszed, hogy rossz számot hívtam? - kérdezte a nő.
- Már nem. Kivel beszélek? - Tényleg nem tudod? - Most mondtam.
- Sok férfi ismeri a hangom.
- Találkoztunk már? - kérdeztem.
- Nem, de talán magad elé tudsz képzelni. - Ugyan, miért kéne?
- Csalódtam benned.
- Már megint?
- Igen.

Hirtelen eszembe jutottak a kiszáradt homokban látott lábnyomok. A legkisebb biztosan a nőé lehetett.

Nem tudtam, hová akar kilyukadni, ezért vártam, de egy darabig ő sem szólt. Végül én törtem meg a csendet:

- Mit akar tőlem?
- Csodákat.
- Ez meg hogy érti?
- Mesebeli, elképzelhetetlen dolgokat szeretnék látni.
- És miért pont tőlem várja ezt?
- Ki mástól kéne?
- Én csak egy szakács vagyok.
- Rettegést akarok, jeges rémületet - folytatta a nő.

- Micsoda? Jeges rémületet?
- Mintha egy jeges kéz markolászná a gerincemet.
- Akkor jobb, ha egy eszkimó masszőrhöz fordul!
- Ez most valami vicc? - kérdezte hidegen.
- Hát, tudom, hogy nem valami jó - mondtam mentegetőzve.
- Mindenből viccet űzöl? Ilyen ember volnál?
- Nem mindenből.
- Tudod, mi lenne poénos, seggfej?

Nem feleltem.

- Marha vicces lenne kalapáccsal ráütni a kis korcs karjára! A csontja apró szilánkokra törne, ugye?

Nem válaszoltam azonnal, kis idő múlva azonban így szóltam:

- Sajnálom.
- Ugyan mit?
- Hogy megsértettem az eszkimós viccemmel.
- Drágám, nem vagyok olyan sértődős.
- Örömmel hallom.
- Bár egy kicsit felbosszantottál. - Komolyan nem állt szándékomban.
- Unalmas duma - mondta a nő.
- Kérem, ne bántsa! - szólaltam meg. - Vajon miért ne?
- Miért akarja bántani?
- Mert csak így kaphatom meg, amit akarok - mondta.
- Mit akar?
- Mondtam már, hogy csodákat.
- Egyáltalán nem értem magát.
- Csodát akarok! - ismételte.
- Mondja meg, mit tegyek!
- Nyűgözz le!
- Mit kell tennem ahhoz, hogy sértetlenül kapjam vissza Dannyt?
- Jaj, nagyon elszomorítasz.
- Pedig csak próbálom megérteni.
- Az arcára büszke a fiú, ugye? - kérdezte a nő.
- Büszke? Nem tudom.
- Az az egyetlen testrésze, ami nincs összeroncsolva.

Kiszáradt a szám á félelemtől.

- Csinos kis pofija van - mondta a nő. - Egyelőre.

Megszakadt a vonal.

Bár még mindig nem értettem ezt az egészet, egy dolog világossá vált: a nő szereti kezében tartani az irányítást, és ha valaki megpróbálja azt kivenni a kezéből, azonnal visszavág. Tőlem is azt várta, hogy passzív szereplő legyek.

Valószínűleg képes a kegyetlenkedésre. Azt hiszem, gond nélkül nekimegy Dannynek.

Eltettem a telefont.

Tizenkilenc

Kitéptem a zárbetétet, kinyitottam az ajtót, és elhagytam az alagutat. A feljáró egy kő-épületbe nyílt, amelyet drótkerítés zárt körül.

Pico Mundo szélén találtam magamat, körös-körül csak a sivatag homokja és sziklák. Különös érzés volt megint a felszínen lenni a Nőtét alagutak és a kísérteties telefonbeszélgetés után.

Körüljártam, és átvizsgáltam az elkerített területet, hátha találok valami nyomot, de semmi, majd ezután átmásztam a kerítésen.

A sziklás talajon sem leltem lábnyomokat, így kénytelen voltam az intuícióimra hallgatva délnek indulni.

A nap lassan feljutott az égbolt legmagasabb pontjára, mostantól tehát legalább öt órán át nem nyugszik le.

Száz métert haladhattam, amikor felértem egy dombra, majd a túlsó felén leereszkedtem egy kisebb völgybe, ahol a puha talajon végre megpillantottam a nyomokat.

Danny már erősen húzta a jobb lábát. Valószínűleg iszonyatos fájdalmai voltak.

A felnőttkor küszöbén az üvegcsont-betegségben szenvedők között a legszerencsésebbek körében alig valamivel nagyobb a csonttörés veszélye, mint az egészségeseknél. Persze náluk is megfigyelhető a csonttörés utáni deformált gyógyulás és az abnormális csontnövekedés, sőt néhányan meg is süketülhetnek otosclerosis következtében.

Viszont alig tíz százalékuk csontozata marad olyan törékeny, mint gyermekkorban, Danny azonban e balszerencsés kisebbség soraiba tartozott, ezért állandóan óvatosnak kellett lennie. Hosszú időn át megúszta a töréseket, egy évvel ezelőtt azonban egy esés következtében eltörte jobb orsócsontját.

Egy ideig a nő lábnyomait tanulmányoztam, és azon gondolkodtam, ki lehet, és vajon mit miért tesz.

Kétszáz méteren át haladtam a völgyben, amikor a nyomok eltűntek egy kövekkel borított emelkedőn.

Amikor elkezdtem felfelé mászni a domboldalon, ismét csörögni kezdett a telefonom.

- Odd Thomas? - kérdezte a nő.
- Igen, az vagyok.
- Láttam rólad egy képet - mondta.
- Fotókon a füleim mindig nagyobbnak látszanak.
- Pont úgy nézel ki.
- Hogy?
- Mint egy mundunugu.
- Az meg mit jelent? - Tudod te azt jól. - Sajnálom, de nem.
- Hazudsz - mondta a nő nyugodtan. - Szóval, kellene a kis nyomorék?
- Igen, szeretném visszakapni Dannyt. Életben.
- Gondolod, hogy meg tudod találni?
- Megpróbálom - feleltem.
- Eddig elég gyors voltál, de most mintha elfáradtál volna.
- Azt hiszi, hogy mindent tud rólam, ugye?
- Mégis mit kéne tudni, drágaságom? - kérdezte. - Nem sokat.
- Danny érdekében remélem, hogy ez nem igaz.

Kezdett az a rettenetes érzésem lenni, hogy Dr. Jessupot miattam ölték meg.

- Nem hiszem, hogy ekkora kalamajkát akart maga körül - mondtam.

- Engem senki sem bánthat - jelentette ki. - Valóban?
- Legyőzhetetlen vagyok. - Szerencsés ember!
- Tudod, miért? Mert harmincat gyűjtöttem össze egy amulettben.
- Harmincat miből? - kérdeztem.
- Ti bon ange-ból.
- Sosem hallottam még ezt a kifejezést. - Az mit jelent?
- Tudod te azt.
- Nem igazán.
- Hazudsz - mondta megint, és elhallgatott, de egy idő múlva így szólt:
- Ott vagy még?
- Ugyan hol lennék?
- Hol vagy pontosan?
- Beszélhetnék Simonnal? - próbálkoztam újra.
- Milyen Simonnal?
- Simon Makepeace-szel - mondtam türelmetlenül.
- Azt hiszed, hogy itt van?
- Igen. - Hát, tévedsz!
- Ő ölte meg Wilbur Jessupot.
- Rosszul gondolod - jelentette ki a nő. - Kérlek, ne ábrándíts ki ennél jobban.
- Különben mi lesz? - kérdeztem, de rögtön meg is bántam.
- Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy ha nem találsz meg napnyugtáig, mindkét lábát eltörjük?
- Ha azt akarja, hogy megtaláljam, csak mondja el, hol vannak.
- Annak meg mi értelme lenne? Jobbat mondok, ha kilencig nem érsz ide, a két karját is eltörjük.
- Kérem, ne tegyék! Ő sosem bántotta magukat, senkinek sem ártana!
- Mi is az első szabály? Emlékszel még? - kérdezte a nő.
- Egyedül kell jönnöm - mondtam azonnal, mert eszembe jutott az előző éjszakai első beszélgetésünk.
- Ha zsarukat hozol magaddal, összetörjük B csinos pofikáját, aztán a többi porcikáját - mondta, majd megszakította a vonalat.

Bárki is volt a nő, most már tudtam, hogy egész biztosan őrült. De akadt már dolgom őrültekkel korábban is.

A nő viszont nemcsak őrült volt, hanem gonosz is. Ebben sem volt újdonság.

Húsz

Gyorsan elővettem hátizsákomból az ásványvizet, nagyot kortyoltam belőle, a maradékot pedig kiöntöttem a homokra.

Éreztem, hogy egyre közelebb jutok a célomhoz, de sokkal gyorsabban kellett haladnom, ha tartani akarom a napnyugtakor lejáró határidőt.

Mielőtt azonban küldetésemet teljesítettem volna, tudnom kellett egyet, s mást arról, hogy mi történik a világban, ezért Terri telefonjáról felhívtam Porter rendőrfőnököt.
- Tessék, Porter!
- Uram, elnézést, ha megzavartam.
- Ugyan miben zavartál volna meg? -A munkában, uram.
- Abban most éppen nem zavarsz, de így is elég nagy gondban vagyok.

- Elveszítette Simon nyomát? - Nem. Simont megtaláltuk. A Santa Barbara-i börtönben van. - Ez gyorsan ment.
- Gyorsabban, mint gondolnád, fiam. Két nappal ezelőtt tartóztatták le kocsmai verekedésért.
- Két nappal ezelőtt? Szóval akkor...
- Hát, igen, valószínűleg nem úgy van, ahogy gondoltuk. Nem Simon ölte meg Dr. Jessupot, bár azt mondja, határozottan örül, hogy valaki megtette helyette.
- Talán felbérelt valakit?
- Nem hiszem, hogy erre lett volna módja - felelte Porter rendőrfőnök.
- És a fehér furgon?
- Lopott volt, és nem találtunk rajta használható ujjlenyomatot sem.
- Egyéb nyom?
- Semmi, hacsak a megyei helyszínelők nem találnak DNS-t vagy más bizonyítékot Jessup házában. Veled mi van, fiam?
- A világ végén vagyok - mondtam, ahogy körülnéztem a sivatagban.
- Működik a megérzésed?
- Igen, érzem, hogy valami húz maga felé.
- Hová?
- Azt még nem tudom, de már közeledem.
- Hol vagy most?
- Inkább nem mondom meg, uram.
- Nem engedhetem, hogy egyedül vágj bele - mondta Porter aggodalmaskodva.
- Ez tűnik a legjobb megoldásnak.
- Nem értek egyet. Gondold végig, mit csinálsz!
- Néha nem árt, ha olykor a szívére hallgat az ember.
- Akkor nincs is értelme vitatkoznom, ugye?
- Nincs, bár talán mégis tehetne valamit. Kutassa át Danny szobáját, hátha talál valamit egy nőről, akivel mostanában kapcsolatba került.
- Tudod, hogy nem akarok érzéketlennek tűnni, de nem árt, ha megőrizzük józanságunkat. Ha az a szegény fiú randira ment volna, már egész Pico Mundo tudna róla.
- Talán próbálták titokban tartani, fogalmam sincs, sötétben tapogatózom.
- Furcsa ötlet, Odd - mondta Porter.
- A magány néha nagyon óvatlanná teszi az embert.
- A legfurcsább az egészben az, hogy nem loptak el semmit, nem dúlták fel a házat, még a pénzt sem vitték el Dr. Jessup tárcájából.
- Talán mert valami mást akartak Dannytől.
- Mi lenne az?
- Azt még nem tudom, uram, de érzem, hogy így van. Most viszont indulnom kell.
- Ha bármit találunk arról a nőről, azonnal felhívlak.
- Inkább ne hívjon, uram. Csak azt akartam tudatni önnel, hogy egy nő is szerepet játszik a történetben, így ha bármi is történne velem, lesz honnan elindulnia. Egy nőt és három férfit kell keresnie.
- Hármat? Egyről tudok, aki téged elkábított, de ki van még?
- Azt hittem, az egyik Simon - mondtam -, de már tudjuk, hogy ő nem lehetett. A többiekről csak annyit tudok, hogy elég nagy a lábuk.
- Ez nem túl sok információ. - Imádkozzon értem, uram.
- Minden este megteszem, Odd.

Letettem, és folytattam a kapaszkodást felfelé a dombon, bár csúszós talpú sportcipőmben ez nem ment könnyen.

Amikor felértem a tetőre, már tudtam, hogy megérkeztem úti célomhoz, és ez az a hely, ahol Danny Jessupot fogva tartják.

A távolban megpillantottam az országutat, amely mellett egy romos kaszinó és mellette egy szálloda állt elfeketedett tornyával.

Huszonegy

A földterület korábbi tulajdonosa a shoshoni-komanch indiánok családjába tartozó panamint törzs volt. Mielőtt Kolumbusz Amerika földjére tette a lábát, a törzs tagjait békés, adakozó és természetet tisztelő népnek ismerték.

A szerencsejáték-üzletben azonban az indiánok vezetői meglátták az aranybányát. Ezzel Kalifornia állam is egyetértett, s területén az indiánoknak adományozta a szerencsejáték-üzlet monopóliumát.

Mivel belátták, hogy a Nagy Manitu egyedül nem tud elég útmutatást adni az üzlet be-indításához, a legtöbb törzs, szerződést írt alá a tapasztaltabb, szerencsejátékkal foglalkozó cégekkel a kaszinók vezetésére. Nem sokkal ezután pedig megnyitották a kaszinók kapuit, és dőlni kezdett a pénz.

A törzsek tagjai joggal remélték, hogy gyorsan meggazdagodnak, ám az egyre áramló pénz valahogy mégsem akart eljutni az indiánokhoz. Viszont egyre többen váltak közülük a szerencsejátékok rabjává, sokan el is szegényedtek, és a közösségben jelentős méreteket öltött a bűnözés.

Az előttem elterülő síkságon, a dombtetőtől alig másfél kilométerre állt a Panamint Szálloda és Gyógyfürdő. A valaha csillogó, neonnal megvilágított létesítmény fénye mostanra alaposan megkopott.

A tizenhat emeletes szálloda ma inkább egy lerobbant börtönépületre emlékeztetett. Öt évvel ezelőtt még sikeresen átvészelte a földrengést, de az ezután következő tűzvésznek már nem tudott ellenállni. Legtöbb ablaka betört, a falak kívül és belül megfeketedtek a füsttől.

A kétemeletes kaszinó egyik sarka beomlott, homlokzata leszakadt, és rádőlt a járművekre, amelyek most is ott rozsdásodtak a romok alatt.

Óvatosan visszahúzódtam a dombtetőről, nehogy valaki észrevegyen.

A katasztrófák sora után sokan úgy gondolták, hogy a kaszinót hamarosan újjáépítik, de nem így lett, és az óriási, kiégett épület lebontása még négy évvel a történtek után sem indult meg.

Az építtetőket azzal vádolták, hogy túlságosan gyenge szerkezetű épületet terveztek. A megyei építkezési felügyelőket kenőpénz elfogadásával gyanúsították meg, ők pedig viszonzásul a megyei felügyelő bizottságra mutogattak, és korrupcióról beszéltek.

A néhány meggazdagodott panamint indián pénze elúszott, vagy elvitték az ügyvédek. Azok, akiknek nem sikerült megszedniük magukat, jobbára elköltöztek máshová, ahol hódolhattak időközben eluralkodott játékszenvedélyüknek.

A kezdeményezett perek nagy részében a mai napig sem született ítélet, ezért senki sem tudta biztosan, hogy a kaszinó és a hotel valaha újjáépül-e. A bontásnak is le kellett állnia, mert a határozat ellen fellebbezést nyújtottak be.

A létesítményt nyugat felől dombok ölelik körül karéj alakban, innen indultam el kelet felé, hogy az épület romjait megközelítsem.

Danny elrablói valószínűleg a szálloda egyik felső emeletén vertek tanyát, ezért óvatosnak kellett lennem. A dombok között kellett a lehető legközelebb jutnom az épülethez, mielőtt előmerészkedem a nyílt terepre.

Vajon honnan volt olyan biztos a dolgában a titokzatos nő? Honnan tudta, hogy képes leszek követni őket, és megtalálom Danny nyomait? Egyáltalán miért akarta, hogy kövessem őket? Nem tudtam válaszolni a kérdésekre, azt viszont gyanítottam, hogy Danny beszélt neki titkos képességeimről. Már a telefonok alatt is számos utalást tett erre a nő, és gúnyos megjegyzéseivel minduntalan ki akarta ugrasztani a nyulat a bokorból.

Danny egy évvel ezelőtt veszítette el édesanyját, és legjobb barátjaként egészen, augusztusig - amikor engem is hatalmas veszteség ért - én segítettem neki talpon maradni, s megemészteni a gyászt.

Dannynek nem volt sok barátja, mert fizikai korlátainak, külsejének és csípős humorának köszönhetően társadalmi kapcsolatai jelentősen beszűkültek.

Amikor engem is tragédia sújtott, befelé fordultam, akárcsak ő. Nem sokkal ez után határoztam el, hogy papírra vetem az augusztusi eseményeket, így kevesebb időm jutott rá.

Vele volt azonban Dr. Jessup. Együtt gyászoltak egy jó ideig, de pótapja, tudós lévén, hamarosan ismét a munkájába menekült.

A magánynak két formája létezik: az önként vállalt magány esetében mi magunk zárjuk be az ajtót a külvilág előtt, ha azonban a magányt ránk kényszerítik, hiába tartjuk az ajtót nyitva, senki sem akar bejönni rajta.

Danny esetében ezen az ajtón belépett valaki, éppen egy olyan pillanatban, amikor a fiú a legsebezhetőbb volt. S ez a valaki a rekedtes, fátyolos hangú nő.

Huszonkettő

Hason kúszva haladtam a sík terepen, hogy minél előbb eljussak a méteres bozótig, amely mögött elrejtőzhettem. Ahhoz a falhoz akartam eljutni, amely a sivatagot a szálloda-komplexum területétől elválasztotta.

Kúszás közben igyekeztem minél nagyobb zajt csapni, hogy a kígyókat elriasszam magam körül. Úgy gondoltam, hogy ellenfeleim a szálloda felsőbb emeletein kempingeznek, én pedig jó néhány száz méterre voltam az épülettől, ezért nem aggódtam a zaj miatt.

Amikor elértem a szálloda kerítéséhez, felálltam, és hátamat a falnak támasztottam. Tetőtől talpig beborított a fehér sivatagi homok, amit gyorsan leütögettem magamról, majd elindultam a kerítés mellett, amelynek külső felét fehérre, a belső felét pedig a vendégek kedvéért rózsaszínűre festették.

A földrengést és a tűzvészt követően a törzs vezetői táblákat helyeztek el a fal mentén, hogy figyelmeztessék az arra járókat az omlásveszélyre és a falak között esetleg megrekedt mérgező anyagokra.

Az üdülőhely területén, a fal belső részén, egymástól rendszertelen távolságban pálmafákat ültettek. Ezek a fák azonban nem őshonosak a Mojave-sivatagban, és mivel már rég nem gondozta őket senki, egytől egyig elpusztultak.

Szerencsére sikerült találnom egy olyan helyet, ahol több kiszáradt fa is állt egymás mellett, és eltakarták a falat. Lendületet véve felkapaszkodtam a kerítés tetejére, áttornáztam magamat rajta, majd leguggolva elrejtőztem a pálmafák törzse mögött.

A megtépázott fák tövéből egy hatalmas úszómedencét pillantottam meg, amelyet úgy terveztek, hogy a körülötte levő sziklák természetes alakzatnak tűnjenek. Az emberi kéz

alkotta vízesések mellé csúszdákat is építettek, de a vízesésekből ma már nem zuhogott víz, és a medencében is csak elszáradt sivatagi növényeket kergetett a szél.

Ha Danny fogvatartói figyelik a környéket, valószínűleg a nyugati területet tartják szemmel, ahonnan ők is jöttek, de talán a szállodát és az országutat észak felől összekötő utat is figyelik. Hárman azonban biztosan nem tudják a szálloda mind a négy oldalát egyszerre őrizni. Úgy gondoltam, kellő figyelemmel csak két irányt képesek felügyelni, ezért reméltem, hogy észrevétlenül el tudok jutni az épülethez.

Biztosan alaposan felfegyverezték magukat, bár azt nem hittem, hogy le akarnának puffantani, mert akkor ezt már Dr. Jessup házában megtehették volna. Később talán örömmel oltják majd ki az életem, de most még fontos dolgokat várnak tőlem: csodákat, lenyűgöző dolgokat és mesébe illően valószínűtlen eseményeket.

Be kell mennem az épületbe, hogy megkeressem Dannyt. Ha már átlátom a benti helyzetet, és úgy ítélem meg, hogy segítség nélkül nem tudom megoldani, fel kell hívnom Wyatt Portért, bár az a véleményem, hogy a rendőrség bevonásával csak a halottak számát szaporítanám.

Előbújtam a fák takarásából, és végigszaladtam a medence kőből kialakított partján, ahol annak idején beolajozott testű napozók lustálkodtak a nyugágyakon.

Megkerültem a medencét, és eljutottam a szálloda hátsó bejáratához. Szomorú látványt nyújtottak a kiégett, lerobbant helyiségek, és bár az épület szerkezetileg nem volt helyreállíthatatlanul rossz állapotban, a Michelin Guide valószínűleg egyetlen csillagot sem pazarolt volna rá. Odabent szinte mindent benőtt a sivatagi növényzet.

A földrengés során összetört önműködő bejárati ajtókat annak idején hevenyészett farost lemezekkel helyettesítették, de mostanra már azok is a földön hevertek.

Az üdülőhely pusztulását követően még két éven át biztonsági őrök vigyázták a területet. Amikor azonban egyre több pert indítottak, és úgy tűnt, hogy a komplexum a hitelezők kezébe kerül, már nem volt értelme más tulajdonát őriztetni.

Itt álltam hát a szálloda nyitott kapujában, az épületbe azonban nem mertem belépni.

Közben a vihar hangjait egyre közelebbről hallottam, és tudtam, hogy Danny is nagy veszélyben van. Nem azért haboztam, mert a romos szállóban levő bűnözőktől féltem, hanem inkább az itt ragadt szellemektől rettegtem, akik még mindig odabent kísértenek e romos, düledező épület falai között.

Huszonhárom

A szálloda hátsó bejárata egy kisebb előcsarnokra nyílt. Elemlámpámmal körbepásztáztam a falakat, és megállapítottam, hogy a tűz itt nem végzett túlságosan nagy rombolást, csak épp minden fekete volt a füsttől.

A levegőben még a tragédia után öt évvel is lehetett érezni az égett szagot. A kormos, hamuval borított szőnyegen lábnyomokat vettem észre, de Dannyét nem láttam közöttük.

Ahogy közelebbről megvizsgáltam, láttam, hogy a nyomok nem frissek, valószínűleg hetekkel vagy hónapokkal ezelőtt hagyta hátra valaki. Tehát akiket én kerestem, nem ebből az irányból jutottak be a házba.

Észrevettem viszont, hogy friss mancsnyomok vannak a padlón. A panamint indiánok valószínűleg azonnal megmondták volna, milyen állaté, nekem azonban csupán egy kardfogú tigris jelent meg lelki szemeim előtt, bár tudtam, hogy e faj már legalább tízezer éve kihalt.

Az előcsarnoktól balra nyílt a kávézó, ahonnan szép kilátás nyílt a hotel medencéjére. Jobbra egy széles folyosó vezetett, amelynek végéig elemlámpám fénye nem tudott elvilágítani. A bejárat mellett azonban egy bronztáblán a következő feliratok álltak:

MOSDÓK

KONFERENCIATERMEK LADY LUCK BÁLTEREM

A balszerencsések mind a bálteremben lelték halálukat, mert a hatalmas csillár a földrengés alatt a tömegbe zuhant, és mindenkit összepréselt, aki alatta volt.

Átvágtam a szemetes-törmelékes lobbyn, elhaladtam a beesett kanapék és a feje tetejére fordult fotelok mellett, és újabb széles folyosón találtam magamat, amely a szálloda főbejáratához vezetett. A kardfogú tigris nyomai erre folytatódtak.

Hirtelen eszembe jutott a zsebemben lapuló telefon, és gyorsan rezgő funkcióra állítottam, nehogy eláruljon.

Sosem jártam ebben a szállodában, abban az időben sem, amikor még virágzó vállalkozásként működött, mert jobban kedvelem a nyugalmas életet. Sosem érdekelt sem a kártya, sem a kocka. Úgy éreztem, mintha egy emberi kéz által alkotott vadonba kerültem volna: a beomlott padlók, a romos szobák és válaszfalak végtelen labirintusába. Mindenhol pusztulás és káosz nyomai.

Beléptem a kiégett kaszinóba, amelynek alapterülete nagyobb volt, mint egy futballpálya, így lámpám sem tudta bevilágítani.

Több száz összetört pénznyerő automata hevert a padlón, de a legtöbb játékból és krupiéállásból sem maradt más, mint nagy halom törmelék. Az épségben levő asztalokat a mennyezetről lehullott gipszdíszítések darabjai borították.

Az összeégett törmelékhalmok közepén két, viszonylag épen maradt BLACK JACKET vettem észre. Az egyik előtt két szék állt, mintha valakik az utolsó pillanatig játszottak volna. Az egyik széken most is ült valaki: egy kellemes külsejű úriember foglalt helyet rajta. Karja a félkör alakú asztalon nyugodott, mintha azt várná, hogy a krupié lapot osszon neki.

Az ötven körüli, sápadt férfi talán könyvtáros vagy gyógyszerész lehetett. Ahogy közelebb mentem, felnézett, és arcán meglepetés tükröződött, hogy szellem létére mégis látom őt.

A tragédia napján valószínűleg a lehulló törmelék ütötte agyon, de az is lehet, hogy már nem volt ideje kimenekülni, és bent égett. Szerencsére nem abban a szörnyű állapotban mutatkozott meg, ahogyan meghalt, s ezért külön hálás voltam.

Szemem sarkából ekkor mozgást észleltem a sötétben. Egyre több itt ragadt lélek jelent meg a teremben.

Huszonnégy

Egy csinos, fiatal, szőke hajú nő lépett mellém, lámpám fénye kék-sárga koktélruhájára esett. Először még mosolygott, de arca hamarosan elkomorodott.

Jobb oldalamon egy idősebb, hosszúkás arcú nő jelent meg, reménykedő tekintettel. Kinyújtotta felém a karját, majd azonnal vissza is húzódott, és leengedte a fejét.

Baloldalról egy alacsony, vörös hajú, vidám arcú férfi lépett elő, akinek azonban elgyötört tekintete szöges ellentétben állt mosolygó arcával.

Elemlámpám fényében további szellemalakokat vettem észre, egy egyenruhás pincérnői és egy őrt fegyverrel az oldalán.

A BLACK JACK asztalnál heten játszottak, de nem tudtam, hogy mindannyian a kaszinóban lelték-e halálukat, vagy a hotel más részében pusztultak el. Úgy tűnt, csupán ők kísértették ma a Panamint kaszinót.

A földrengésben és a tűzvészben összesen száznyolcvankét ember pusztult el, de közülük legtöbben valószínűleg azonnal továbbhaladtak a következő világba.

Az itt rekedt szellemek általában melankolikusak, és eléggé nyugtalanul viselkednek, ahogyan azt a bárban üldögélő lelkek arcán is láttam. Úgy gondolom, hogy a vágyakozás hajtja őket az utamba. Nem mindig tudom, hogy pontosan mire vágyakoznak, bár úgy hiszem, legtöbbjükből csupán az elhatározás hiányzik, és bátorság, hogy végre el tudják hagyni e világot, de ettől visszatartja őket a félelem. Rettegnek attól, hogy el kell hagyniuk szeretteiket.

Mivel képes vagyok látni őket, számukra én vagyok az összekötő kapocs élet és halál között, és reménykednek benne, hogy én majd ki tudom nyitni azt az ajtót, amelyhez nekik nincs bátorságuk. Fogalmam sincs, mivel vívtam ki bizalmukat, de valami miatt megbíznak bennem, pedig nem sok, amit értük tehetek: csupán megérintem és átölelem őket, de ezért is hálásak. Ők viszonzásul gyakran megsimogatják az arcomat vagy megcsókolják a kezemet.

Szomorúságuk és lelkük ápolása rengeteg energiát vesz el tőlem, de látványuk is mindig megvisel. Néha úgy érzem, ahhoz, hogy valóban ki tudjanak lépni ebből a világból, magukkal kell vinniük egy darabot a szívemből.

Most is mindegyikhez odaléptem, hogy elmondjam nekik azt, amit hallani szerettek volna.

- A világ mindörökre elveszett. Nincs már itt semmi a maga számára, csak a hiábavaló vágyakozás és a szomorúság - mondtam az egyiknek.

A másikhoz odalépve, így szóltam:

- Az most a legfontosabb, hogy el tudja fogadni, ami most következik.

Miközben a lelkekkel beszélgettem, megjelent egy újabb szellem. Magas, széles vállú férfi volt, mélyen ülő szemekkel, és egészen rövid, tüskehajjal. A többiek feje felett bámult rám, és végtelenül szomorú pillantásokat vetett felém.

Ekkor az egyik fiatalemberhez fordultam:

- Az igazán gonosz emberek sosem kapnak engedélyt, hogy akár egyetlen percig is itt maradjanak haláluk után. Az a tény, hogy ön ilyen hosszú időt töltött itt a tragédia óta, azt jelenti, hogy nincs oka félni attól, ami ezután következik.

Az utolsóként érkező férfi egyetlen pillanatra sem vette le rólam a szemét, sőt egyre sötétebb arckifejezéssel bámult rám.

- Lehet, hogy most azt gondolja, micsoda baromságokat beszélek, és talán igaza is van, mert én még nem voltam odaát. Honnan is tudhatnám, mi vár ott?

Szemükben mohó vágyódást láttam, és csak remélni mertem, hogy nem szánakozva, hanem együtt érzően hallgatnak.

- E világ szépsége engem is lenyűgöz, de ez a maguk számára már teljesen lényegtelen. Szeretném, ha mindannyiuk sorsa rendeződne, vagy maguk talán nem ezt akarják? - kérdeztem, majd egy időre elhallgattam.

Aztán így folytattam:

- Szerelmes vagyok egy lányba, akinek Bronwen a neve, de mindig is jobban kedvelte, ha Stormynak hívtuk. Ő úgy gondolta, hogy egy embernek akár három élete is lehet. Az elsőt úgy hívta, hogy kiképzőtábor...

Nem tudtam pontosan, hogy valóban folytatni akarom-e, de már belekezdtem, és nem volt választásom. - Szóval, azt mondta, hogy az első életünk egy kiképzőtábor, ahol tanulunk, és elbukunk, vagy saját akaratunkból sikeresek leszünk. Csak ezután lépünk tovább a második életünkbe, amit ő szolgálatnak hívott. A szolgálat alatt fantasztikus kalandokat élhetünk át, és szerinte csak ezután léphetünk be a harmadik életbe, amely örökké tart.

Elakadt a szavam, és nem mertem rájuk nézni. Behunytam a szemem, és magam elé képzeltem Stormyt, és ez most is, ahogyan mindig, erőt adott.

Aztán behunyt szemmel azt mondtam:

- Határozott teremtés volt, olyan, aki mindig tudja, mit akar. Ha majd találkoznak vele a szolgálatban, biztosan felismerik. Megismerik, és megszeretik.

Amikor újra kinyitottam a szememet, láttam, hogy a körülöttem állók közül négyen már eltűntek, csak egy fiatal férfi, a pincérnő, a csinos szőke és a vörös hajú férfi állt elöltem. Nem tudtam, hogy a hiányzók hová lettek: reméltem, hogy már átsétáltak a túloldalra, és nem a szállodában bolyonganak tovább céltalanul.

A magas, tüskehajú férfi egyre dühösebbnek tűnt. Válla előregörnyedt, keze pedig ökölbe szorult. Zaklatottan vonult végig a kiégett termen, és bár nem volt fizikai teste, ahogy elhaladt, szürke hamu repkedett körülötte a levegőben.

Olyan volt, mint egy kopogtató szellem, ezért nem is bántam, hogy távozik.

Huszonöt

A vészkijárat tűzálló ajtaja két zsanéron lógott. Egyszerre magam előtt láttam, ahogy a tragédia időpontjában az emberek egymást taposva igyekeznek rajta kifelé.

Az ajtó mögött volt a lépcsőház, ahonnan az épület tetejére lehetett feljutni.

Elindultam felfelé, de félúton megálltam hallgatózni. Semmi. Talán a szag hatott rám ilyen különösen. Hűvös, savanykás illat volt, amely különösen egzotikusan hatott az épület többi részében terjengő füstös szaghoz képest. Nem tudtam meghatározni, hogy mi az, de olyan volt, mint a friss, nyers hús szaga. A hentesboltokban lehet hasonlót érezni.

Hirtelen újra láttam lelki szemeim előtt a csatorna vizében holtan lebegő férfi arcát: szürkés bőrét, kifordult fehér szemgolyóit.

Eloltottam az elemlámpát, és egy darabig álldogáltam a sötétben.

Mivel a lépcsőket vasbeton falak vették körül, a fordulóba sehol sem jutott be fény, így az esetleg egy-két szinttel feljebb posztoló őrszem biztosan észrevette volna lámpám fényét, de erre szerencsére semmi jel nem utalt.

Kis idő múlva óvatosan kihátráltam a lépcsőházból, és visszahúzódtam a kaszinóba. Csak ekkor kapcsoltam fel újból az elemlámpát.

Hamarosan megtaláltam a déli oldalon levő lépcsőházat is. Itt a helyén volt az ajtó, bár ez is nyitva állt, mint az előző, Beléptem, és a feszült csendben itt is azonnal megcsapott az a különös, zavarba ejtő szag, amely visszatartott attól, hogy az északi lépcsőn menjek fel.

Akár valódi volt e szag, akár csak képzeltem, rossz érzésem támadt, és úgy gondoltam, a lépcsőt valaki figyeli, ezért nem tanácsos használni. Hatodik érzékem ezzel szemben azt súgta, hogy Danny valahol odafent van, és rám vár, ezért próbáltam erőt gyűjteni, majd amikor újból éreztem az erős és egyre sürgetőbb vonzást, habozás nélkül elindultam felfelé.

Huszonhat

A központi előcsarnok mellett észrevettem egy beugrót, amelyben a liftek voltak, összesen tíz, mindkét oldalon öt-öt. Nyolcnak az ajtaja csukva volt, az utolsó kettőé azonban nyitva állt. Az egyik ajtónyílásban ott várakozott a fülke is, az emelet szintjétől valamivel lejjebb, a másodikban azonban csupán a sötét ürességet láttam.

Behajoltam ebbe az aknába, körbevilágítottam lámpámmal, és láttam, hogy a lift két szinttel lejjebb, az alagsorban áll.

Jobb oldalt a falon egy létra húzódott, amelyen egészen az épület tetejéig fel lehetett mászni. Volt nálam némi ragasztószalag, azzal jobb csuklóm fölé rögzítettem az elemlámpát, hogy mászás közben majd bevilágítsa előttem az utat, és így mindkét kezemmel tudjak kapaszkodni.

Bemásztam a liftaknába, és elindultam felfelé.

Néhány fok után megálltam, és beleszagoltam a levegőbe, de ezúttal már nem éreztem a furcsa illatot, amely elriasztott attól, hogy a lépcsőházon át való feljutást válasszam.

Óvatosnak kellett lennem, mert az akna szűk falai minden hangot visszavertek és felerősítettek. Ha odafent véletlenül rossz ajtói nyitok ki, a közelben tartózkodók azonnal meghallhatják, hogy jön valaki. Síri csendben kellett tehát másznom, és az előkészületek ellenére végül még a lámpát is eloltottam, ami tovább lassította haladásomat.

Úgy számoltam, hogy az első emelet mintegy öt és fél méter magas, majd minden további emelet három és fél méter, ekkora távolságon pedig huszonnégy létrafok van. Ebből már meg tudtam állapítani, hogy két emeletet haladhattam, ám ekkor dübörgésszerű hang visszhangzott végig az aknán. Először azt hittem, földrengés, és szinte kővé dermedtem a létrán. Erősen kapaszkodtam, és vártam, mikor hullik a nyakamba valami törmelék.

Aztán az akna remegése abbamaradt, a kábelek ringása is megállt egy idő múlva, én pedig rájöttem, hogy a hatalmas zajt a kinti mennydörgés okozta. A vihar egyre közeledett a Panaminthez.

Ahogy felfelé araszoltam, azon gondolkodtam, hogyan fogom tudni lehozni Dannyt a toronymagas börtönből, mert ha a lépcsőházban fegyveres őrszemek állnak, el sem tudom képzelni, milyen egyéb úton lehetne a szállodából kimenekülni. A fiú semmiképpen nem tudna leereszkedni a létrán.

Na, de lassan a testtel, mintha kissé előre szaladtam volna! Egyelőre az a feladat, hogy megtaláljam Dannyt, ezután is ráérek azon törni a fejemet, hogyan szabadítsam ki.

Tapasztalataim azt mutatják, hogy ha túlságosan előre gondolkodom, attól rendszerint lebénulok, mert tudom, hogy nem úszom meg, hogy egy-két ellenséget el ne kelljen tennem láb alól. Ettől pedig valahogy nem repesek.

Az ötödik emelet magasságában a liftakna ajtaja nyitva volt, így körül tudtam nézni a teljes folyosón. Kétoldalt néhány szoba ajtaja nyitva állt, a többieket valószínűleg a tűzoltók törték fel, vagy kiégtek. A szobák ablakán beáramló fény betöltötte az egész folyosót és a beugrót is.

Ösztöneim azt súgták, hogy még nem másztam elég magasra, ezért visszahúzódtam, és folytattam a kapaszkodást. A hetedik-nyolcadik emeletnél lehettem, amikor ismét meghallottam a mennydörgés távoli hangjait. A kilencedik emelet mellett elhaladva az jutott az eszembe, vajon hány bodach hemzseghetett a szállodában a katasztrófa előtt.

A bodach a brit szigetekről származó mitikus szörnyeteg, olyan alattomos lény, amely a kéményen keresztül jön a házba az éjszaka leple alatt, hogy magával vigye a rossz kisgyerekeket.

Az itt ragadt kóbor lelkek mellett alkalmanként fenyegető szellemlényeket is látok, akiknek a bodach nevet adtam, persze, valójában nem azok voltak. Egy angol kisfiúval osztoztam ezen a furcsa képességen, és valójában ő nevezte el őket bodachnak. Ám percekkel az után, hogy kiejtette ezt a szót a száján, egy elszabadult kamion halálra gázolta.

Sosem beszélek a bodachokról, amikor a közelben vannak, sőt inkább úgy teszek, mintha nem is látnám őket, egyáltalán nem reagálok a jelenlétükre. Gyanítom, ha kiderülne, hogy tudok a létezésükről, biztosan én is a nyakamat törném egy titokzatos balesetben.

E füstszerű teremtmények feketék és meglehetősen alaktalanok, olyan vékonyak, hogy az ajtórepedésen vagy a kulcslyukon is át tudnak siklani. Testetlenek, mint az árnyék. Hangtalanul mozognak, mint egy macska, bár akkorák, mint egy ember, és hol felegyenesedve, hol pedig görnyedt kutyatartásban közlekednek.

Nem emberi lények, és nincs is keresnivalójuk a földön. Természetes közegük talán az örök sötétség bugyra, ahol állandó a szenvedés. Jelenlétük mindig valami tragikus eseményt jelez előre, amilyen a tavaly augusztusi lövöldözés is volt a bevásárlóközpontban. A Dr. Jessupéhoz hasonló egyszerűbb gyilkosságok azonban nem csalogatják őket elő rejtekhelyükről. Inkább a természeti katasztrófák és a sok embert érintő erőszakos cselekedetek mozgósítják őket.

A földrengés és a tűzvész előtt valószínűleg elözönlötték a kaszinót és a szállodát, majd reszketve várták a bekövetkező szenvedést, fájdalmat és halált.

Dr. Jessup és az idegen halála nem érdekelte a bodachokat, ami azt a reményt keltette, hogy további vérfürdőre nem kell számítanunk.

Huszonhét

A tizenkettedik emeleten újabb nyitott liftajtót pillantottam meg. Éreztem, hogy menet közben az őrszemek mellett is elhaladtam, sőt azt is, hogy megérkeztem arra a szintre, ahol az emberrablók fogva tartják Dannyt.

Karom és lábam már remegett és égett, nem annyira a mászástól, mint inkább a feszültségtől.

Nem akartam sötétben elhagyni a liftaknát, de nem is mertem hosszabb ideig használni az elemlámpát. Csupán egy pillanatra kapcsoltam fel, hogy megnézzem, hol van valami kapaszkodó és egy kis hely, ahol lábamat megvethetem, hogy átléphessek a létráról az ajtónyílásba.

Megfogtam a meglelt kapaszkodót, és elléptem a létráról. Egy darabig lógtam a levegőben, majd a lábam is támasztékot talált. Ha megcsúszom, egész biztosan nem élem túl a zuhanást.

Oldal irányban nagy nehezen eltapogatóztam a létrától az ajtónyílásig, majd kimásztam a lift beugrójába. Ekkor már elképesztő erővel sürgetett a vonzás.

Levegő után kapkodva támaszkodtam a falnak, és örültem, hogy már nem tátong alattam a mélység. Egy ideig behunyt szemmel vártam, hogy kalapáló szívem kicsit megnyugodjon.

A folyosóról mindkét irányból szürkés fény szűrődött be hozzám, de hangokat nem hallottam.

Amikor közelebb merészkedtem a lift beugrójának széléhez és óvatosan kinéztem, láttam, hogy a fény a hosszú, üres folyosó két oldalán nyitva álló ajtókon át jön.

A talpas I alakú szállodában a fő folyosó végén volt egy rövidebb folyosó is, ahonnan további szobák nyíltak. A lépcsőházak, amelyeket jobbnak láttam elkerülni, éppen e mellékszárnyban voltak.

Hatodik érzékem jobbra, déli irányba terelt.

A szálloda padlózata mindenhol acéllal megerősített vasbetonból készült, a tűz nem tett kárt benne. A lángok a vízvezetéken és az elektromos rendszeren juthattak el a felsőbb emeletekre. E belső rendszernek csak körülbelül hatvan százaléka volt teljesen tűzbiztos és tűzoltó-készülékkel is felszerelt, így az épület nem mindenhol egyformán károsodott. Néhány emelet szinte teljesen szétégeti, de akadtak viszonylag épek is.

A tizenkettedik emelet is ilyen volt. A szőnyeget ugyan korom és piszok borította, a tapéta pedig foltos volt, és több helyen levált.

A földön egy sivatagi keselyű félig oszlód teteme hevert. Valószínűleg betévedt az egyik törött ablakon át, és nem találta meg a kivezető utat. Az egyik szárnya eltörhetett, ami kor a kijáratot keresve nekirepült egy épen levő ablaknak, s így nem tudott kirepülni.

Óvatosan lépkedve haladtam egyik ajtótól a másikig, és mindenhová bepillantottam, de a szobák kihaltak voltak.

A bútorokat mindenhol felborította az erős földrengés, asztalokat és karosszékeket láttam az oldalukra fordulva szinte minden szobában. Mindenhol elképesztő kosz és összevisszaság.

A csukott ajtók nem nyugtalanítottak, meri a zár nyikordulását mindenképpen meghallottam volna, s egyébként sem hasonlítottak arra az ajtóra, amelyet rendszeresen látok álmomban.

Félúton a beugró és a folyosók találkozása között azonban észrevettem az 1242-es szoba zárt ajtaját, amely mellett nem tudtam elmenni. Megérintettem az ajtó gombját, majd fülemet az ajtórésre tapasztottam, de semmit nem hallottam.

A hallgatózás rendszerint sehová sem vezetett. Az ember csak hallgatózik és hallgatózik, és amikor már azt hiszi, hogy odabent minden biztonságos, kinyitja az ajtót, és váratlanul egy tetovált fickó ugrik rá, óriási revolverrel a kezében. Nem túl megbízható módszer.

Amikor benyitottam az ajtón, szerencsére nem támadt rám senki. A bútorok itt is teljes összevisszaságban álltak, de a káoszból gondos kezek kiemeltek egy viszonylag épségben maradt széket, és a szoba közepére helyezték.

Ezen a széken ült a ragasztószalaggal körbetekert Danny Jessup.

Huszonnyolc

Halottnak tűnt. Szeme csukva volt, arca sápadt, és teljesen mozdulatlanul ült. Csupán halántékán az ér lüktetése árulta el, hogy életben van.

Bal válla eléggé eldeformálódott a legutóbbi törés gyógyulása után, karja pedig természetellenesen kifordult válltól csuklóig, így kitekeredve lógott teste mellett.

Bal csípője is rosszul forrt össze, jobb sípcsontja pedig megvastagodott, és meghajlott.

Becsuktam az ajtót magam mögött, és halkan megszólaltam:

- Ki akarsz innen jutni?

A fiú kék szeme hirtelen felpattant, és meglepődve tapadt rám, de Danny egyáltalán nem látszott megkönnyebbültnek.

- Odd - suttogta -, nem kellett volna idejönnöd.
- Mit tehettem volna? Semmi jó nem volt a tévében.
- Tudtam, hogy el fogsz jönni, bár nem leli volna szabad. Olyan reménytelen ez az egész.

Kivettem a zsákomból egy bicskát, és kipattintottam a pengét. - Mindig optimista voltál.

- Tűnj el, amíg lehet. A nő tiszta őrült.
- Nem hagyhatlak itt.

Danny két karját a szék karfáihoz ragasztották, és mellkasát is körbetekerték a ragasztószalaggal, hogy ne tudjon mozogni. Gyorsan elkezdtem levágni róla a rögzítést.

- Odd, hagyd abba! Figyelj, még ha van is idődd, hogy kiszabadíts, nem tudok felállni...
- Ha eltört a lábad - mondtam -, majd keresünk valami jó búvóhelyet.
- Nem tört el semmim, nem erről van szó - mondta Danny -, de ha felállok, a levegőbe repülünk.
- Mit mondasz? - néztem fel, miután kiszabadítottam bal csuklóját.

- Nézd meg, mi van a szék háttámláján.

Odaléptem, és vagy egy kilónyi plasztik robbanó anyagot pillantottam meg, amelyet szintén ragasztóval rögzítettek a székhez. Egy elemet, sok különböző színű vezetéket, és egy vízmértékhez hasonló eszközt is láttam. Bárki is rakta össze a bombát, volt érzéke hozzá.

- Abban a pillanatban robban, ahogy a fenekemet felemelem a székről - mondta Danny.
- Akkor tényleg jobb, ha ülve maradsz - bólintottam, és gondterhelten megvakartam a fejemet.

Huszonkilenc

Suttogva beszélgettünk, mintha attól tartoltunk volna, hogy a bomba a kicsit hangosabb emberi beszédtől is működésbe lép.

- Hol vannak az elrablóid? - kérdeztem.
- Nem tudom. Odd, el kell tűnnöd innen!
- Hosszabb időszakokra is magadra hagynak?
- Óránként egyszer azért benéznek. A nő körülbelül tizenöt perce járt itt legutóbb. Jó lenne, ha felhívnád Wyatt Portért.
- Ez nem tartozik az ő hatáskörébe.
- De Amory sheriffet fel tudná hívni - erősködött Danny.
- Ha a rendőrség beavatkozik, meghalsz. Valahogy határozottan érzem. Ezt a bombát ők is fel tudják robbantani?
- Igen. Meg is mutatták a távirányítót. A nő azt mondta, hogy könnyű kezelni.
- Ki ez a nő?
- Darura a neve, van két segítője is, jó nagy melákok. Nem tudom, hogy hívják őket. De volt egy harmadik is.
- Megtaláltam a hulláját. Mi történt vele?
- Nem tudom, nem láttam. De elég furcsa pasi volt, az biztos. Nem mintha a másik kettő nem lenne az.
- Nem tudod a nő vezetéknevét? - kérdeztem.
- Nem. Odd, mit csinálsz? Nem állhatok fel a székről! - kiáltott rám Danny, amikor bal karjáról is elkezdtem levágni a ragasztót.
- Nem árt, ha készen állsz arra, hogy ugorj, ha úgy hozza a helyzet. Ki ez a nő?
- Odd, meg fog ölni téged! El kell tűnnöd innen!
- Nélküled úgysem megyek - mondtam, és elvágtam a jobb csuklóját rögzítő ragasztó-szalagot is.

Danny megrázta a fejét. - Nem akarom, hogy meghalj értem.

- Akkor kiért haljak meg? Egy vadidegenért? Annak mi értelme lenne? Ki ez a nő?

Danny elkeseredve sóhajtott fel. - Biztosan idiótának tartasz majd, ha megtudod.

- Nem foglak - nyugtattam meg. - Szóval kicsoda?
- Ígérd meg, hogy nem mondod el apának.

Danny nem Simon Makepeace-re, hanem mostohaapjára, Dr. Jessupra célzott, akiről még nem tudta, hogy meghalt, én pedig most nem tartottam alkalmasnak rá az időt, hogy erről tájékoztassam. Csak még inkább összetörné a hír, pedig most nem szabad, hogy bár mi is elterelje figyelmünket az itteni dolgokról.

A fiú azonban észrevehetett rajtam valamit, mert megkérdezte:

- Mi a baj?

- Semmi - feleltem. - Nem mondom el neki, nyugi.
- Esküszöl?
- Igen. Ha mégis megtenném, visszaadom a vénuszi csúszómászót ábrázoló kártyámat.
- Még megvan?
- Hát, persze. Ki ez a Datura?

Danny vett egy nagy levegőt, aztán azt mondta: - Szex telefonon beszéltem vele.

- Micsoda?
- Most biztosan nagyon meg vagy lepve, de én még sosem csináltam, egyetlen lánnyal sem.
- Nem maradtál le semmiről - feleltem.
- Tüdőm - mondta -, de elég kínos, hogy huszonegy évesen még szűz vagyok.
- Száz évvel ezelőtt a hozzánk hasonló fickókat úriembernek nevezték. Furcsa, hogy mekkorát változott a világ, nem?
- Szóval még te sem? - nézett rám elkerekedett szemmel. - Azt akarod mondani, hogy te is tagja vagy a klubnak? Lehet, hogy nincs valami nagy élettapasztalatom, de azért nem kell, hogy hülyének nézz.
- Azt hiszel, amit akarsz - mondtam -, én igazat mondok.

Danny tudta, hogy Stormy és én tizenhat éves korunk óta együtt járunk, de azt nem gondolta, hogy sosem feküdtünk le egymással.

Stormyt gyermekkorában zaklatta a mostohaapja, ami miatt hosszú ideig tisztátalannak érezte magát. Várni akart az esküvőig, mert úgy érezte, azzal maga is megtisztul. Nem akarta, hogy a rossz emlékek az ágyban is kísértsék. Szerette volna, hogy szerelmünk tiszta és szent legyen.

Aztán meghalt, és így sosem tapasztalhattuk meg együtt e boldogságot.

Danny Jessupnak azonban a részletekről nem számoltam be, mert ezek legdrágább, legbensőbb titkaim voltak.

- Szóval telefon szex? - néztem fel, miközben újabb szalagot vágtam el.
- Szerettem volna beszélni róla egy nővel, akiről azt sem tudom, hogy néz ki - mondta lassan. - Van egy kis dugipénzem, a telefonom számláját pedig mindig én fizetem, így apa nem sejtette, milyen gyakran hívok emeltdíjas számokat.

Kiszabadítottam a bokáját, de nem vágtáin el a mellkasán levő szalagokat, mert ezek tartották a bombát is.

- Pár percig tényleg izgalmasnak tűnt mondta Danny. - De aztán olyan gusztustalannak és mocskosnak éreztem. Most biztosan perverznek tartasz.
- Egyáltalán nem.
- Visszataszítónak találtam, ezért megkértem a lányt, hogy beszéljünk másról, ne a szexről. Erre ő azt mondta, rendben.

A szex-telefonszolgáltatások percdíjasok, Danny pedig valószínűleg órákon keresztül beszélgetett a nővel, aki úgy tett, mintha minden érdekelné. Az összes dugipénzét rá költötte.

- Beszélgettünk mindenről, könyvekről, filmekről, kajákról. Nagyon élveztem, Odd! Nem is tudom elmondani, milyen klassz volt, mennyire felvillanyozott!
- És ez a szolgáltatás azt is megengedi, hogy találkozz a lánnyal, ha az tetszik neked?
- Igen. Daturával így találkoztam. Amikor másodszor beszéltünk, rájöttem, hogy teljesen odavan a természetfeletti dolgokért, a szellemekért, ilyesmiért. Több száz könyvet olvasott már a témában, és rengeteg kísértetjárta házat megnézett. Imádja a paranormális jelenségeket.

Megkerültem a széket, és letérdeltem a padlóra.

- Most mit akarsz csinálni? - kérdezte idegesen Danny.
- Semmit, nyugi. Csak a vezetékeket tanulmányozom. Mesélj még Daturáról.
- Olyan kínos ez, Odd.
- El tudom képzelni, de azért csak folytasd.
- Szóval, amikor harmadszor felhívtam, már szinte semmi másról nem beszéltünk, csak természetfeletti dolgokról. A Bermuda-háromszögről, szellemekről, amelyek a Fehér Házban kísértenek. Én pedig annyira szerettem volna bevágódni nála.

Nem vagyok túl járatos a bombák világában, sőt mindössze egyet láttam eddig életemben, tavaly augusztusban, a bevásárlóközpontban.

- Tudom, hogy ő is csak egy olyan nő, aki mocskos dolgokról beszél férfiakkal pénzért, de akkor is fontos volt, hogy kedveljen, hogy jó fejnek tartson. Ezért elmeséltem neki, hogy van egy barátom, aki képes a szellemeket látni.

Behunytam a szememet.

- Nem mondtam meg neki a nevedet, ezért először nem is akart hinni nekem, de olyan részletesen beszéltem neki rólad, hogy egy idő múlva belátta, minden igaz. Olyan vicces dolgokról beszéltünk. Nagyon jó volt. Aztán Datura egyre gyakrabban hívott fel maga is munkaidején kívül, így már nem került semmibe a telefonálás.

A Danny székéhez ragasztott robbanószerkezet sokkal bonyolultabbnak tűnt, mint a bevásárlóközpontban felrobbantott teherautónyi plasztik.

- De nem mindig te voltál a téma - mondta Danny. - Csak most jövök rá, hogy milyen okos volt a csaj! Nem akart túl nyíltan kérdezni rólad.

Óvatosan megnéztem, hová futnak a különböző színű vezetékek.

- Egy idő múlva - folytatta Danny -, már nem tudtam mit mesélni rólad, csak a tavaly augusztusi dolog maradt. Ez azonban akkora sztori volt országszerte, hogy minden újság és tévé beszámolt róla, s innen tudta meg a nevedet.

A vezetékeket egyenként megérintettem, de nem éreztem semmit.

- Sajnálom, Odd. Annyira szégyellem magamat, hogy így kijátszottalak.
- Semmi baj, a szerelem nagyúr, Danny.
- Nem szeretem őt.
- Akkor talán reménykedtél benne, hogy ő beléd szeret.

Tökéletesen elbizonytalanodtam a sokféle vezetéktől, ezért felálltam. Láttam, hogy Danny szemébe könnyek gyűltek.

- Figyelj - mondtam -, nem hiszem, hogy a sors könyvében azt írták le, hogy nekünk egy szutykos szállóban kell befejezni az életünket. Szóval, ne aggódj!

Elrejtettem hátizsákomat a bútorok alá, ahol biztosan nem találják meg, majd azt mondtam:

- Tudom, miért hoztak pont ide. A nő azt hiszi, hogy képes vagyok megidézni a szellemeket, itt pedig elég sokan vannak. De miért a vízelvezető csatornarendszeren keresztül jöttetek?
- A csaj teljesen bekattant, Odd! A telefonban erre sajnos nem jöttem rá, vagy nem akartam tudomást venni róla, mert inkább a hódításra figyeltem. Istenem, milyen szánalmas! Nagyon furcsa nő, de nem hülye, hanem egy igazi éles eszű tyúk. Különleges kerülő úton akart a Panamintbe hozni, amellyel tesztelheti, milyen erős a hatodik érzéked, és amivel bizonyíthatja, hogy valódi képességről van szó. És van még valami fontos vele kapcsolatban...

Danny elhallgatott, ami azt sejtette, hogy mondanivalója egyáltalán nem lesz vicces.

- Azt akarja, hogy mutasd meg neki a szellemeket. Úgy gondolja, hogy képes vagy idevonzani, és beszédre bírni őket. Én sosem mondtam neki semmi ilyesmit, ám ő valahogy

ragaszkodik a gondolathoz. És van még egy nagyon rossz megérzésem Odd, az, hogy meg akar ölni téged. Nem tudom, miért.
- Úgy tűnik, sokan nem találnak engem szimpatikusnak, Danny. Tegnap éjjel is lövöldözött valaki a Blue Moon mögötti sikátorban. Ki volt az?
- Az egyik társa, akinek a holttestét megtaláltad a csatornában.
- És kire lőtt?
- Rám. Egy pillanatra nem figyeltek oda, amikor kiszálltunk a furgonból, én pedig megpróbáltam kereket oldani. Figyelmezted lövés volt. Nem kellett volna megállnom, hanem futnom kellett volna tovább. Akkor most nem lennénk itt.
- Na, ebből elég, Danny - mondtam, oda mentem hozzá, és megsimogattam a vállát. Hagyjuk most az önmarcangolást, mert akkor sosem jutunk ki innen.
- Istenem, micsoda kavarodást okoztam! - mondta Danny a fejét rázva.
- Figyelj, Danny! Két olyan kemény fickó, mint te meg én, képes lesz kimászni a slamasztikából. Még nekem is megvan ám a mars béli agyevő százlábút ábrázoló kártyám!
- Micsoda szentimentális palik vagyunk - mondtam mosolyogva. - De, figyelj, most kimegyek, és körülnézek, rendben? És eszedbe ne jusson felugrani a székről, miután kimentem! Wyatt Portért pedig nem fogom segítségül hívni, mert én magam akarom elkapni mindhármat. Addig nem megyek el innen, amíg nem végzek velük. Érted Danny?
- Micsoda kavarodás - mormogta Danny maga elé.
- Egyébként is életben kell maradnod az apád kedvéért, nem gondolod, öreg?
- De igen. Olyan jó fej - bólintott.
- Ha Datura bejön ellenőrizni, mielőtt visszaérek, és észreveszi, hogy szabad a lábad és a kezed, mondd csak meg neki, hogy megérkeztem.
- Most mit akarsz tenni?

Vállat vontam. - Még nem tudom. Majd menet közben eldöntöm.

Harminc

Kiléptem az 1242-es szobából, és becsuktam az ajtót magam mögött. Körülnéztem, de minden mozdulatlannak és csendesnek tűnt.

Datura.

Különös hangzású név. Mintha a nő választotta volna magának. Valószínűleg teljesen hétköznapi neve volt, s úgy döntött, lecseréli.

Datura.

Pillanatokon belül éreztem az erős vonzást a lift beugrója felől, ahonnan az előbb kimásztam. Ha a nő ezen az emeleten van, nyilván a folyosó túlsó oldalán, egy távolabbi szobában várakozik.

Valószínűleg azért nem maradt Dannyvel, mert tartott attól, hogy a bombát, amit ő rögzített a székhez, a fiú valahogyan fel tudná robbantani.

Ha átadnám magamat a vonzásnak, valószínűleg azonnal Datura nyomára bukkannék, de nem engedtem. A nő olyan volt, mint Medusa, csak ő nem a nézésével, hanem a hangjával tudja a férfiakat kővé változtatni, ezért minél előbb módot akartam találni arra, hogy őt és két társát kivonjam a forgalomból. Mindenképpen meg kellett kaparintanom a távirányítót, ami kioldja a bombát. Ha pedig már nem jelentenek veszélyt, felhívom Porter rendőrfőnököt.

Esélyem szinte egyenlő volt a nullával arra, hogy legyőzzek három veszedelmes, állig fel-fegyverzett bűnözőt. Egyetlen lehetőségként a bomba hatástalanítása kínálkozott, márpedig

azt, hogy egy ilyen bonyolult szerkezettel babráljak, a legkevésbé sem kívántam. Az események azonban úgy tűnt, rá fognak erre kényszeríteni.

A fiút valószínűleg nagyon kimerítette az út Pico Mundóból, tehát nem tud majd gyorsan haladni. Jobb napjain Danny meg tudott mászni egy-egy hosszabb lépcsősort, de a mai nap nem volt az ő napja.

A szálloda bejáratáig huszonkét lépcsőfordulón kellene leereszkednie, aztán pedig valahogy keresztül kell vergődnünk a földszint hatalmas, romos termein és folyosóin, miközben három vérszomjas gyilkos liheg a nyomunkban.

Gyorsan átkutattam néhány szobát a fő folyosó déli végében, hogy keressek Dannynek egy helyet, ahová elrejtőzhetne, ha netán meg tudnám szabadítani a bombától. Könnyebben tudnék az ellenségre koncentrálni, ha nem kéne amiatt is aggódnom, hogy Dannyt megtalálják. Akkor talán arra is vállalkoznék, hogy idehívjam Wyatt Portért.

De a szállodákban sajnos nem túl sok a rejtett zug. A könnyen áttekinthető elrendezés miatt Datura és társai gyorsan rátalálnának a fiú rejtekhelyére.

Arra is gondoltam, hogy felhalmozok néhány bútort az egyik szoba közepén, aminek a belsejében Danny jól el tudna rejtőzni, ez viszont olyan zajjal járna, hogy arra sem maradna időm, hogy befejezzem az építkezést, máris rám találnának.

A negyedik szobában kinéztem az ablakon, és láttam, hogy odakint egyre sötétebb lesz, ahogy a viharfelhők gyülekeznek. Gyorsan visszasiettem az üres folyosóra.

Észak felé indultam, elhaladtam az 1242-es mellett, majd visszatértem a beugróba.

Itt a tíz acél liftajtó közül kilenc volt zárva, de tudtam, hogy az ilyen ajtókat áramkimaradás esetén kézi erővel is ki lehetett nyitni. Ezek azonban már öt hosszú éve zárva voltak, s a füst meg a rozsda valószínűleg szétmarta a belső szerkezetüket. Sok jóban nem reménykedtem.

A beugró jobb oldalával kezdtem. Az első ajtó nyitva volt, így becsúsztattam ujjamat a két centi széles nyílásba, és próbáltam széthúzni az ajtó két felét. A jobb szárny kissé megmozdult, a másik eleinte még ellenállt, aztán recsegve-ropogva mégis oldalra csúszott. Reméltem, hogy zaja nem hallatszott túl messzire. Benéztem a nyílásba, de a lift egy másik emeletnél volt.

Minden emeleten tíz lift volt, de a matematika szabályai szerint sajnos nagyon is elképzelhető volt, hogy egyik sem a tizenkettedik emeletnél állt meg, hanem lejjebb vagy feljebb.

Attól féltem, hogy a lifteket úgy programozták, hogy áramkimaradás esetén pótakkumulátorokkal még vissza tudjanak menni az első szintre, az előcsarnokba. Ha így van, akkor minden reményem oda.

Amikor elengedtem az ajtót, a két szárny lassan visszacsúszott eredeti állásába.

A következő lift ajtaja szorosabban záródott, mint az előbbié, végül azonban sikerült széthúznom, de olyan nyikorgó hangot adtak, hogy égnek állt a szőr a hátamon.

E mögött sem volt fülke, és az ajtók nyitva maradtak, amikor elengedtem őket. Nagy nehezen visszazártam, nehogy Daturáék gyanút fogjanak, ha erre járnak. Ujjaim nyoma ott maradt a fémen, ezért egy zsebkendővel gondosan letöröltem.

A harmadik ajtót nem tudtam szétfeszíteni, a negyedik viszont könnyen kinyílt, és mögötte végre megtaláltam a fülkét is. Némi habozás után beléptem, majd magamra húztam az ajtót. A lift nem zuhant le velem együtt a mélybe, így biztonságosnak ítéltem Danny számára is.

Miután kiléptem a liftből, még álldogáltam a beugróban egy-két percig, és azon töprengtem, hogy mit tegyek, de semmi okos nem jutott eszembe.

Olyan pillanat volt ez, amikor nem bántam volna, ha nem irtózom annyira a lőfegyverektől. Másrészt viszont, ha rálövünk valakire, akinek szintén van fegyvere, az nagy valószínűséggel visszalő, ami némileg bonyolítja a dolgokat. Ennél még talán az is jobb, ha fegyvertelen vagyok.

Gondolataim csapongtak, miközben tudtam, hogy sürgősen el kell indulnom, hogy akcióba lépjek.

Datura.

Végre összeszedtem magamat, és újra kiléptem a folyosóra, majd bal kéz felé indultam.

Egy elmebeteg, szex telefonon dolgozó nő a fejébe veszi, hogy elrabolja Dannyt, és rajta keresztül kényszerít engem, hogy gondosan őrzött titkaimat felfedjem. De miért kellett meghalnia Dr. Jessupnak? Csak azért, mert éppen ott volt?

Ennek a háborodott nőnek ráadásul még két segítője is van, akik készek bármilyen gonoszság elkövetésére, hogy úrnőjük megkapja, amit akar. A nőt azonban nem a pénz vagy a drogok izgatják, hanem valódi szellemtörténeteket akar, érezni akarja, hogy egy jeges kéz markolássza a gerincét, tehát nincs kézzelfogható zsákmány, amelyen két társával osztozhat. Enyhén szólva is rejtélyes tehát, hogy miért tartanak vele.

Ha Datura annyira lenyűgöző külsejű, amilyennek a telefonbeszélgetések alapján képzeltem, könnyen tudja manipulálni a férfiakat. Ezek a férfiak pedig nem érzik a különbséget jó és rossz között, csupán az izgalom, a vágy és a kegyetlenség hajtja őket, és nem gondolnak a holnapra.

A nőnek nem okozott nehézséget, hogy összehozza kis csapatát, jelentkezőkből valószínűleg nem volt hiány.

Dr. Jessup tehát nyilván nem azért halt meg, mert útban volt, hanem mert megölését ezek az emberek jó mókának tartották.

Minél előbb meg kell találnom őket, de ahhoz, hogy el tudjak velük bánni, minden szerencsémre és különleges képességemre szükségem lesz.

Ekkor érkeztem az 1203-as szobához, amelynek ajtaja nyitva állt.

Harmincegy

A szobából a legtöbb bútort kivitték, csupán két éjjeliszekrény, egy kerek faasztal és négy szék maradt bent.

Látszott, hogy valaki itt rendet rakott, bár a helyiség távolról sem volt makulátlan.

A vihartól közben egészen besötétedett, de a szobában különös, fenyegető fény uralkodott.

A padlón minden sarokban vastag gyertyák álltak vörös üvegben, s az asztalon is volt belőlük. Illatuk elnyomta a régi füst fanyar szagát.

A piszkos bútorokat fehér lepedővel takarták le.

Az éjjeliszekrényeket az ablak két oldalára állították, mindegyiken nagy, fekete vázában két-három tucat vörös rózsa.

A nő láthatóan drámai típus volt, és igyekezett maga körül megfelelő miliőt és kényelmet teremteni még a legmostohább körülmények között is.

Amikor beléptem, Datura az ablak előtt állt, nekem háttal. Feszes, fekete torreádornadrágot viselt, és fekete blúzt. Körülbelül százhetven centiméter magas volt, haja rövid, sűrű és olyan fényes platinaszőke, hogy szinte világított.

- A nap csak három óra múlva nyugszik le - szólaltam meg.

Nem fordult felém, hanem továbbra is a gyülekező viharfellegeket figyelte. - Végül mégsem okoztál akkora csalódást.

Hangja a valóságban kevésbé volt rabul ejtő és erotikus, mint a telefonban.

- Odd Thomas, tudod te, ki volt a legnagyobb illuzionista a történelemben? Aki képes volt a szellemeket megidézni, és mindenkinél jobban használta őket?
- Csak nem maga? - próbálkoztam.
- Mózes - mondta a nő. - Ismerte az Isten titkos neveit, és így volt képes legyőzni a fáraót, és megnyitni a tengert.
- Mózes, mint illuzionista? Elég furcsa vasárnapi iskolába járhatott.
- Vörös gyertyák vörös üvegekben - mondta a nő.
- Stílusosan kempingezik - ismertem el.
- És miért hoztam ide a gyertyákat?
- Talán hogy világosabb legyen?
- Nem. A győzelmet szimbolizálják - mondta Datura. - És a sárga gyertyák sárga üvegben mit jelentenének?
- Talán ezúttal tényleg a fényt?
- Nem. A pénzt.

Azzal, hogy mindvégig a hátát mutatta nekem, Datura tudatosan az ablakhoz akart vonzani. Én azonban nem kívántam ebben partnere lenni, ezért így szóltam:

- Győzelem és pénz. Talán azért van kevés mindkettőből nekem, mert mindig fehér gyertyákat égetek.
- A fehér gyertyák fehér üvegben a békét hozzák el. Sosem használom őket - mondta a nő.

Bár nem volt szándékomban meghajolni szándéka előtt, mégis közelebb léptem a háta mögött álló asztalhoz. A gyertyákon kívül számos dolog is hevert ott, köztük egy távira nyitó is.

- Amikor alszom, mindig sót teszek a lepedőm és a matrac közé - mondta Datura.
- Én mostanában keveset alszom, és azt sem túl nyugodtan - mondtam -, de így van ezzel mindenki, ahogy öregszik.

A nő ekkor végre elfordult az ablaktól, és rám nézett.

Lenyűgöző volt a megjelenése. A mitológiában a parázna egy gyönyörű nő alakját felvevő démon, aki azért fekszik le a férfiakkal, hogy elrabolja a lelküket. Daturának olyan arca és teste volt, amely ideálissá tette e démoni szerepre.

Testtartása és viselkedése azt sugallta, hogy tisztában van azzal, hogy külseje mindenkire hatással van.

Csodálatosnak találtam, úgy, ahogy egy tökéletesen arányos bronzszobrot csodálatosnak talál az ember, de a bronzból hiányzik a tűz és a szív, amely az emberi testet megkülönbözteti a műtárgyaktól. A férfiak is hasonlóan csoportosítják a nőket: az egyik erotikus kisugárzásával hat, a másikból pedig olyan belső szépség, kecsesség és kedvesség sugárzik, amely azonnal rabul ejti, és alázatosságra készteti a férfit.

Datura kék szemeivel kihívóan nézett rám, pillantása extázist és teljes kielégülést ígért, de nekem túl metsző és hideg volt, hogy felvillanyozzon.

- Finom illatúak a gyertyák - mondtam, hogy bebizonyítsam, nem ijedtem meg nézésétől.
- Cleo Maytől valók.
- Az meg ki?
- Tényleg ennyire nem tudsz semmit a világról, Odd Thomas, vagy csak tetteted, hogy ilyen naiv vagy?

- Inkább az előbbi - mondtam. - Sok mindenről nem tudok, de cseppet sem vagyok büszke rá.

Datura egy pohár vörösbort tartott a kezében, és amikor felemelte, hogy belekortyoljon, mélyen a szemembe nézett.

- A gyertyákat Cleo Mayjel illatosították - világosított fel. - A Cleo May illata arra készteti a férfiakat, hogy engedelmeskedjenek annak a nőnek, aki a gyertyát meggyújtja. - Az üveg borra és a mellette álló pohárra mutatott az asztalon. - Megiszol velem, egy pohárral?
- Igazán nagyon kedves, de jobb, ha tiszta marad a fejem.
- Ebben egyetértek - mondta Datura olyan mosollyal az arcán, amit nem szívesen festett volna meg Leonardo.
- Ez a távirányító robbantja fel a bombát?
- Kellemes volt viszontlátni egymást Dannyvel? - kérdezte, mintha nem hallotta volna, mint mondok.
- Úgy látom, két gomb van rajta - mondtam, elengedve kérdését fülem mellett.
- Igen, a fekete felrobbantja a bombát, a fehér pedig hatástalanítja.

A távirányító közelebb volt hozzá, ezért ő gyorsabban elérte volna, ha megmozdulok. Sőt, talán azonnal le is nyomja a fekete gombot.

- Mesélt rólam Danny? - kérdezte Datura.

Gondoltam, kicsit legyezgetem a hiúságát, ezért visszakérdeztem:

- Hogyan lesz egy ilyen csinos nőből szex telefonos kisasszony?
- Eleinte pornófilmekben játszottam - mondta. - Jó pénzt fizetett, de ebben az iparban gyorsan elhasználják a nőket. Aztán találkoztam egy fickóval, aki internetes pornóüzletet működtetett, s mellette szex telefon szolgálatot is. Olyan ez, mintha megnyitnál egy csapot, mert ömlött a pénz. Hamarosan feleségül mentem hozzá, aztán a férjem meghalt, az üzletet pedig én örököltem.
- Szóval a férje meghalt, és mindent magára hagyott. Most tehát gazdag.
- Ilyen az élet.
- Magáé az üzlet, de még mindig dolgozik?
- Olyan szánalmas fickók ezek! - mondta őszintébb mosollyal. - Vicces, milyen könnyű őket szavakkal kiforgatni. Még azt sem veszik észre, ha megalázzák őket, sőt fizetnek is érte.

Váratlanul hatalmasat dörrent az ég.

- Valaki biztosan megölt egy fekete kígyót és felakasztotta egy fára - mondta Datura.
- Kígyót? Egy fára? - kérdeztem vissza, mert egyetlen szavát sem értettem.

Datura az égre mutatott. - Ez nem azt jelenti, hogy esni fog?

- Fogalmam sincs, lehet.
- Hazudsz - mondta. - Visszatérve az életemre, szóval, néhány éve van pénzem. Ez elegendő szabadságot ad, hogy spirituális kedvteléseimnek éljek.
- Nem akarom megbántani, de nem tudom elképzelni, ahogy imádkozik.
- Ez a mágneses vonzás új nekem.

Vállat vontam. - Az intuíciót nevezem így.

- Ez több annál. Danny mesélt róla, te pedig elég meggyőzően bizonyítottad. És a szellemeket is meg tudod idézni.
- Nem, arra nem vagyok képes. Ahhoz Mózes segítsége kéne...
- De látod őket, igaz?

Úgy vettem észre, ha ostobának tettetem magamat, azzal csak felidegesítem a nőt, ezért próbáltam viszonylag elfogadható válaszokat adni kérdéseire. - Megidézni nem tudom őket, de maguktól mindig megtalálnak. Pedig jobban szeretném, ha nem tennék.

- Biztosan itt is vannak szellemek.
- Igen, tényleg vannak - ismertem el.
- Látni akarom őket.
- Az nem lehetséges.
- Akkor megölöm Dannyt. - Esküszöm, hogy nem tudom megidézni őket.
- Látnom kell a szellemeket - mondta dühösen Datura.
- Nem vagyok médium.
- Hazudsz!
- Nem veszi őket körül ektoplazma, hogy az emberek lássák őket. Csak nekem láthatóak.
- Mert te olyan különleges vagy, mi?
- Sajnos, igen.
- Beszélni akarok velük.
- A halottak nem beszélnek.

Datura felemelte a távirányítót. - Jó, akkor felrobbantom azt a kis szarost! Esküszöm, hogy megteszem!

- Biztosan megteszi, akár segítek, akár nem. Aztán pedig én következem. Nem fogja reszkírozni, hogy börtönbe menjen Dr. Jessup meggyilkolásáért - mondtam, vállalva a veszélyt.

A nő azonnal letette a távirányítót, és az ablakpárkánynak támaszkodott.

- Azt hiszed, hogy téged is meg akarlak ölni?
- Igen.
- Akkor miért vagy itt?
- Hogy időt nyerjek. - Figyelmeztettelek, hogy egyedül gyere.
- Nincs velem senki - próbáltam megnyugtatni.
- Akkor mihez akarsz időt nyerni?
- Reménykedem, hogy hátha közben mégis jobbra fordulnak a dolgok.
- Úgy gondolod, hogy ilyen elővigyázatlan vagyok? - kérdezte.
- Nem volt bölcs dolog Dr. Jessupot megölni.
- A fiúknak is kellett valami szórakozás - mondta. - Ez része volt a megállapodásnak.

Mintha tudták volna, hogy róluk beszélünk, a „fiúk" is megérkeztek. Amikor beléptek, feléjük fordultam.

Az első úgy nézett ki, mint egy laboratóriumban kitenyésztett hibrid, félig ember, félig gép, mozgása pedig olyan volt, mint egy mozdonyé. Pillantása hasonló Daturáéhoz, csak nem olyan beszédes. Fizikai erejének láttán a lőfegyvert teljesen fölöslegesnek tartottam. Odasétált az ablakhoz, és kinézett a sivatagra.

A másik férfi szintén testes volt, de fiatalabb, és nem annyira kidolgozott izomzatú, mint az első. Látszott szétfolyó vonásain, duzzadt, szemén és szederjes arcán, hogy egész életét ivással és verekedéssel töltötte, s e két dologban nyilván igen jó teljesítményt nyújtott. Rám nézett, de nem olyan merész tekintettel, mint a másik. Mintha zavarba jött volna pillantásomtól, bár erre nehezen találtam magyarázatot.

Nem láttam nála fegyvert, de dzsekije alatt könnyedén elférhetett egy.

Megfogta az egyik széket, leült, és töltött magának egy pohár bort.

A nőhöz hasonlóan mindkét férfi fekete öltözéket viselt. Gyanítottam, hogy ez is főnöknőjük utasítása volt.

Eddig valószínűleg a lépcsőházban őrködtek, és bár a nő nem hívta őket, sőt más módon sem jelzett, valahogy mégis rájöttek, hogy sikerült feljutnom, és most Daturával beszélgetek.

- Hadd mutassam be Cheval Andrét - mutatott az ablak mellett álló melákra, aki rám sem nézett.
- Ő pedig Cheval Róbert - fordult a bort iszogató másik férfi felé.
Róbert mogorván figyelte a gyertyákat az asztalon.
- Andre és Róbert Cheval - ismételtem meg. - Szóval testvérek?
- A „cheval" nem a vezetéknevük - mondta Datura -, ahogy bizonyára sejted. Cheval azt jelenti „ló". De szerintem ezt nagyon jól tudod.
- Ló Andre és Ló Róbert - mondtam. - Hölgyem, el kell, hogy mondjam, egyre különösebbnek tartom ezt az egész helyzetet.
- Ha megmutatod a szellemeket, és a többit, amit látni akarok, talán nem öletlek meg. Vagy szívesen lennél nálam Cheval Odd?
- Nahát! Azt hiszem, egy ilyen ajánlatot bárki megirigyelne, de nem tudom, milyen kötelezettségeim lennének, és mennyi fizetést kapnék...
- Andrénak és Róbertnek az a kötelessége, amit én kérek tőlük. Mindent meg kell tenniük, amit mondok. Cserébe ők is megkaphatnak mindent, amire szükségük van, sőt néha - mint Dr. Jessup esetében -, még többet is megadok nekik, mint amit akarnak.
A két férfi mohó tekintettel figyelte úrnőjét, de úgy láttam, pillantásukban nem csupán szexuális éhség van, hanem valami annál sokkal rosszabb. Reméltem, sosem tudom meg, hogy mi az.
Datura elmosolyodott. - Olyan sok mindenre van szükségük.
Hatalmas mennydörgéssel kitört a vihar.

Harminckettő

Az eső, dörgés és villámlás közepette Cheval Andre letette fegyverét a padlóra, és a vihart figyelte.
Róbert az asztalnál maradt, és a gyertyákat nézte.
Amikor Datura újabb széket húzott el az asztaltól, és azt mondta, hogy üljek le, már nem láttam okát, hogy miért is szegülnék ellen neki. Végül is, szándékom az volt, hogy időt nyerjek, hátha a sors végre nekem is kedvez. Máris engedelmeskedtem neki, mintha jó szolgálója lennék.
Datura körbe-körbesétált a helyiségen, bort iszogatott, majd megállt, hogy megszagolja a rózsákat vagy kinyújtóztassa ruganyos testét, és tökéletesen tudatában volt annak, hogy néz ki. S eközben egyfolytában beszélt.
- San Franciscóban él egy nő, aki képes a levitációra, de csak válogatott embereknek engedi meg, hogy megfigyeljék őt e közben, mondjuk napfordulókor vagy Mindenszentekkor. Gondolom, te már jártál nála, és tudod is a nevét.
Sosem találkoztam vele - mondtam.
- Van egy szép kis ház Savannahban, amit egy különleges fiatal nő örökölt a nagybátyjától, aki a lányra hagyta naplóját is. A férfi ebben leírta, hogyan ölt meg tizenkilenc gyermeket, akiket az alagsorban temetett el. Tudta, hogy a nő megérti tetteit, és nem tárja fel bűneit a hatóságok előtt a férfi halála után sem. Gondolom, őt többször is meglátogattad.
- Soha nem utazom - feleltem.
- Engem többször is meghívtak. Ha a bolygók állása megfelelő, és a vendégek hozzáállása is elfogadható, hallani lehet a halottak hangját, amint a padló alatt levő sírjaikból beszélnek hozzánk. Az elveszett gyerekek az életükért könyörögnek, mintha nem tudnák, hogy már

halottak, és azért sírnak, hogy engedjék ki őket. Elég lenyűgöző élmény, gondolom, te is átélted már.

Andrét és Robertet szinte megbabonázta Datura hangja. Egyikük sem szólalt meg.

A nő ekkor a székemhez lépett, hozzám hajolt, és elővett egy függőt csodás dekoltázsából: egy könnycsepp alakú, vörös színű kő volt, talán rubintból, akkora, mint egy őszibarack magja.

- Harmincat már beletettem - mondta Datura.

Ezt már a telefonban is mondta. Szóval, harminc hogyishívják van ebben az amulettben.

- Tudod te jól, hogy miről beszéltem. Harminc ti bon ange van ebben.
- Gondolom, eltartott egy darabig, amíg összejött harminc.
- Láthatod is őket itt - mondta a nő, és a követ egészen közel tartotta a szememhez. - Van, aki nem látja, de neked ez semmi.
- Helyes kis izék - mondtam.
- Ha ostobának tetteted magadat, azzal másokat talán meggyőzhetsz, de engem nem csapsz be! Harminccal már legyőzhetetlen vagyok!
- Ezt is mondta korábban. Gondolom, nagyon megnyugtató érzés lehet.
- Még egy ti bon ange-ra van szükségem, és ennek különlegesnek kell lennie. A tiédre gondoltam.
- Ez igazán hízelgő.
- Mint tudod, kétféleképpen lehet begyűjteni őket - mondta, miközben visszadugta a követ. - El tudom venni tőled egy vízi rítus segítségével, amely a kivonás viszonylag fájdalommentes módja.
- Örömmel hallom.
- Vagy esetleg Andre és Róbert kényszerített arra, hogy lenyeld a követ. Ezután én felmetszem a hasadat, és gőzölgő gyomrodból veszem ki a követ, miközben haldokolsz.

Ha a két „cheval" hallotta is, mit mondott úrnőjük, egyáltalán nem látszottak meglepettnek, mert rezzenéstelenül tekintettel üldögéltek tovább.

- Ha megmutatod a szellemeket - mondta a nő pohárral a kezében -, fájdalommentesen szabadítalak meg a ti bon ange-odtól. De ha tovább játszod itt a hülyét, ez lesz életed legrémesebb napja. Olyan szenvedésben lesz részed, amilyet még kevés ember tapasztalt.

Harminchárom

A világ megbolondult.

Manapság már csak a Daturahoz hasonlók kerülnek a csúcsra.

Csak óvatosan jegyezném meg, hogy bárki ti bon ange-ának begyűjtése - jelentsen e kifejezés bármit - oly módon, hogy lenyeletnek vele egy drágakövet, az után pedig kizsigerelik, hogy a követ a gyomrából tudják kivenni, nem bizonyít mást, csupán azt, hogy e szörnyű tett végrehajtója fanatikus elmebeteg.

Darura az okkultizmus zűrzavaros világában találta meg élete célját. Szépsége, uralkodni akarása és kegyetlensége pedig többeknek is imponált, akik követték őt e kifacsarodott gondolatrendszerbe.

Néztem a nőt, ahogy nyugtalanul járkál a szobában, és azon gondolkodtam, vajon a vállalkozásában - az internetes szex shopban és a szextelefon-szolgáltatásban - foglalkoztatott emberek közül hányan váltak igazi követőjévé.

Kíváncsi lennék, vajon hány Andréhoz és Róberthez hasonló férfit tudna rábírni a gyilkolásra. Gyanítom, hogy elég sokat.

Ha lehetőség adódna számomra, hogy megszökjek, hogy hatástalanítsam a bombát, és kivigyem Dannyt erről a helyről, azonnal átadnám Daturát a rendőrségnek, amivel biztosan magamra haragítanám a rajongótáborát.

Persze nem tudom, mekkora ez a kör, s az is valószínű, hogy vezér nélkül gyorsan felosztana. Találnának maguknak egy újabb hitet, vagy nihilizmusba merülnének, rólam pedig gyorsan elfeledkeznének.

Ha azonban Datura pénzcsináló vállalkozásai e szekta forrásai, elővigyázatosságból talán nem árt komolyabb lépéseket is tenni a költözködésen és a névváltoztatáson kívül.

Datura ekkor kihúzott egy maroknyi rózsát az egyik vázából, és szélesen gesztikulálni kezdett velük, ahogy természetfeletti élményeiről számolt be.

- Párizsban van egy épület, amelyet a megszálló németek rendőrségi főhadiszállásként használtak Franciaország bukása után. Egy Gessel nevű Gestapo-tiszt a kihallgatások alatt megerőszakolt számtalan fiatal nőt, akiket ostorral is vert, sőt néhányat szórakozásból meg is ölt. Az egyik áldozata azonban visszavágott: beleharapott a férfi torkába, és felszakított egy artériát. Gessel saját mészárszékében halt meg, ahol a mai napig is kísért.

Az egyik rózsabimbó a nagy lendület hevében ekkor az ölembe hullt, én pedig rémülten söpörtem le, mintha egy pók lett volna.

- Az épület jelenlegi tulajdonosának meghívására - mondta Datura -, ellátogattam ebbe az épületbe. A kihallgató helyiség az alagsorban volt, két emelettel az utca szintje alatt. Ha egy nő ott meztelenre vetkőzik, és felkínálja magát... szóval én is éreztem Gessel kezeit a testemen, ahogy vágyakozva, követelőzve simogat. Aztán belém hatolt, de őt magát nem láttam. Pedig azt ígérték, hogy teljes szellem-valójában fogom látni.

Hirtelen haragjában Datura a földre dobta a rózsákat, és rájuk taposott.

- Látni akartam Gesselt! - kiabálta magából kikelve. - Ereztem őt! Olyan erős volt, éreztem követelőző, tomboló dühét, és mégsem láttam! A legfontosabb bizonyíték, az, hogy lássam, mindig meghiúsul.

A nő olyan dühös lett, hogy kapkodva szedte a levegőt, majd a velem szemben ülő Róberthez lépett, és odanyújtotta neki jobb kezét.

A férfi az ajkához szorította Datura tenyerét. Egy pillanatig azt hittem, hogy Róbert megcsókolja úrnője kezét, amelyet szokatlanul gyengéd megnyilvánulásnak éreztem egy ilyen kegyetlen fickótól, aztán rájöttem, hogy csak a rózsatövis okozta vérzést próbálta elállítani. A vér ízét akarta érezni.

Igyekeztem inkább az odakint dühöngő viharra összpontosítani, de képtelen voltam le venni a szememet a szobában zajló jelenetről.

A rituálé alatt Datura nem is nőnek látszott, hanem egy olyan faj tagjának, amelyben mindkét nem jelen van.

Amikor Datura visszahúzta kezét, figyelmét újra felém fordította. Egy pillanatra úgy tűnt, nem emlékszik rá, ki is vagyok, aztán elmosolyodott. Felemelte boros poharát, és odajött hozzám.

Ha tudtam volna, hogy az ölembe akar ülni, azonnal felpattantam volna a székről, de mire szándéka kiderült, már késő volt. Velem szemben az ölembe helyezkedett. A bőrömön éreztem a leheletét.

- Ha akarod, te is megkaphatsz - mondta incselkedve.
- Nem, kösz.
- Azt akarom, hogy velem igyál - mondta, és szám elé tartotta a poharat.

Harmincnégy

Abban a kezében tartotta a poharat, amit a tövisek megszúrtak.

- Igyál velem - mondta újra rekedtes hangján.
- Nem kérek - válaszoltam.
- De igen, kérsz, bébi. Csak még nem tudod, hogy kérsz, mert nem érted önmagad.

Megint a számhoz nyomta a poharat, de elfordítottam a fejem.

- Szegény Odd Thomas - mondta Datura -, hogy félsz attól, hogy megrontalak! Szóval koszos kis lotyónak tartasz?

Ha nyíltan megbántanám, azzal ártanék Dannynek. Most, hogy sikerült idecsalnia, már nem igazán volt rám szüksége. Nyugodtan büntethetett bármiért azzal, hogy lenyomja a távirányító fekete gombját.

- Csupán attól félek, hogy megbetegszem, azért nem iszom a poharából.
- Nem ragasztok rád semmit ne félj. Egyébként sem vagyok beteg.
- Ebben nem lehetünk biztosak. Lehet, hogy még lappang a kór.
- Echinaceát szedek. Jobb lenne, ha te is szednéd, akkor sosem lennél beteg.
- Nem rajongok a gyógynövényekért - mondtam.

Datura egyik karjával átölelte a nyakamat. - Átmosták az agyadat a gyógyszergyárak, drágám.

- Talán igaza van.
- Az óriás gyógyszervállalatok, olajcégek és dohánygyárak meg a média mindenki fejébe bemásznak, és megmérgeznek minket. Nincs szükség emberi kéz által előállított vegyszerekre, mert a természetben mindenre van gyógyír.
- Az angyaltrombita például igazán hatásos növény - mondtam. - Most is nagy hasznát venném egy levélnek, vagy a virágának, esetleg a gyökerének.
- Nem ismerem ezt a növényt.

A Cabernet Sauvignon szagán kívül leheletében éreztem még valamit, egy fanyar, kesernyés szagot, amit nem tudtam meghatározni.

Emlékszem, olvastam valahol, hogy az igazoltan pszichopaták izzadtságában és leheletében van egy szinte alig érezhető, de jól megkülönböztethető illat. Talán az őrültség szagát éreztem a leheletében.

- Egy kanálnyi fehér mustármag minden betegségtől megóv - mondta Datura.

Újra ajkaimhoz tartotta a poharat, és amikor próbáltam hátrahúzni a fejemet, nyakam köré font karjával megakadályozta.

Ekkor oldalt fordítottam a fejemet, ő azonban legnagyobb meglepetésemre, nem erőszakoskodott tovább, hanem kacarászni kezdett. - Tudom, hogy mundungu vagy, de jól játszod a szentfazekat. - Megcsókolta a homlokomat. - Butaság, hogy nem szedsz gyógynövényekből készült szereket, Odd Thomas. Húst nem eszel, ugye?

- Szakács vagyok - feleltem.
- Tudom, hogy sütöd a húst, de kérlek, ne mondd, hogy meg is eszed.
- Pedig igen. A kedvencem a szalonnás sajtburger. - Micsoda önpusztítás!
- Sőt, a sült krumplit sem vetem meg - tettem hozzá.
- Tiszta öngyilkosság!

Ekkor felhörpintett egy adag bort, majd az arcomba köpte. - Mit érsz el az ellenkezésedel? Datura mindig megszerzi, amit akar! Téged is meg tudlak törni!

Az anyám sem tudott, gondoltam, miközben letöröltem az arcomat.

- Andre és Róbert majd lefog, amíg én befogom az orrodat. Ha kinyitod a szádat, hogy levegőt vegyél, leöntöm a bort a torkodon! Aztán a szádba nyomom az üveget, és rágód hatsz a szilánkokon! Ez talán jobban tetszene?

Mielőtt újra a számhoz nyomta volna a poharat, így szóltam:

- Akarja látni a halottakat?

Datura tekintete ugyanolyan hideg maradt, mint eddig.

- Azt mondtad, hogy rajtad kívül senki sem láthatja őket.
- Jól őrzöm a titkaimat. - Szóval mégis meg tudod idézni őket - mondta Datura.
- Igen - hazudtam.
- Tudtam, hogy így lesz! Tudtam!
- A halottak itt vannak, ahogy gondolta - mondtam.

A nő körülnézett.

- Ebben a szobában nincsenek - mondtam.
- Akkor hol?
- A földszinten. Ott a kaszinóban többet is láttam.

Datura felállt az ölemből. - Akkor hívd őket ide!

- Ők döntik el, hol kísértenek.
- De neked van hatalmad, hogy idehívd őket.
- Ez nem így működik. Vannak kivételek, de legtöbb esetben mind ragaszkodnak ahhoz a helyhez, ahol meghaltak, vagy ahol életük a legboldogabb volt.
- Valami trükköt sejtek ebben - mondta Datura.
- Pedig igazat mondok. Gessel, a Gestapo ügynöke például megjelent bárhol a párizsi épületen kívül?
- Na, jó, igazad lehet. Menjünk a kaszinóba - adta meg magát Datura.

Harmincöt

Hogy jobban lássanak a kihalt hotel alsó szintjén, Datura és lovagjai gázlámpásokat is hoztak magukkal.

Andre fegyverét az 1203-as szobában az ablak előtt hagyta a földön, ami megerősített abban a hitemben, hogy ő is és Róbert is pisztolyt hord fekete kabátja alatt.

A távirányító is az asztalon maradt. Ha a kaszinóbeli bűvészmutatványom nem nyeri el Datura tetszését, legalább Danny életét nem tudja azon nyomban kioltani, mert előbb vissza kell térnie a szobába a kapcsolóért.

Amikor már készültünk elhagyni a szobát, Datura hirtelen rájött, hogy ma még nem evett banánt, ami láthatóan aggasztotta. Gyorsan átment a fürdőszobába, ahonnan egy szép, érett példánnyal tért vissza.

Miközben a gyümölcsöt hámozta, azt magyarázta, hogy a Paradicsomban a banánfa volt a tiltott gyümölcs fája.

- Mindig azt hittem, hogy almafa volt.
- Csak játszd a hülyét, ha akarod - mondta a nő.

Azt is elmondta - bár nyilvánvalóan erről is tudok -, hogy a Kígyó örökké él, mert naponta kétszer eszik a banánfa terméséből. Ezért élhet minden kígyó ezer évig, ha így táplálkozik.

- De maga nem kígyó - szólaltam meg.
- Tizenkilenc éves koromban készítettem egy wangát, hogy átcsábítsam egy kígyó lelkét az én testembe. Gondolom, te is látod, ahogy a bordáim között tekereg, ahol örökké fog élni.
- Ezer évig legalább! - jegyeztem meg.

Datura vuduból és ki tudja még milyen vallásokból összetákolt tanai szerint a guyanai Jim Jones-szekta, és a wacói Dávid Koresh tanításait is normális hitvallásnak lehet tekinteni.

Azt gondoltam, hogy Datura erotikus előadást rendez majd a banán elfogyasztásából, de különösebb élvezet nélkül ette meg a gyümölcsöt.

Huszonöt-huszonhat évesnek gondoltam a nőt, aki legalább hét éve fogyaszt napi két banánt. Élete hátralevő kilencszázhetvennégy évében tehát még legalább hétszáztízezer banánt kell lenyelnie.

Datura több szokása is különös, sőt szánalmas volt, de butasága és tudatlansága nem tette őt kevésbé veszélyessé. A történelem során a hatalom birtokában a hozzá hasonlók és követőik milliók életét oltották ki.

Ekkor végre elindulhattunk a kaszinóba.

Hirtelen rezegni kezdett Terri telefonja a zsebemben.

- Mi az ott? - kérdezte Datura, amikor látta, hogy a zsebembe nyúlok.
- Csak a telefonom. Csörög, illetve rezeg, mert valaki hív - mondtam, mivel kénytelen voltam bevallani.
- Még mindig rezeg?
- Igen - mondtam, és elővettem. Néztük, ahogy rezeg, aztán egyszer csak abbahagyta.
- Teljesen elfeledkeztem a telefonodról - mondta Datura. - Nem hagyhatjuk nálad.

Nem volt más választásom, mint odaadni. Datura bevitte a fürdőszobába, és többször erősen a mosdókagyló széléhez vágta, majd mosolyogva visszajött.

- Egyszer elmentünk moziba, és egy idióta kétszer is telefonált a film közben. A film után körülvettük, és Andre mindkét lábát eltörte egy baseballütővel. Na, menjünk!

Amikor nem sokkal ezelőtt beléptem az 1203-as szobába, nálam volt az elemlámpám, amiről nem szereztek tudomást, így nem is vették el tőlem.

Róbert haladt elöl a gázlámpával, és a legközelebbi lépcsőházon át vezetett bennünket le a földszintre. A sort Andre zárta a második lámpással.

Az első lépcsőfordulónál, a tizenegyedik emelet magasságában fenyegető, állandó sziszegés ütötte meg a fülemet. Majdnem meg is győztem magamat, hogy annak a kígyónak a hangját hallom, amelyet Datura állítólag magában hord, aztán rájöttem, hogy csak az égő gáz hangja a lámpában.

A második lépcsősoron Datura váratlanul megfogta a kezemet. Nem megragadta, hanem kicsit habozva, szinte szégyenlősen fogta meg, majd erősen szorította, ahogyan a kisgyerekek, ha félnek valamitől.

A tompa fényben a nő rám pillantott, de nem a jól ismert Medusa-tekintetet láttam, hanem egy csodálkozó nő szemét, amiből hiányzott a hideg számítás.

Figyelmeztettem magamat, ne engedjem, hogy a nő a bűvkörébe vonjon. Milyen könnyű is lenne elképzelni a gyermekkori traumákat, amelyek ilyen szörnyeteggé változtatták e fiatal nőt! Lehet, hogy nem is a traumáktól vált ilyenné, hanem így született. De ha mégis a traumák alakították, az sem menti fel Dr. Jessup meggyilkolása alól.

Emlékszem egy természetvédőre, aki miután meggyűlölte az embereket, elindult, hogy készítsen egy filmet az állatok - főleg a medvék - erkölcsi felsőbbrendűségéről. Megfigyelte életük minden mozzanatát, imádta bennük a játékosságot, a méltóságot, a más állatok iránti részvétet, megindították titokzatos vonásaik. Sajnos, a medvék végül felfalták.

Datura újabb kedves anekdotával szórakoztatott, miközben lefelé mentünk. Annyira szerette hallani a saját hangját, hogy nem bírta sokáig szótlanul.

- Port- an-Prince-ben egyszer lehetőségem volt részt venni egy titkos szertartáson, amelyet a legtöbb vuduhívő látogatott. A Couchon Gris, azaz a Szürke Disznók társasága rendezte. A szigeten mindenki retteg tőlük, ők uralnak ott mindent.

Gyanítottam, hogy a Szürke Disznóknak vajmi kevés köze van az Üdvhadsereghez.

- A Couchon Gris időről időre emberáldozatot mutat be, és meg is eszik az emberi húst. A látogatók azonban ebben nem vehetnek részt, ők csak nézők lehetnek. Az áldozatot egy hatalmas fekete kövön mutatják be, amely két vastag láncon lóg egy vasrúdról.

Datura keze hirtelen megszorította a kezemet, ahogy átfutott rajta a régi rettegés.

- A feláldozott személyt szíven szúrják egy késsel, s a láncok abban a pillanatban énekelni kezdenek. Agros bon ange azonnal kiszáll ebből a világból, de a ti bon ange - amelyet visszatartott a szertartás - csak a láncon fel és le tud mozogni.

Izzadni kezdett a tenyerem.

A halvány, zavarba ejtő szag, amelyet már korábban is éreztem, hirtelen újra megcsapott. Pézsmára emlékeztető, penészes szag volt, amely a nyers hús szagának jellegét is hordozta.

- Ha megfigyeled az éneklő láncokat - folytatta Datura -, rájössz, hogy nem egyszerűen a mozgó, tekergő láncszemek érnek össze. Emberi hangot lehet a láncból hallani, a félelem és kétségbeesés kiáltását, szótlan, sürgető könyörgést.

Mindennél jobban szerettem volna, ha befogja a száját.

- Ezt az elkínzott, szenvedő hangot mindaddig lehet hallani, amíg a Couchon Gris folytatja az oltáron a húsevést, amely általában fél órán át tart. Amikor befejezik, a láncok azonnal elhallgatnak, mert a ti bon ange eloszlik, magukba szívják mindazok, akik megkóstolták a húst.

Nem akartam tovább hallgatni a történeket, de úgy éreztem, ha a történet valóban Igaz, az áldozat megérdemli, hogy tiszteletteljesen beszéljünk róla, ne úgy, mint egy vágóhídra küldött marháról.

- Ki volt az áldozat? - kérdeztem.
- Nem tudom, egy haiti lány, úgy tizennyolc lehetett. Nem volt különösebben csinos. Valaki mintha azt mondta volna róla, hogy varrónő.

Kénytelen voltam elengedni Datura kezét.

- Lenyűgöző élmény volt - folytatta Datura. - A láncokból hallatszó hangok ugyanolyan tónusban énekeltek, ahogy a kis varrónő kiáltozott, amikor még élt.
- Neve is volt? - kérdeztem.
- Kinek?
- A kis varrónőnek.
- Miért?
- Hogy hívták? - ismételtem meg.
- Biztosan hívták valahogy, azt hiszem, olyan furcsa haiti neve volt, de nem tudom mi. Sajnos a ti bon ange-a semmilyen formában nem mutatkozott meg, pedig látni akartam. De ezúttal sem sikerült, s ez eléggé elszomorított. Te nem fogsz elkeseríteni, ugye, Odd Thomas?
- Nem.

Lefelé haladva, igyekeztem pontosan a fejembe vésni minden bútorkupacot és törmelékhalmot.

Harminchat

Az elegánsan öltözött, kissé kopaszodó úriember az ablaktalan kaszinó egyik megmaradt BLACK JACK asztalánál üldögélt. Itt láttam meg első alkalommal is, s valószínűleg az eltelt öt évben sem mozdult innen.

Rám mosolygott és bólintott, Daturát és társait azonban aggodalmasan méregette.

Kérésemre Andre és Róbert letették a földre a gázlámpákat, egymástól ötméteres távolságra. Néhányszor igazítottam a lámpák elhelyezkedésén, mintha ez is része lenne a bemutatandó szertartásnak. Fontos volt, hogy meggyőzzem Daturát arról, hogy ha valóban látni akarja a szellemeket, türelemmel kell lennie.

A hatalmas terem távoli sarkai sötétek maradtak, középen azonban volt elég fény.

- Hatvannégy ember halt meg ebben a kaszinóban - mondta Datura. - A hőség akkora volt, hogy bizonyos részein még a csontok is elporladtak.

A teremben az egyetlen szellem pillanatnyilag a türelmes BLACK JACK játékos volt, reméltem azonban, hogy hamarosan a többiek is előjönnek.

- Bébi nézd, csak meg azokat a megolvadt nyerőgépeket! - szólalt meg ismét Datura. - Megtalálták alattuk egy idős asszony maradványait, akit a földrengésben feldőlt gépek nyomtak össze.

Nem volt kedvem Datura hátborzongató történeteit hallgatni, bár mostanra tisztában voltam vele, hogy ha akarnék, sem tudnék menekülni a minden részletre kiterjedő, szaftos leírások elől.

- Maradványai annyira beleégtek a megolvadt fémbe és műanyagba, hogy a halottkém nem tudta teljesen leválasztani róla.

A szén és á kén szagán túl ekkor megint megcsapott a penész és nyers hús szaga a lépcsőház felől. Bár a szag gyorsan elillant, tudtam, hogy nem képzelődöm.

- A halottkém úgy gondolta, hogy az öreglányt hamvasztani kéne, ha már félig úgyis elégett.

A terem sötét végéből ekkor előlépett az idős asszony szelleme.

- A család azonban nem akart hamvasztást, hanem ragaszkodtak a hagyományos temetéshez.

A szemem sarkából újra mozgást észleltem. Megfordultam, és megláttam a pincérnőt. Elszomorított, hogy még itt látom, mert azt hittem, végre továbblépett a következő világba.

- A koporsóba tehát beletették a nyerőgép egy részét az összeégett nyanya maradványaival együtt. Tiszta idiótaság, nem?

Előlépett a sötétből az egyenruhás őr is, oldalán szolgálati fegyverével.

- Látod már a szellemeket? - kérdezte Datura.
- Igen, négyet.
- Én semmit sem látok!
- Most csak nekem mutatják meg magukat.
- Akkor tégy róla, hogy én is lássam őket.
- Még egynek kell lennie. Meg kell várnom, amíg mind összegyűlnek.
- Miért?
- így kell lennie.
- Ne szórakozz itt velem! - kiáltott fel Datura.
- Meg fogja kapni, amit akar - biztosítottam.

Datura láthatóan egyre izgatottabb lett, Andrét és Robertet azonban semmi sem tudta kizökkenteni nyugalmából. Rezzenéstelen tekintettel álltak a lámpák mellett, és vártak.

Andre a sötétségbe bámult. Mozdulatai ernyedtek voltak, szeme kimeredt. Róbert arcán vele ellentétben néha átfutott némi érzelem. Álldogálás közben módszeresen tisztogatta a körmét.

Eleinte azt gondoltam, hogy mindkettő üresfejű, lassú gondolkodású melák, aztán gyanítani kezdtem, hogy fejükben talán több lehet, mint amennyit a külvilág felé mutatnak.

Valószínűleg elég régóta kísérgethették már Daturát kísértetvadászatokra ahhoz, hogy minden érdeklődés kihunyjon bennük a természetfeletti jelenségek iránt. Számukra a legegzotikusabb kirándulás sem volt több fárasztó és unalmas tortúránál.

Miután évekig hallgatták úrnőjük történeteit, nyilván élvezték, ha csend volt végre.

- Oké, szóval az ötödik szellemre várunk, de mesélj már azokról, akik itt vannak - nyaggatott Datura a pólómat rángatva. – Hol vannak? És kik ezek?

Megnyugtatásul elmondtam neki, hogy néz ki a BLACK JACK asztalnál ülő férfi, beszámoltam kedves arcáról, telt ajkairól és gödrös álláról.

- Tehát úgy néz ki, ahogy a tűz előtt? - kérdezte.
- Igen.

Ha majd előttem is megjelenik, látni akarom mindkét alakban: amilyen életében volt, és ahogy a tűz után nézett ki.

- Rendben van - egyeztem bele, mivel úgy sem tudtam volna meggyőzni arról, hogy ilyen bűvészmutatványokra nem vagyok képes.

- Szeretném látni, hogy mit tett velük a tűz, és milyen sebeket ejtett rajtuk.
- Jól van.
- Ki van még itt? - kérdezte.

Egyesével megmutattam neki, hol állnak a szellem-alakok, hol van az idős asszony, az őr és a pincérnő.

Datura csupán a pincérnő iránt érdeklődött. - Azt mondtad, hogy barna a haja. Valóban barna vagy inkább fekete?

Alaposabban megszemléltem a kísértetet, aki készségesen közelebb lépett hozzám. Fekete a haja, hollófekete.

- Szürke a szeme?
- Igen.
- Róla tudok egy történetet - mondta Datura olyan önelégülten, hogy végigfutott hátamon a hideg.

A fiatal pincérnő ekkor Daturát figyelve egészen közel jött hozzánk.

- Miért van még itt? - kérdezte Datura, szemével próbálva megtalálni a szellemet.
- Nem tudom. A halottak nem beszélnek hozzám. Majd, ha kérem őket, hogy mutatkozzanak meg, talán sikerül rávenni őket, hogy megszólaljanak.

Végignéztem a kaszinó árnyain, hátha megtalálom a magas, széles vállú, tüskehajú férfit, de nem láttam, pedig ő volt az egyetlen reményem.

- Kérdezd meg - tért vissza Datura a pincérnőre -, hogy Maryann Morris-e a neve.

A pincérnő meglepődve lépett közelebb, és Datura karjára tette a kezét, amit azonban Datura nem vett észre, mert a halottak érintését csak én érzem.

- Biztosan Maryann - mondtam -, mert reagált a nevére.
- Hol van?
- Karnyújtásnyira áll maga előtt - mondtam.

Datura orrcimpái kitágultak, szemében állati izgalom jelent meg, és harapdálni kezdte ajkát.

- Tudom, hogy Maryann miért nem képes továbblépni - mondta Datura. - A hírekben olvastam erről. Két lánytestvére volt, akik mindketten itt dolgoztak.
- A lány bólogat - mondtam Daturának, és azonnal megbántam, hogy létrehoztam e találkozót.
- Fogadok, hogy ő nem tudja, mi történt a testvéreivel, hogy élnek-e vagy meghaltak. Itt akar maradni mindaddig, amíg meg nem tudja, mi van velük.

A szellem arcán vágyakozás és reménykedés jelent meg, ami egyértelműen alátámasztotta Datura állításait.

- Az egyik testvére azon az éjszakán a bálteremben szolgált fel.

A Lady Luck bálteremben, amelynek beomlott a mennyezete, s ahol leszakadt a hatalmas csillár.

- A másik lány pedig hosztesz volt a központi étteremben. Mindketten Maryann segítségével kaptak itt munkát. így a lány joggal érezhette felelősnek magát azért, hogy nővérei Panamintben voltak a földrengés kitörésekor.

Talán ha megtudja végre, hogy túlélték a katasztrófát, felszabadul a teher alól, amely e világhoz láncolja, és továbbléphet - gondoltam. De ha meg is haltak testvérei, a szomorú igazság elfogadása is kiszabadíthatja e magára kényszerített földi rabságból. Reménykedhet abban, hogy a következő világban végre együtt lehet a lányokkal.

- Az itt ragadt holtak igen érzékenyek - figyelmeztettem Daturát. - Tartozunk nekik az igazsággal, de fontos, hogy megnyugtassuk, és bátorítsuk őket a továbbhaladásra.

Datura egyenesen a szellemhez intézte szavait, bár egyáltalán nem látta. - Bonnie nővéred életben van.

A néhai Maryann Morris arcát boldogság töltötte el, de ekkor Datura így folytatta:

- Eltört a gerince, amikor rázuhant a másfél tonnás báltermi csillár, és az utolsó szuszt is kipréselte belőle. Szemei átszúródtak...
- Mit művel? Hagyja abba! - kértem.
- Bonnie megvakult, és nyaktól lefelé meg is bénult. Egy otthonban vegetál a kormánytól kapott segélyből, és valószínűleg ott is hal majd meg az elfertőződő felfekvésektől.

Legszívesebben pofon vágtam volna a nőt, hogy hagyja abba, és bár csak a gondolattal játszottam el, Andre és Róbert azonnal rám szegezte tekintetét.

Szívesen laposra vertem volna ezt a démont, de emlékeztettem magamat, hogy Dannyért jöttem ide. A pincérnő már halott volt, törékeny csontú barátomnak azonban van még lehetősége az életre. Most csak erre kellett összpontosítanom.

- A másik testvérednek, Nórának, a teste nyolcvan százalékban Összeégett, de ő is túlélte a katasztrófát. Bal kezének három ujja teljesen megégett, csakúgy, mint a haja és az arca is, Maryann. Egyik füle, az ajkai, az orra mind odalettek.

A lány arca eltorzult a fájdalomtól, én pedig rá sem mertem nézni, mert nem tudtam mivel megvédeni Datura kínzásával szemben.

- Nórát eddig harminchatszor műtötték, és még egy sor beavatkozás vár rá: bőrátültetések, arcrekonstrukció, ami mind különösen fájdalmas, és lassan gyógyul. De még így is rémisztően ronda, és az is marad.
- Ezt mind csak most találta ki! - szóltam közbe.
- Egy frászt! Valóban ronda! Alig jár el otthonról, és amikor mégis megteszi, kalapot visel, arcát pedig kendő mögé rejti, nehogy megijessze a gyerekeket.

Ez volt hát Datura valódi arca! Minél tovább kínozta a pincérnőt, annál átlátszóbbá vált ez az álarc, és láthatóvá vált gonoszsága. Ha a maszkot hirtelen lerántanánk róla, egy olyan arcot pillantanánk meg, amelyhez képest az Operaház fantomja egy ártatlan báránykа.

- Te, Maryann, viszonylag könnyedén megúsztad. Már nem érzel fájdalmat, akkor mehetsz el innen, amikor csak akarsz. De mivel a testvéreid rossz időben voltak rossz helyen, szenvedésük még hosszú éveken keresztül eltarthat.

Attól tartottam, hogy a gonoszság, amivel Datura e szerencsétlen, szenvedő lelket kínozza, újabb évtizedre vagy évszázadra a kiégett romokhoz láncolja Maryannt.

- Felidegesítettelek, Maryann? Most ugye utálsz amiatt, hogy meséltem neked tehetetlen, szenvedő testvéreidről?
- Ez undorító és megvetésre méltó! - mondtam Daturának. - És nem jó módszer! Semmi értelme!
- Tudom, mit teszek, bébi. Én mindig pontosan tudom, mit csinálok.
- Ő nem olyan, mint maga! - folytattam. - Nem képes utálni, és feldühíteni sem tudja.
- Mindenki képes utálni - mondta Datura, és olyan pillantást lövellt felém, amelytől megfagyott ereimben a vér. - A gyűlölet működteti a világot, különösen a Maryannhoz hasonló lányok esetében. Ők tudnak a legintenzívebben gyűlölni.
- Mégis, mit tud az ilyen lányokról? - kérdeztem megvetően és dühösen, majd meg is válaszoltam a kérdést:
- Semmit! Semmit sem tud róluk! Andre közelebb lépett hozzám, Róbert pedig haragosan méregetett. Daturát azonban már nem lehetett leállítani:
- Láttam a képedet a lapokban, Maryann.

Ó igen, alapos kutatást végeztem, mielőtt idejöttem. Sokak arcát ismerem, akik itt haltak meg, mert ha sikerül velük találkoznom - új barátom, a furcsa kis Odd segítségével -, szeretném, ha a találkozó mindörökre emlékezetes maradna.

Ekkor végre megjelent a magas, széles vállú férfi szelleme, de figyelmemet annyira elvonta Datura összefüggéstelen hadoválása, hogy észre sem vettem. Csak akkor fogtam fel, hogy itt van, amikor már egészen közel jött hozzánk.

- Láttam a képedet, Maryann - ismételte Datura. - Csinos kislány voltál, de nem igazi szépség. Ahhoz persze elég vonzó, hogy a férfiak kihasználjanak, de nem annyira szexis, hogy te is felhasználhasd őket saját céljaidra.

A kaszinó tüskehajú szelleme alig három méterre állt tőlünk, és rettenetesen dühösnek tűnt. Kezeit ökölbe szorította.

- Csinosnak lenni pedig önmagában nem elég - mondta Datura -, mert a szépség gyorsan elhalványul. Még ha túl is élted volna a földrengést, mindörökre pincérlány maradsz, életed pedig végtelen csalódások sorozata lett volna.

Tüskehaj szelleme közelebb jött, s már alig egy méterre volt Maryann Morris lesújtott alakjától.

- Pedig micsoda vágyaid voltak, amikor megkaptad ezt az állást! - folytatta a nő. - De zsákutca volt ez is, és hamarosan érezted, hogy itt sem tudsz megfelelni. A hozzád hasonló nők mindig a nővéreikhez, barátaikhoz fordulnak, te azonban még őket is cserbenhagytad!

Az egyik gázlámpa lángja megremegett, elhalványult, majd újra kifényesedett. Andre és Róbert megbabonázva nézett körül a teremben.

Harminchét

- Elárultad a nővéreidet! - folytatta Datura.
- A lebénult, megvakult, eltorzult testű nővéreidet! És ez az első szótól az utolsóig igaz! Ha mégsem igaz, ha úgy gondolod, hazugságokat beszélek, akkor mutasd meg magad, Maryann! Szállj szembe velem, hadd lássam, mit tett veled a tűz! Jelenj meg előttem, és rémissz el!

Bár sosem tudtam volna megidézni, és Datura számára láthatóvá tenni e lelkeket, reméltem, hogy Tüskehaj - aki határozottan kopogtató szellemekre jellemző tulajdonságokkal bírt - hamarosan olyan látványosságot rendez, amely nemcsak szórakoztatni fogja az emberrablókat, hanem tökéletesen el is riasztja őket a további kívánságoktól.

Azon törtem a fejem, mivel változtathatnám fortyogó haragját őrült dühöngéssé, de szerencsére Datura ezt a problémát is megoldotta helyettem.

- Nem voltál ott, amikor a nővéreidnek szüksége volt rád - gúnyolódott tovább a nő.
- Sem a földrengés alatt, sem azután, sőt soha, semmikor!

A pincérnő kezével eltakarta az arcát, Tüskehajon azonban már látszott, hogy haragja sistereg.

Őt és Maryannt összekötötte korai haláluk, és az, hogy képtelenek továbblépni, bár lehet, hogy a férfit csak maga Datura idegesítette fel, nem tudom, hogy e lelkekben létezik-e részvét egymás iránt.

- Megérkezett az ötödik szellem - jelentettem be. - Most már minden feltétel adott a szellemidézéshez.
- Akkor gyerünk! - utasított Datura élesen. - Azonnal hívd őket ide, gyorsan! Hadd lássam őket!

Reménykedve abban, hogy helyesen cselekszem, a következőt mondtam:

- Amit tesz, az jó. Ezzel feltüzeli bennük az érzéseket.
- Mondtam, hogy mindig pontosan tudom, mit teszek. Sose kételkedj bennem, drágám!
- Csak ostorozza tovább, és a segítségemmel néhány perc múlva nemcsak Maryannt, hanem az összes szellemet látni fogja.

Erre Datura további sértéseket vágott a pincérnő fejéhez, az eddigieknél sokkal gorombább dolgokat. Ekkor már mindkét gázlámpa lángja vadul lobogott.

Tüskehaj egyre indulatosabban, dúlva-fúlva járkált körbe, s hatalmas erővel csapkodta tenyerébe az öklét. Akár engem is célba vehetett volna, hogy megüssön, de annak semmilyen érezhető hatása nem lenne. Egy szellem nem bánthat élő embert, mert ez a világ a miénk, nem az övék.

Akadnak azonban olyan földön rekedt lelkek, akik, ha nagyon feldühítik őket, képesek két világ közé szorult démoni haragjukat élettelen tárgyakra is kivetíteni. Tüskehaj láthatóan közéjük tartozott.

- Tudod, mire fogadnék, Maryann? - folytatta Datura kíméletlenül. - Hogy abban a lepukkant intézetben éjjelente egy-egy kiéhezett fickó néha bizony belopózik Bonnie szobájába, hogy megerőszakolja!

Tüskehaj hátravetette a fejét, és felordított, de a hang nem jutott el hozzánk, az élők világába.

- Bonnie pedig magatehetetlen – mondta Datura. - Fél beszélni róla bárkinek is, ráadásul az erőszakoskodó nevét sem tudja, és nem is látja a férfit, ezért attól fél, nem hinnének neki.

Tüskehaj a levegőbe csapott öklével.

- Szóval, Bonnie kénytelen mindent elviselni, amit a férfi tesz vele, és amikor a férfi kínozza, akkor is rád gondol, mert miattad került ilyen helyzetbe, és a földrengés tönkretette az életét. Rád gondol, a testvérére, mert te nem lehetsz ott vele, sőt soha nem is voltál mellette.

Datura élvezte a gonoszságot. Minden egyes gyűlölködő kirohanás után az aljasság újabb mélységeit fedezte fel magában. Álarca mögött most végre teljes valójában láthatóvá vált valódi énje.

Megdermedtem, mert éreztem, hogy a szellem dühe azonnal kitör.

A Datura kíméletlenségétől feldühödött Tüskehaj görcsösen csapkodott a levegőbe. Kinyújtotta karját, tenyerét kitárta. Hatalmas kezéből koncentrikus erőkörök indultak ki, és bár a jelenséget csak én láttam, hatásuk vendéglátóm és társai számára is hamarosan nyilvánvaló lesz.

Kattogás, csattogás és nyikorgás hallatszott a halomba dőlt játék automatákból, a két BLACK JACK asztal pedig önálló életre kelt. A földről, mint egy forgószél, szállt felfelé a hamu.

- Mi történik itt? - kérdezte Datura.
- Nemsokára megjelennek - mondtam neki, bár Tüskehajon kívül minden szellem eltűnt. Mindannyian. Hamarosan láthatja őket.

A kopogó szellemek olyanok, mint a hurrikán: képtelenek egy dologra összpontosítani, vagy precíz munkát végezni. Csapkodnak össze-vissza, mintha vakok lennének, de közvetett módon kárt tudnak tenni az emberben. Képesek például óriási törmelékdarabokat hajigálni a jelenlévőkhöz.

Leomlott mennyezeti díszek kisebb-nagyobb darabjai süvítettek felénk a levegőben. Alig tudtunk félreugrani a minden irányból repkedő törmelék elől.

Tüskehaj ismét villámokat szórt ujjai végéből, és amikor újra felordított, energiahullámok rázták meg a hatalmas helyiséget.

Már alig láttunk a levegőben kavargó hamutól és koromtól, a mennyezetről pedig egyre csak potyogtak a gipszdarabok a falból kilógó vezetékek között. Az ütött-kopott BLACK JACK asztal körbeugrált a termen, miközben a tűz perzselte szerencsekerék megállíthatatlanul pörgött. Kísérteties sivítás hallatszott a félhomályból, és egyre jobban erősödött.

A sistergő, félelmetes káoszban váratlanul nehéz gipsztömb találta el Róbert mellkasát, aki az ütéstől hátrazuhant.

Ekkor végre az is kiderült, mi okozza az egyre erősödő fülsiketítő sivítást, mert a kaszinó egy sötét szegletéből egy indián életnagyságú bronz lovas szobra jelent meg, amely riasztó sebességgel forogva kavarta maga körül a törmeléket, és fehér meg narancsszínű szikrákat szórt.

Róbert a földön hevert, de Datura és Andre is hasra vágta magát az egyre gyorsabban közeledő forgó, sivító valami előtt, így kaptam az alkalmon, megragadtam a hozzám közelebbi gázlámpást, és hozzávágtam a másikhoz.

Hatalmas csattanás hallatszott, a lángok hirtelen felcsaptak, majd sötétség telepedett a kaszinóra, amelyet csak a megállás nélkül forgó lovas szobor körül pattogó szikrák fénye világított meg.

Harmincnyolc

Ha egy Tüskehajhoz hasonlóan erős kopogó szellem valóban szabadon engedi haragját, biztosak lehetünk benne, hogy megállíthatatlanul tombol mindaddig, amíg ki nem fárad. Remélhetőleg lesz elég időm arra, hogy ez alatt kereket oldjak.

Miközben tégladarabok és egyéb tárgyak repkedtek a fejem körül a sötétben, guggolva, kúszva igyekeztem kijutni a kaszinó terméből, bár ez nem ment túl könnyen, mert a szememet kénytelen voltam behunyni az apróbb törmelék és a szilánkok miatt.

Próbáltam egyenes irányban haladni. Célom az volt, hogy eljussak a kaszinó mögötti romba dőlt és kiégett üzletsorig, amelyeken már idefelé is átjöttünk.

Útközben minduntalan törmelékhalmokon kellett átverekedni magamat, de igyekeztem minél gyorsabban, mindkét kezemmel tapogatózva, prüszkölve, hamut köpködve mászni előre.

Hamarosan aggódni kezdtem, hogy talán letértem a kívánt útról, és képtelen leszek eligazodni az éjszakai sötétben, ezért összeszorult gyomorral megálltam, lecsatoltam övemről az elemlámpát, de aztán mégsem volt bátorságom bekapcsolni.

Datura és szolgái valószínűleg nemcsak a gázlámpásokat hozták magukkal, hanem elemlámpákat is.

Miután Tüskehajból kifogyott a szusz, és a vidám trió újra felmer állni a földről, elemlámpáikkal alig egy-két perc alatt megállapítják, hogy meglógtam a teremből.

Ha most felkapcsolnám a lámpámat, azonnal észrevennének, amit nem kockáztathattam. Minden másodpercre szükségem volt.

Arcomat ekkor egy kéz érintette meg, és a rémülettől majdnem felkiáltottam. Gyengéd, finom ujjak tapadtak ajkamhoz, mintha el akarnának csendesíteni.

A kaszinóban ekkor csupán három nő tartózkodott, s ebből kettő évek óta halott volt.

A magát istennőnek képzelő nő - bármit is hordozott amulettjében, még ha ezer évig is él a benne lakó kígyónak köszönhetően - nem rendelkezett hatodik érzékkel, és nem látott a sötétben. Lámpa nélkül biztosan nem talált volna meg.

A kéz ekkor megsimította arcomat, államat, majd lecsúszott a vállamra, végigtapogatta karomat, és megfogta a kezemet.

Reméltem, hogy Maryann Morris lágy, de határozott érintésű keze talált meg, és engedtem, hogy vezessen.

Mögöttünk még mindig tombolt a kopogtató szellem, amikor sietve elindultunk kifelé. Sokkal gyorsabban haladtam, mintha egyedül lennék, mert a szellemek sötétben is látnak.

Alig egy perc múlva megálltunk. A szellemlány elengedte a kezemet, és megérintette jobbomat, amiben a lámpát fogtam.

A felkapcsolt lámpa fényében láttam, hogy átjutottunk az üzletsoron, és a folyosó végén álltunk, az északi lépcsőház ajtajánál. Vezetőm valóban Maryann volt.

Tudtam, hogy minden perc fontos, de mégsem indulhattam el anélkül, hogy ne próbáljam meg megnyugtatni Datura mérgező szavai után.

- Maryann, a testvéreid balesetéért nem te vagy a felelős, és biztos vagyok benne, hogy örülnének, ha várnál rájuk odaát, amikor majd eljön az idő.

A lány rám emelte gyönyörű szemét.

- Menj haza, Maryann Morris. Szeretet vár ott rád.

Elindult visszafelé, de pár lépés után hátrafordult, és aggódva tekintett rám.

- Ha már ott vagy, keresd meg Stormyt. Biztosan jó barátok lesztek. Ha Stormynak igaza van, és a következő világ valóban a szolgálat, nagy kalandokban lehet részetek. Maryann hátralépett.

- Menj haza - suttogtam.

A lány megfordult, és elsétált.

- Siess, menj haza. Hagyd itt ezt a világot, jobb élet vár rád odaát.

Egyre halványabban láttam, és amikor még egyszer visszafordult, mosolygott, majd végképp eltűnt a szemem elől.

Reméltem, hogy ezúttal valóban tovább tudott lépni.

Feltéptem a lépcsőház ajtaját, és mint egy őrült, rohanni kezdtem felfelé.

Harminckilenc

Az 1203-as szoba falát vörösre és sárgára festette a Cleo May gyertyák fénye.

A puska az ablak mellett hevert a földön, ahová Andre korábban tette. Sokkal nehezebb volt, mint gondoltam, és ahogy felemeltem, majdnem kiesett a kezemből.

Rövid csövű, pisztoly markolatú modell volt, amely ideális otthoni védekezésre vagy éjjel-nappal nyitva tartó boltocskák kirablására.

A rendőrség is használ hasonló fegyvereket. Két évvel ezelőtt Wyatt Porterrel részt vettem egy akcióban, amelyben egy illegális drogkészítő laboratórium három tulajdonosát és krokodiljukat próbáltuk lefülelni. Ha a rendőrfőnök ekkor nem veti be fegyverét, akkor most könnyen lehetnék egy-két végtaggal szegényebb.

Bár én magam sosem lőttem ilyen fegyverrel, tudtam, hogyan kell használni. A két dolog azonban közel sem ugyanaz.

Ha itt hagyom a puskát, Datura lovagjai vetik be ellenem, ezért azonnal felkaptam a földről, és közelebbről is megszemléltem. Három sorozat töltény fért el benne.

Reméltem, hogy szükséghelyzetben képes leszek használni. Gyorsan körülnéztem a szobában, de további muníciót nem láttam. Az asztalról felkaptam a távirányítót, ügyelve arra, hogy a fekete gombot le ne nyomjam.

Tudtam, hogy Tüskehaj fergetege a kaszinóban lassan a vége felé közeledik, és csak néhány percem maradt, mielőtt Datura és csapata felocsúdik, és újra akcióba lendül.

Értékes másodperceket vesztettem el azzal, hogy a fürdőszobában megnéztem, Datura teljesen szétverte-e Terri telefonját. Szerencsére a készülék nem esett szét, csak több helyen behorpadt, ezért eltettem.

A mosdó szélén találtam még lőszert, amit szintén zsebre vágtam.

Ezután körbenéztem a folyosón, majd az 1242-es szobához rohantam.

Danny szobájában nem voltak színes gyertyák, ide csupán a kint tomboló vihar fényei világítottak be.

- Odd - suttogta Danny, amikor megpillantott -, hála az égnek! Azt hittem, meghaltál!

Bekapcsoltam az elemlámpát, és a kezébe nyomtam, majd szintén suttogva szólaltam meg:

- Ez a nő teljesen őrült!

A géppuskát a falnak támasztottam, és megmutattam neki a távirányítót.

- Meghalt? - kérdezte Danny. - Nem hinném.
- És mi van a barátaival?
- Az egyiket eltalálta egy gipsztömb, de nem gondolom, hogy nagy kárt tett volna benne.
- Akkor vissza fognak jönni?
- Tartok tőle.
- Szóval szét kell válnunk - állapította meg Danny szomorúan.

Bólintottam, és majdnem megnyomtam a fehér gombot, aztán hirtelen belém vágott a felismerés: vajon ki is mondta nekem, hogy a fekete gombbal lehet a bombát felrobbantani, a fehérrel pedig hatástalanítani?

Datura!

Negyven

Datura - aki a haiti Szürke Disznók meghívására végignézte, hogyan áldoznak fel és fogyasztanak el egy fiatal varrónőt - azt mondta, hogy a bombát a fekete gomb robbantja fel, és a fehér gomb hatástalanítja.

Tapasztalataim azonban azt mutatták, hogy Datura nem túl megbízható forrás. A készséges hölgy ráadásul magától hozta tudomásomra ezt az információt, ami még gyanúsabbá tette az egészet. Vajon miért tette?

Várjunk csak! Talán mégis akad rá valami magyarázat. Mégpedig az, hogy ha sikerülne megkaparintanom a távirányítót, utasításait követve a hatástalanítónak hitt gombbal felrobbantanám szegény Dannyt.

- Mi van? - kérdezte Danny.
- Add ide a lámpát!

Megkerültem a széket, leguggoltam és tanulmányozni kezdtem a bombát. Azóta, hogy a szerkezetet először láttam, a tudatalattimnak volt ideje elmélázni a színes drótokon, de semmire sem jutottam.

Próbáltam ismét a megérzésemre hagyatkozva megkeresni a megfelelő vezetéket, de nem mertem vállalni a kockázatot.

- Figyelj, Danny, játsszunk asszociációs játékot.
- Most? - kérdezte a fiú elképedve.
- Igen, az talán segít a gondolkodásban. Én mondok egy szót vagy kifejezést, te pedig vágd rá az első dolgot, ami az eszedbe jut.
- Tiszta baromság!
- Kezdem: fekete - fehér.
- Zongorabillentyű.
- Próbáld újra: fekete - fehér.
- Éjszaka - nappal.
- Fekete - fehér.
- Só és bors.
- Fekete - fehér. - Jó és rossz.
- Jó - mondtam ekkor a következő szót. - Köszi, Odd.
- Nem dicséretképpen mondtam, Danny. Most erre a szóra kéne asszociálnod.
- Oké, akkor bánat.
- Jó - ismételtem meg.
- Viszlát. - Jó.
- Isten.
- Gonosz - adtam meg egy újabb szót.
- Datura - vágta rá Danny azonnal.
- Igazság.
- Jóság.

Ismét Datura nevét dobtam be.

- Hazugság - mondta ő.
- Megérzéseink alapján mindketten ugyanarra a következtetésre jutunk - állapítottam meg.
- Mire?
- Hogy a fehér gomb robbantja fel a szerkezetet, amin ülsz - mondtam, és óvatosan a fekete gombra helyeztem az ujjamat, majd némi habozás után lenyomtam. Igazunk volt!
- Mi történt? - kérdezte Danny.

- Hallottál robbanást? - kérdeztem, és letéptem a bombát.
- Nem haltam meg? - kérdezte Danny elképedve.
- De nem ám!

Odaléptem a szoba közepén összedobált nagy halom bútorhoz, és kivettem az aljáról korábban elrejtett hátizsákomat, hogy a bicskával elvágjam a Dannyt gúzsba kötő utolsó ragasztószalagokat.

Danny felállt, én pedig eltettem a kést. Eloltottam az elemlámpát.

Igaz, hogy egy gonddal kevesebb volt, de az idő egyre fogyott.

Negyvenegy

Mintha háború tört volna ki a föld és az ég között, hatalmas villámok cikáztak a sivatagi égbolton. A dörgés olyan erővel csapott le, hogy minden ablakkeret beleremegett, az eső pedig dőlni kezdett befelé.

Hátizsákomat Danny kezébe nyomtam, megragadtam a puskát, és óvatosan kinéztem a folyosóra, de Datura és kísérete még nem ért ide.

- Nagyon fáj a lábam, Odd. Hosszú volt az út Pico Mundóból, és a csípőm is borzasztóan szúr. Nem tudom, mennyi ideig tudok lépést tartani - suttogta Danny.
- Nem megyünk messzire. Próbálj mellettem maradni.

Ez azonban nem sikerült. Danny sosem panaszkodott, de most minden lépésnél felszisszent a fájdalomtól.

Hiába terveztem, hogy kiviszem a Panamintból, nem jutottunk volna messzire, mert a hárpia és kísérői gyorsan elkaptak volna.

Végigmentünk a folyosón a liftek beugrójáig, és megkönnyebbültem, amikor végre elrejtőzhettünk ott.

Kénytelen voltam letenni a géppuskát, amikor elkezdtem szétfeszíteni a lift ajtaját.

- Mi a terved? Mit akarsz csinálni? - kérdezte Danny.

Amikor az ajtók szétnyíltak, egy pillanatra bevilágítottam a lámpával, hogy láthassam a fülkét. - Sötét és levegőtlen, de itt nem talál meg Datura.

- Itt fogunk elrejtőzni?
- Csak te egyedül - feleltem. - Nekem még van egy kis dolgom.
- Egy perc alatt megtalálnak.
- Nem hinném. Nem fogják azon törni a fejüket, hogy az ajtót ki lehet-e nyitni vagy sem. Eszükbe sem jut, hogy ilyen közel keressék a rejtekhelyet.
- Mert akkora baromság.
- így van.
- Ők pedig nem feltételezik, hogy ekkora baklövést elkövetünk.
- Helyes meglátás.
- Akkor miért nem bújunk el ide mindketten?
- Mert az tényleg baromság lenne.

A zsákomban volt még három üveg ásványvíz, amiből egyet megtartottam, kettőt pedig átadtam neki, kétkókuszos-mazsolás müzli szelet kíséretében. - Ezzel három-négy napig is el lehetsz, ha úgy adódik. - Addigra remélem, visszajössz.

- Hagyok itt neked néhány higi-kendőt is.
- Mire használjam?
- Ha nem jövök vissza, valószínűleg meghaltam. Várj két napot, akkor még jó szolgálatot tehetnek. Azután nyisd ki az ajtót, és próbálj eljutni az országútra.

- Rendben van - mondta Danny, és belépett a liftbe. - És mit csináljak, ha pisilni kell?
- Az üres üveget használhatod erre. És legyél nagyon csendben, Danny. Ha észrevesznek, halott vagy.
- Megmentetted az életemet, Odd.
- Még nem végeztünk, inkább ne kiabáld

Átadtam neki az egyik elemlámpát, de kértem, hogy a liftben ne használja, mert a fény kiszűrődhet. Inkább csak akkor kapcsolja be, ha esetleg egyedül kell az épületből kibotorkálnia.

Mielőtt végleg rácsuktam volna a lift ajtaját, Danny így szólt:
- Sajnálom, Odd, annyira sajnálom.
- Akárhogy is alakul, örökké barátok maradunk - mondtam búcsúzóul.

Negyvenkettő

Elhaladtam az 1242-es szoba mellett, és a központi folyosóról letértem egy másikra. Kezemben szorongattam a puskát, és elszántan igyekeztem életben maradni, mert minden vágyam az volt, hogy Daturát börtönbe juttassam.

Úgy gondoltam, hogy szét fognak válni, és a két lépcsőházon át visszamennek a tizenkettedik emeletre, hogy likvidáljanak, mielőtt kiszabadítom Dannyt. Ha legalább két-három szinttel lejjebb tudnék jutni, akkor épp elkerülnénk egymást, én pedig azután észrevétlenül leosonhatnék a földszintre. Egy-két órán belül pedig már a rendőrséggel együtt jöhetnék vissza.

Amikor először léptem be az 1203-as szobába, és beszéltem Daturával, a nő pontosan tudta, hogy csak a liftaknán keresztül juthattam fel a tizenkettedik emeletre, hisz a lépcsőházakat figyelték.

Következésképp, bár tudják, hogy Dannyt azon az úton nem vihetem le, legalábbis rajta tartják a szemüket az aknán, és minden hangra vagy mozgásra ugranak. Más megoldást kellett tehát keresnem.

A déli lépcsőház bejáratánál az ajtót félig nyitva találtam. Beléptem, és a fordulóban megálltam hallgatózni. Lentről semmi. Óvatosan haladtam lefelé négy-öt lépcsőfokot, majd megálltam, de semmit sem hallottam, viszont ismét megcsapta orromat a kellemetlen, meghatározhatatlan szag.

A szag valószínűleg az összeégett bútorokból, szőnyegekből és egyéb tárgyakból párologhat, s talán mérgező is. Azért feltételezem ezt, mert még sosem találkoztam olyan természetfeletti lénnyel, amelynek megjelenését szag jelezné előre. Az embereknek van szaguk, a szellemeknek nincs, ennek ellenére, ettől a szagtól egyfolytában égnek állt a szőr a hátamon.

Miután sikerült meggyőzni magamat, hogy a lépcsőházban semmi fenyegető nem lapul a sötétben, gyorsan továbbhaladtam lefelé.

Amikor a két emelet közötti fordulóhoz értem, halvány fényt vettem észre egy-két emelettel lejjebb, a falon.

Valaki jött felfelé.

Először úgy gondoltam, tovább megyek, remélve, hogy eljutok a tizenegyedik emeletre, mielőtt a felfelé igyekvő ráfordul a következő lépcsősorra, és észrevesz. De mit csinálok, ha az ajtó berozsdásodott, és nem tudom kinyitni? Vagy iszonyú csikorgással nyílik?

Az elemlámpa fénye egyre erősebben látszott, jelezve, hogy tulajdonosa gyorsan halad felfelé. Már a lépéseit is hallottam.

Most már volt fegyverem, és a meglehetősen szűk térben talán még én sem véteném el a célpontot. A puskát azonban csak a legvégső esetben használnám, mert amint a ravaszt meghúzom, azonnal tudni fogják, hogy a szállodában vagyok, a hajsza pedig még eszelősebben folytatódna.

Hátráltam, amennyire tudtam. A tizenkettedik emelet fordulójából továbbhaladtam a tizenharmadikra, amikor fejem felett észrevettem egy szellőzőnyílást.

Mivel nem tudtam, mi van odafent, és zaji sem akartam csapni, inkább visszahúzódtam három lépcsőfokot a tizenkettedik emeletre.

Lentről a fény egyre erősebben világítod Úgy tippeltem, a támadó másfél lépcsősorral lehet alattam, és a fordulóból már a saját szemével is láthat.

Beléptem tehát a félig nyitott ajtón, hogy visszamenjek a tizenkettedik emeletre.

A szürkés fényben észrevettem, hogy az első két szoba ajtaja - jobbra és balra - zárva van, de jobbra a második ajtó szerencséit' nyitva állt, így elrejtőztem mögötte.

Körülnéztem, és egy lakosztályban találtam magamat, amelyben két erkélyajtó nyílt a balkonra.

Hallottam, ahogy odakint a folyosón, a felfelé igyekvő Andre vagy Róbert hatalmas dörrenéssel kivágja a lépcsőház ajtaját.

Hátamat a falnak vetve, lélegzetemet visszafojtva hallgattam, ahogy a férfi elhalad a szoba előtt. Az 1242-es felé igyekezett, remélve, hogy ott elkaphatja Dannyt és engem, hogy aztán a levegőbe repítsen.

Úgy döntöttem, várok tíz-tizenöt másodpercet, hogy biztosan elhagyja a mellékfolyosót, aztán a lépcsőház felé veszem az irányt.

Most, hogy már elhaladt mellettem, nem kellett attól tartanom, hogy valaki meglep abból az irányból. Bátran használhatom a lámpát, kettesével szedhetem a lépcsőt, és már a földszinten lehetek, mire megint visszatér a lépcsőházba, és észrevesz.

Ekkor a központi folyosóról Datura velőtrázó sikoltozását és átkozódását hallottam meg.

Valószínűleg az északi lépcsőházon át jött fel másik társával, és az 1242-es szobához megérkezve, elképedve látta, hogy Danny Jessup eltűnt.

Negyvenhárom

A kaszinóban Datura - miközben Maryann Morrist kínozta szavaival - bebizonyította, hogy selymes hangja pillanatok alatt démonivá tud válni.

Az ajtó mögött elbújva hallgattam, ahogy elképesztő stílusban átkozódik, és kezdtem azt érezni, hogy menekülési esélyeim egyre romlanak. Olyan düh tombolt benne, hogy Káli, a halál hindu istennője jutott eszembe, az anyaistennő sötét oldala, az egyetlen olyan isten, aki képes volt legyőzni az időt.

A négykarú, erőszakos és telhetetlen Káli minden lényt elpusztított maga körül. Azokban a templomokban, ahol hozzá imádkoznak, a szertartás alatt felkínálnak neki egy emberi koponyákból álló nyakláncot. A vad Káli sötét és komor alakja ezúttal a szőke Daturában öltött testet.

Ahogy ott álltam, furcsamód minden általam érzékelt dologban olyan transzcendentális dimenziókat fedeztem fel, amelyet azelőtt sosem.

Most biztosan azt gondolják, hogy arról a fajta felerősödött érzékelésről beszélek, amely gyakran jelentkezik nálam, ha halálos veszély fenyeget. Elég sokszor kerültem már ilyen helyzetbe ahhoz, hogy tudjam, milyen érzés, ezúttal azonban egészen másról volt szó.

Titokzatos élmények átélésekor ez a transzcendentális momentum elszáll, éppen abban a pillanatban, amikor a helyzetet végre megérteném. Most azonban az élmény hatása nem múlt el, hanem nagyon is megmaradt.

A rettenetes igazság, amivel szembe kellett néznem, az volt, hogy Datura - dacára minden őrültségének, tudatlanságának és nevetséges különcségének - sokkal hatalmasabb ellenség volt, mint képzeltem. A megbüntetésemhez épp oly lelkesedéssel látna hozzá, akár Káli, én pedig tehetetlen lennék vele szemben. Tervem az volt, hogy megszököm a szállodából, és segítséget hozok, vagy ha ez nem sikerül, igyekszem a veszélyes hármast elég sokáig elkerülni ahhoz, hogy azt higgyék, megszöktem, és nekik is menekülniük kelljen, mielőtt a rendőrség rajtuk üt.

Datura hangját már a folyosók találkozása felől hallottam, s közben ráébredtem, hogy bár a legtöbb ember esetében a dühöngés akadályozza a tiszta gondolkodást, Daturánál épp ellenkezőleg, élesítette az érzékszerveit, és fokozta benne a gyűlöletet.

Iszonyatos gonoszság tombolt benne, amely még az én különleges képességeimmel is felvette a versenyt. Attól féltem, Darura akár ellensége vérének szagát is képes megérezni.

Ha ideér, egy ideig el kell halasztanom szökési tervemet, mert öngyilkosság megmozdulni, amíg ő a közelben tartózkodik.

Attól féltem, hogy nem fogom egykönnyen megúszni ezt a kalandot.

Most, hogy jobban megértettem, mi rejtőzik e zavart nő álarca mögött, próbáltam megerősíteni és felkészíteni magamat arra, ami még előttem áll.

Váratlanul újabb barátságtalan tény jutott eszembe a négykezű hindu istennőről, ami megint csak azt sugallta, hogy nem szabad Daturát alábecsülnöm. Káli híresen vérszomjas istennő volt, aki egyszer még saját fejét is levágta, csak hogy a vérből ihasson.

Datura persze csak saját elképzelése szerint volt istennő, de amikor felidéztem a savannahi alagsorban megölt gyermekek és a Port-au-Prince-i varrónő sikolyairól szóló történeteit, tudtam ő is van olyan vérszomjas, mint Káli. Mozdulatlanul, lélegzetvisszafojtva álltam az ajtó mögötti fedezékben, hallgattam átkozódását és hadoválását. Ahogy haladt, hangja hamarosan elhalkult, már nem is értettem szavait.

Andre és Róbert hangja nem hallatszott, csupán Daturáé. Talán megkönnyebbülést kellett volna éreznem, amikor végre csend lett, de e helyett a szorongás kerített hatalmába.

Egyre erősebben szorítottam két kezemmel a fegyvert, és hirtelen bátorságot merítettem abból, ahogy rákulcsolódnak ujjaim. Korábban - anyámnak köszönhetően - mindig attól féltem, hogy szorult helyzetben sem leszek képes használni.

Amikor Datura már nem ordibált, úgy gondoltam, most végre meghallom lépteit, és az ajtónyitást is, de síri csend lett.

Az erkélyen egyre hangosabban kopogott az eső, és dühöngött a szél.

Próbáltam kitalálni, mit is tennék én a helyében, de egyetlen racionális reakciónak azt tartottam volna, ha elmenekül. Mivel Dannyt sikerült kiszabadítanom, és engem sem találnak, a helyében azonnal a legközelebbi bankhoz rohannék, kivenném a pénzemet, és a határ felé venném az irányt.

Úgy képzeltem, hogy egy-két autót biztosan leparkoltak már korábban a szálloda környékén, és miután Dannyt elkapták a városban, gyalog tértek ide vissza, hogy különleges beleérző képességemet próbára tegyék, de eszükbe sem jutott, hogy el is tűnhetek, mielőtt a hangulat a tetőfokára hág.

Datura valószínűleg egyre idegesebb lett amiatt, hogy Danny és én lejuthattunk a földszintre, sőt, ki az épületből, és megtalálhattuk az egyik kocsit is, amivel épp kereket oldunk. Lehetséges, hogy éppen emiatt Andre vagy Róbert szemmel is tartja a járműveket.

Minden csendes volt, ám ekkor ismét megcsapta orromat a fenyegető, penészes, nyers húsra emlékeztető szag.

Negyvennégy

A különös szagtól felfordult a gyomrom.

Andre vagy Róbert közeledett, nehéz léptei alatt néha megcsikordult a törmelék.

A félig nyitott ajtó mögött valamelyest biztonságban éreztem magamat, bár az ajtó és az ajtófélfa között túl kicsi volt a rés, hogy kilássak, de ez azt is jelentette, hogy ha én nem látom üldözőmet, ő sem láthat engem.

Hirtelen eszembe jutott, hogy a nyugtalanító szagot csupán bizonyos időnként éreztem az épületben, s valószínűleg mindannyiszor ott, vagy legalábbis a közelben volt Andre vagy Róbert. Bár az 1203-as szobában nem volt érzékelhető, ahol egy ideig élvezhettem mindkettőjük társaságát, de ott a Cleo May gyertyák édeskés illata minden más szagot elnyomott.

Hatalmas villámok cikáztak át az égen, fényük és a mennydörgés hangja betöltötte az egész szobát. A férfi megállt az ajtóban. Olyan hosszasan álldogált ott, hogy kezdtem gyanakodni, pontosan tudja, hogy a szobában vagyok, sőt azt is, hogy hol rejtőzöm, és csak játszik velem.

Idegeim egyre jobban megfeszültek, s csak remélni mertem, hogy talán odébbáll.

Alig formálódott meg fejemben ez a gondolat, amikor a férfi mégis belépett a szobába, de az ajtó még mindig eltakarta előlem.

Egyre idegesebben szorongattam kezemben a fegyvert. A marokfegyverekkel - ahogy azt nevük is sejteti - nem úgy kell lőni, hogy a fegyver agyát a vállunkhoz támasztjuk, hanem karunkat egyenesen magunk előtt tartva célzunk vele. Amikor Porter rendőrfőnök egyszer egy ilyen fegyverrel mentette meg az életemet, úgy láttam, a fegyver hatalmasat rúgott vissza. Porter már lövés előtt olyan pozíciót vett fel, amely az ütést tompítja, széles terpeszben állt, és térdeit kissé behajlította, de még így is megtántorodott a visszacsapódástól.

A férfi megállt a szoba közepén. A félhomályban nem tudtam elég jól kivenni alakját, de mivel erőteljes testalkatú volt, ezért arra a következtetésre jutottam, hogy Róbert az, ő azonban nem vett észre engem. Rémülten gondoltam arra, hogy ösztönei talán megsúgják neki, hogy valami nincs rendben, és rajta kívül valaki más is van a szobában. Ha megfordulna, azonnal észrevenne.

Róbert elindult a szobán keresztül, de nem nézett sem balra, sem jobbra. Kezdtem azt hinni, hogy talán nem is engem keres, hanem valami más okból jött ide.

Viselkedéséből ítélve - olyan volt, mint egy holdkóros -, a férfit csupán a vihar hangja vonzotta a helyiségbe, mert megállt az erkélyajtó előtt.

Örültem, hogy a vihar ilyen erővel tombol, és reménykedtem, hogy még egy darabig így is marad. Zajával elvonja rólam Róbert figyelmét, így talán előmerészkedhetek rejtekhelyemről, és észrevétlenül kisurranhatok a folyosóra.

Előre akartam hajolni, hogy megbizonyosodjam arról, Róbert egyedül jött, ám ekkor ismét hatalmasat dörrent, és a villámlás bevilágította a helyiséget. Kénytelen voltam a helyemen maradni.

Róbert kísérteties alakja visszatükröződött az erkélyajtó üvegében. Arca halottsápadt volt, szemei pedig kísértetiesen csillogtak az erős fényben.

Megint eszembe jutott a kígyótestű férfi, aki kifordult szemgolyókkal, holtan lebegett a csatorna vizében.

Újabb villámlás fénye töltötte be a szobát, és világította meg a férfit. Rettegve, mozdulatlanul álltam az ajtó mögött, még akkor is, amikor Róbert felém fordult.

Negyvenöt

Róbert lassan, az erőszakosság legkisebb szándéka nélkül fordult felém.

Háttal állt a villámfénynek, s szeme most nem fehéres volt, hanem mintha halványan foszforeszkált volna.

Bár a sötétség miatt nem láttam sziluettjét egész pontosan, felvettem a Portertől ellesett testtartást, és lassan felemeltem a pisztolyt. Egyelőre kissé lefelé céloztam vele, mert a visszarúgás még feljebb tolhatja a csövét.

Próbáltam nem pánikba esni a szempár láttán, de egyfolytában kísértett a gondolat, hogy nemcsak tudatában van jelenlétemnek, hanem valóban lát is. Viselkedése és ernyedt testtartása azonban azt sugallta, hogy nem vett észre. A helyzet különös és zavarba ejtő volt.

Egyre valószínűbbnek tartottam, hogy nem engem keres, hanem egészen más célból vagy talán csak céltalanul lődörögve tévedt erre. Most, hogy váratlanul rám talált, úgy állt ott, mint aki már bánja, hogy erre jött, s így most kénytelen szembeszállni velem.

Robertet láthatóan kíváncsivá tette megjelenésem, aztán hosszú, fáradt, szomorkás sóhaj szakadt fel belőle, mintha valami nyugtalanítaná. Rosszkedvűnek tűnt, én pedig nem mertem rálőni, mivel nem éreztem, hogy életem valóban veszélyben lett volna. Különös állóháború alakult ki kettőnk között, amelyet alig két perccel korábban még elképzelhetetlennek tartottam volna.

Homlokomon gyöngyözni kezdett az izzadság. A helyzet tarthatatlan volt, és tudtam, hogy valaminek történnie kell.

Róbert karja ernyedten lógott. A villámlásban láttam, hogy pisztolyt tart jobb kezében.

Amikor elfordult az erkélyablaktól, egyszerűen elkaphatott, sőt akár le is lőhetett volna. Nem volt kétségem afelől, hogy gyakorlott a gyilkolásban, és sokkal kedvezőbb esélyekkel indult, mint én.

Két lépést tett felém, de nem különösebben fenyegetően, hanem inkább bocsánatkérően.

Attól tartottam, hogy nemsokára Andre is beront a szobába egy lokomotív mindent elsöprő energiájával, és akkor Róbert is felocsúdik tompultságából. Kettejükkel már nem tudtam volna felvenni a harcot.

Ugyanakkor képtelen voltam rálőni egy olyan emberre, aki nem mutatta semmi jelét annak, hogy meg akarna ölni. Róbert ekkor kissé közelebb jött, de arcát még most sem láttam tisztán. Különös hangot adott ki, fojtott mormogás félét.

Lassan emelni kezdte fegyvert tartó karját, de gyilkos indulat nélkül, mintha csupán megszokásból tenné. Ennek ellenére nem voltak illúzióim mozdulatának valódi szándékát illetően.

Fegyverem visszacsapódásától megrázkódtam. Róbert megrendülés nélkül fogadta a lövést, fegyvere ki sem esett a kezéből, így újra töltöttem, és lőttem, de csak a mögötte levő erkélyajtó üvegét találtam el. Amikor harmadszor is rálőttem, hátratántorodott, pontosan abba az irányba, ahol korábban az erkélyajtó volt.

Bár fegyverét még mindig fogta, már nem tudta használni, de azért közelebb léptem, hogy valóban biztos lehessek a dolgomban, negyedszerre is rálőttem. A lövés ereje lesodorta a melákot az erkélyről.

Amikor a betört ajtó előtt megálltam, észrevettem, hogy az erkély külső harmada valószínűleg az öt évvel ezelőtti földrengésben le szakadt, és magával rántotta a korlátot is. Róbert tizenkét emeletet zuhant lefelé.

Negyvenhat

Miután Róberttől megszabadultam, remegni kezdett a térdem, ugyanakkor valami megkönnyebbülés félét is éreztem. Egyáltalán nem sajnáltam, hogy megtettem, hiszen akit megöltem, a könyörtelen Cheval Róbert, Datura jobb keze volt.

Különös módon olyan érzésem támadt, hogy Róbert tulajdonképpen vágyott rá, hogy megöljem, mintha elfogadta volna a halált, sőt szinte várta is volna, mint a megváltást. Ahogy visszaléptem az erkélyajtótól, valahonnan a tizenkettedik emeletről meghallottam Datura kiáltozását. Hangja egyre erősödött, ahogy futva közeledett.

Ha a lépcső felé indulok, biztosan elkap a folyosón, mielőtt odaérnék, ezért inkább a lakosztályon át a bejárattól jobbra nyíló fürdőszobába siettem. Itt sötétebb volt, mert a helyiség ablakai kisebbek voltak, és a régi, ócska, foszladozó sötétítők is ott lógtak még a karnison.

Nem búvóhelyet kerestem, csupán időt akartam nyerni, hogy újratöltsem a fegyvert.

A fegyverdörrenések hangja magára vonta a figyelmüket, ezért óvatosan fognak belépni a nappaliba. Sőt, valószínűbb, hogy még belépés előtt megeresztenek egy sorozatot.

Reméltem, hogy mire eljutnak a fürdőszobáig, én is felkészülten várom őket, bár csak négy töltényem marad, s ez aggasztott kissé.

Ha szerencsém lesz, nem jönnek rá azonnal, merre keresgélt Róbert, és nem találják meg azonnal a szobát, ahol lelőttem.

Ha úgy döntenek, hogy a mellékfolyosó n levő szobákat is átkutatják, talán mégis sikerül lejutnom a tizenkettedik emeletről.

Ekkor ismét Datura hangja ütötte meg a fülemet, de nem túl közelről. Mintha a folyó sók találkozásánál járt volna, s onnan ordibálna a nevemet. Rendkívül izgatottnak tűnt.

A falnak támaszkodtam, és reszketve idéztem fel újra, ahogy Róbert lezuhant az erkély fői, Elővettem nadrágom zsebéből az első póttárat, majd a sötétben tapogatózva próbáltam a töltényeket a závárzatba illesztem.

- Hallod a hangomat, Odd Thomas? - kiabálta Datura. - Hallasz, barátocskám?

A töltények nem akartak a helyükre pattanni, kezem pedig egyre jobban remeged

- Tényleg az volt, amire gondolok? - ordította. - Tényleg egy kopogó szellem ténykedése volt, amit láttunk, Odd Thomas?

A Róberttel való találkozás óta verítékben szőtt az arcom, Datura hangjától azonban a hátamon égnek állt a szőr. - Hihetetlen vad volt! Őrületes teljesítmény! - jelentette ki még mindig a folyosón.

Ujjaim nedvesek voltak az izzadságtól, kezem remegett. A tölténytár kicsúszott a kezemből, és éreztem, hogy jobb lábamon a cipőmre esik.

- Be akartál csapni, ugye, Odd Thomas? - kérdezte. - Azt akartad, hogy annyira felhúzzam Maryannt, hogy kitörjön?

Fogalma sem volt Tüskehaj létezéséről, és azt hitte, hogy a szürke pincérlány mutatta meg, mit tud.

Leguggoltam, és tapogatózni kezdtem a padlón. Attól féltem, hogy a tölténytár olyan helyre gurult, ahol nem látom, és elemlámpával leszek kénytelen megkeresni, de szerencsére hamarosan anélkül is megtaláltam.

- Azt akarom, hogy ismételje meg az előadást! - kiáltotta.

Újra megpróbáltam a helyükre illeszteni a töltényeket, és először az egyik, majd másik leiéről próbáltam betolni a závárzatba, de egyik irányból sem sikerült. A feladat látszólag egyszerűnek tűnt, de nem nekem, akinek fogalma sem volt arról, hogy kell egy fegyvert sötétben megtölteni. Mindenképpen fényre volt szükségem.

- Húzzuk fel a halott szukát megint! - ordította Datura. Félrehúztam az egyik rongyos függönyt az ablakon.
- De ezúttal rajtad tartom a szemem, kisfiú!

Még világos volt, de a viharfelhők eltakar ták az égbolt nagy részét. Szerencsére, maradt elég fény, hogy megvizsgáljam a fegyvert.

Előhalásztam egy újabb tölténytárat a zsebemből. Ez sem ment bele. Az ablakpárkányra tettem, és a következővel is próbálkoztam, majd a negyedikkel is. Teljes kudarc.

- Te és nyomorék Danny barátod nem fojtok kijutni innen. Hallod? Nincs kiút!

Kénytelen voltam szembesülni a ténnyel, hogy a fürdőszobában egy másik fegyverbe való lőszert találtam.

Fegyvertelenül kellett szembeszállnom Daturával.

Negyvenhét

Régebben úgy terveztem, hogy egy napon majd a gumiabroncsüzletben fogok dolgozni, ezért gyakran ellátogattam a Green Moon Bevásárlóközpont közelében, a Green Moon úton található Abroncs Világba, ahol mindenki nyugodtnak és boldognak tűnt.

Egy ilyen üzletben a munkanap végén az embernek nem kell azon törnie a fejét, hogy sikerült-e valami értelmes dolgot végrehajtania. Az autósok azért jönnek ide, hogy el-használt gumiabroncsaikat lecseréljék, majd fizetnek, és mennek is tovább.

Persze lehet, hogy eladóként nem találnék benne különösebb kihívást. Mielőtt megérzéseim a Panamintbe vezéreltek, úgy döntöttem, hogy amint lehet, inkább Terri Stambaughhoz megyek vissza dolgozni a Pico Mundo Grillbe. Ha egyszer elunom, még mindig választhatom az abroncsüzletet.

A sivatagban töltött viharos nap hatására Ilionban jelentős változásokat észleltem macimban. Úgy éreztem, kell, hogy legyenek céljaim, álmaim, s küzdjek is értük. De nem vagyunk istenek, nincs hatalmunk, hogy a jövőt megváltoztassuk. A nekünk rendelt út pedig megtanít minket az alázatra, feltéve, hogy hajlandóak vagyunk tanulni.

Ahogy ott álltam a romos fürdőszobában, a használhatatlan fegyvert forgatva kezemben, és a vérszomjas őrült nő ordítozását hallgattam, arra gondoltam, vajon hová vezet a nekem rendelt út.

- Tudod, hogy innen miért nincs kiút, kisöreg? Mert ismerlek, mindent tudok rólad!

Azt is tudom, hogy mindkét irányba működik a dolog!

E kijelentést nem értettem meg azonnal, de nem is nagyon törtem rajta a fejem.

Kíváncsi voltam, mikor hagyja abba az őrjöngést, és kezd el keresni. Andre talán már belopózott a lakosztályba, Datura pedig csak azért kiabált a folyosón, hogy elterelje a figyelmemet.

A nő mintha olvasott volna a gondolataimban, így folytatta:

- Ugye nem kell, hogy megkeresselek, Odd Thomas?

Letettem a fegyvert a földre, és megtöröltem verejtékező arcomat.

- Nem vagyok hajlandó szétlövetni a fejemet miattad - kiabálta. - Az intuíció mindkét irányba működik, barátocskám!

Erre a megjegyzésre azonnal felkaptam a fejem. Eddig sem voltam valami fényes hangulatban, de most meglevő önbizalmam is elszállt.

Ha konkrét célpont van a fejemben, össze-vissza autózhatok a városban, a hatodik érzékem akkor is elvisz hozzá, néha viszont, ha sokat gondolok egy másik emberre, de tudatosan nem keresem, ugyanez a mechanizmus lép működésbe, csak épp a célpont talál meg engem.

Amikor e megérzés fordítva, akaratomtól függetlenül működik, akkor nem én irányítok, ezért érhetnek nagy és kellemetlen meglepetések. A Danny által Daturának elmondott információk közül talán ez volt számomra a legveszélyesebb.

Korábban, amikor egy gazember e fordított vonzás révén elém került, mindketten meglepődtünk, s ez legalábbis egyenlő esélyeket adott nekünk.

De Datura most előnyben van. Bizonyára megpróbál nyugodt, de éber maradni, hogy kellőképpen fogékony lehessen aurám vonzására. Ő és Andre szemmel tudják tartani a két lépcsőházat, és időnként a liftaknákat is megnézhetik, de valójában nincs más dolguk, mint várni, amíg a közelembe nem jutnak, mivel gondolataim sajnos mindig körülöttük jártak.

Nem számít, milyen ügyes vagyok, hogy megtalálom-e a hotelből kivezető utat, mert mielőtt kiszabadulnék, úgyis a karjaiba futok, és valószínűleg ezzel beteljesül végzetem.

Most talán önök is azt mondják magukban: Ne légy bolond, Odd Nem szabad a nőre gondolnod, és kész!

Ezt azonban könnyebb mondani, mint megtenni. Egyszerűen képtelen voltam Daturát kiverni a fejemből.

De legalább már ismertem a szándékait. Tudtam, hogy ismeri a titkomat a fordított vonzásról is, így pedig akkor csaphat le rám, amikor a legkevésbé számítok rá.

Datura abbahagyta a kiabálást.

Feszülten várakoztam a csendben.

Könnyebb volt róla elterelni a gondolataimat, amikor óbégatott, mint most, amikor el-csendesedett.

Elég gyakran pillantottam az órámra, de legalább negyed órán át semmi sem történt.

Nem lelkesedtem a gondolatért, hogy kimenjek a folyosóra, másrészt viszont nem akartam a fürdőszobában sem maradni.

A hátizsákomban egy kés is volt, és bár nem ért fel egy lőfegyverrel, reméltem, hogy valamire még használhatom, bár úgy hiszem, senkit sem tudnék megszúrni, még Daturát sem. A lőfegyver használata rémisztő, de legalább nem kell túl közel kerülni az áldozathoz. A kés ennél sokkal test közelibb élmény. Nem hinném, hogy képes lennék bárkibe belemártani a kést, és látni, ahogy vére lassan végigcsordul a pengén, így hát üres kézzel és fegyvertelenül visszamentem a nappaliba.

Datura nem volt ott.

A folyosó, ahonnan korábban a hangját hallottam, szintén, üres volt.

Valószínűleg a lövések hangja riasztotta fel, és ezért rohant ide az épület északi feléből, de végül újra visszatért a lépcsőházhoz.

A déli lépcsőház felé pillantottam, amit Andre őrzött, akivel nem szerettem volna ökölharcba keveredni.

Daturának tehát fogalma sem volt, hol vagyok, amikor a folyosón kiabált, azt sem tudta biztosan, hogy hallom-e őt. De elmondta, mi a terve: nem kutat utánam, hanem türelmesen vár, és bízik abban, hogy a végzetem az útjába terel.

Negyvennyolc

Mivel a lépcsőházak és a liftakna felé nem mehettem, egyetlen menekülési lehetőségnek csak a tizenkettedik emelet kínálkozott.

Eszembe jutott a Danny székéhez ragasztott több kilónyi robbanószer, amely most elég lenne a teljes szállodakomplexum felrobbantásához.

Bár nem vettem részt robbanóanyagok készítésével kapcsolatos képzésben, rendelkezem némi paranormális érzékenységgel, s megvan bennem az amerikaiakra jellemző találékonyság is, amelyet szintén nem szabad alábecsülni.

Abban reménykedtem, hogy a szétszedett bomba alkatrészeinek alaposabb tanulmányozása után én is össze tudnék tákolni egy használható fegyvert.

Más lehetőséget ezen kívül el sem tudtam képzelni.

Végiglopakodtam a központi folyosón, és visszamentem az 1242-es szobába, ahol Dannyt korábban fogva tartották. Elemlámpám fényénél láttam, hogy mostanra Datura már eltüntette a robbanóanyagot. Talán nem akarta, hogy a kezembe kerüljön, vagy más célja volt vele.

Eloltottam az elemlámpát, és az ablakhoz mentem. A sápadt fényben megvizsgáltam Terri telefonját, amit Datura a fürdőszobai pulthoz vágott.

Amikor felnyitottam, a kijelző kivilágosodott, de csak összefüggéstelen kékes-sárgás jeleket láttam rajta. Bebillentyűztem Porter rendőrfőnök mobiljának a számát, ez azonban nem jelent meg a kijelzőn, és hiába hallgatóztam, a telefon néma maradt.

Szomorúan tértem vissza a folyosóra, ahová egyre kevesebb fény szűrődött a szobákból a felhős ég miatt, ám lámpámat ennek ellenére nem mertem használni. Andrénak és Daturának volt fegyvere, a lámpafény pedig könnyű célponttá tett volna.

Minden szobába bementem, magamra zártam az ajtót, és lámpám fényénél néztem körül. Korábban már átkutattam ezeket a helyiségeket, amikor Dannynek kerestem búvóhelyet, de sem akkor, sem most nem találtam meg bennük, amit akartam.

Olyan irreális reményeket tápláltam, hogy mondjuk, belebotlok a szálloda egyik régóta halott vendégének a bőröndjébe, s abban találok egy megtöltött pisztolyt. A pisztolynál azonban még nagyobb hasznát vettem volna egy teherszállító liftnek, amely a földszinti konyhával van összeköttetésben, távol a szálloda többi felvonójától.

Végül azonban csak egy kis szolgálati helyiséget találtam, amely tele volt tisztítószerekkel, szappannal és izzókkal. A porszívók, vödrök és felmosó szettek a padlón sorakoztak.

A vészhelyzetben üzembe lépő locsolórendszer máshol kudarcot vallott, itt azonban túl intenzíven működött, vagy talán egy vízvezeték tört el a földrengés során, a mennyezet egy része ugyanis beomlott, és a padlóra zuhant.

Gyorsan számba vettem a polcon sorakozó vegyszereket: hipó, ammónia és egyéb háztartási mosószerek, amelyeket talán össze lehet úgy vegyíteni, hogy robbanóanyagot vagy más veszélyes vegyületet kapjunk. De sajnos kémikusnak sem vagyok elég jó.

Mivel elég gyakran kerülök bajba képességem miatt, ráadásul természetemnél fogva sem vagyok egy két lábon járó halálosztó, nem ártana, ha kicsit többet tudnék a rombolás és gyilkolás művészetéről. Az internet hatalmas mennyiségű információt szolgáltat a témában, mostanában pedig már a legjobb egyetemek is indítanak tanfolyamokat az anarchia filozófiájáról, és ennek gyakorlati alkalmazásáról.

Ám ha önképzésre kerül a sor, be kell vallanom, hogy erőt vesz rajtam a lustaság. Inkább volna kedvem a receptgyűjteményemet bővíteni, minthogy az ideggáz elkészítésének tizenhat különféle módját elsajátítsam.

Észrevettem, hogy a mennyezetnek azon a részén, amely a beázástól nem omlott be, egy csapóajtó van. Amikor meghúztam a lelógó kötelet, az ajtó nyikorogva kinyílt, és egy létra csúszott le mögüle.

Felmásztam a tetejére, és amikor körbevilágítottam, egy másfél méter magas járatot találtam a tizenkettedik és a tizenharmadik emelet között. Itt húzódtak a rézvezetékek, a PVC-csövek és elektromos kábelek, amelyek a fűtést, a ventillációt és a légkondicionálást biztosították.

Mivel nem volt más választásom, felmásztam a szűk járatba, felhúztam magam után a létrát, és visszazártam a nyílás ajtaját.

Negyvenkilenc

A legenda szerint minden haldokló afrikai elefánt ugyanahhoz a temetőhöz indul el meghalni a vadonba. Erre a helyre még nem jutott el ember, de állítólag hatalmas hegyekben állnak ott az elefántok csontjai és agyarai.

A szálloda tizenkettedik és tizenharmadik emelete között hasonló temetkezési helyet találtam, csak patkányok számára. Legalább száz állat maradványait láttam magam előtt. A patkányok hármas, négyes csoportokban pusztultak el, de nagyobb halmok is akadtak. Gyanítottam, hogy a füstben fulladtak meg, amely a katasztrófa éjszakáján elborította a helyet. Öt évvel az események után pedig nem maradt más belőlük, mint koponyák, csontok, szőrcsomók és megkövesedett farok maradványok.

Különös szomorúság vett erőt rajtam a látvány hatására.

A legtöbb felületen vékony réteget képezett a füst, de közvetlen tűznek kevés nyomát láttam. A lángok elkerültek bizonyos emeletekét, és ezt a járatot is megkímélték, hasonlóan a tizenkettedik emelethez.

Mivel a járat másfél méter magasságú sem volt, kénytelen voltam leguggolni. Először nem tudtam, mit keresek itt, végül azonban rájöttem, hogy a járatba torkolló függőleges aknákon át - amelyeken keresztül a tűz is eljutott a felsőbb szintekre - valószínűleg le tudnék mászni.

Rengeteg berendezést láttam a járatban. Minden hotelszobát saját hűtő-fűtő ventillátorral láttak el, ezek az egységek azután a központi rendszerhez csatlakoztak, amely a hideg-meleg levegőt cirkuláltatta az épületben. Pumpák, párásítók és csatornatúlfolyók kapcsolódtak az egységekhez, amelyek valóságos labirintust hoztak létre a járatokban.

A gépeken kívül számtalan pókot és pókhálót találtam, sőt egy-egy ott felejtett ásványvizes palackot és gyorséttermi szendvicses dobozt is, amelyeket a szerelők hagytak hátra jó pár évvel ezelőtt. Hamarosan ráakadtam az egyik függőleges járatra, amelyen át talán kijuthatok a Panamintből.

A járat - amelyet fémborítású, tűzálló anyaggal béleltek - felfelé is folytatódott vagy négy emeletmagasságig, alattam pedig olyan mélységben végződött, amelyet lámpával sem tudtam bevilágítani.

Ebben a tágas kürtőben kényelmesen elfértem a falon futó csövek és vezetékek mellett is, s a benne vezető létra lépcsőfokai is viszonylag szélesek voltak.

A járat szerencsére nem a liftaknák közelében helyezkedett el, így Datura és Andre sem hallhatta, ahogy lefelé mászom.

Az akna legfelső végéhez a hegymászókéhoz hasonló nylonkötelet rögzítettek. E kötélen nagy csomók voltak egymástól harminc centiméternyi távolságra. Úgy sejtettem, hogy ezt a tűzvész utáni mentést végzők helyezték ide, nyilván azért, hogy ha valaki megcsúszna a létrán, legyen mibe kapaszkodnia.

Észrevettem, hogy elemlámpám fénye kezd halványodni, ezért új elemeket tettem bele, majd a lámpát ismét csuklóm fölé ragasztottam.

Belekortyoltam az ásványvízbe, s közben eszembe jutott Danny. Kíváncsi voltam, vajon mi lehet vele. A lövöldözés biztosan megrémisztette, s azt sem tudja, én élek-e még.

Nem akartam tovább késlekedni, ezért letettem hátizsákomat, és bemásztam a függőleges járatba.

Ötven

Egyszer az egyik kereskedelmi csatornán láttam egy régi sorozatot, amelynek a hősei elhatározták, hogy megkeresik a Föld középpontját, ám ott váratlanul egy gonosz, földalatti civilizációt fedeznek fel.

E birodalom vezére háborúra készül a felszíni világ ellen, ahol át akarja venni az uralmat, és ehhez csupán a halálsugarat kell még tökéletesítenie.

A szálloda mélyén, ahogy lefelé másztam a létrafokokon, újra átéltem a film cselekményét, igyekeztem minden apró részletet felidézni, hogy eltereljem figyelmemet a jelenről. Gondolataim azonban minduntalan visszatértek Daturához, az intuícióhoz és a rémes képhez, amint épp kibelez, hogy kihalássza gyomromból az amulettjét.

A szervizjáratban a levegő közel sem volt olyan elviselhető, mint a szálloda többi részén. Ahogy haladtam lefelé, egyre büdösebbnek, kénesebbnek és poshadtabbnak éreztem. Bizonyos időközönként vízszintes alagutak csatlakoztak az aknába, amelyen át hideg, de szintén bűzös légáramlat csapott meg.

A bűz, a szűk tér, a vegyszerek szaga és a dohosság miatt szédülni kezdtem, bár alig négyemeletnyit haladtam lefelé.

Tudtam, hogy csupán képzeletem játszik velem, de minduntalan átfutott az agyamon, hogy a járat alján emberi hullákat fogok találni.

Minél mélyebbre másztam, annál kevésbé mertem lefelé irányítani az elemlámpát. Rettegtem attól, hogy mit látok meg odalent, hogy nemcsak a halmokban álló emberi tetemek várnak ott rám, hanem a halom tetején egy vigyorgó alak is.

Kalit mindig magabiztosnak és ruhátlanul ábrázolták. A jagratának nevezett bálványon álló istennő vékony és nagyon magas, nyitott szájából hosszú nyelv kandikál elő, és két agyara is van, szépsége azonban perverz módon mégis hat az őt szemlélőre.

Két emeletenként át kellett másznom egy másik kürtőbe. Ezeken a helyeken a gyorsaság érdekében inkább a kötélbe kapaszkodtam, és visszalendítettem magamat a létrához.

Templomi ábrázolásokon Káli egyik kezében rendszerint egy hurkot tart, a másikban egy pálcát, csúcsán egy koponyával, harmadikban egy kardot fog, a negyedikben pedig egy levágott fejet.

A falon festett számok jelezték az emeletet. Amikor leértem a második emeletre, a lábam nedveset és hideget érzett.

Lefelé irányított lámpám fényében láttam, hogy az akna legaljában összegyűlt a sötét, poshadt víz és a törmelék, ami azt jelentette, hogy bezárult előttem az út.

Visszamásztam tehát a második és harmadik emeletnél betorkolló vízszintes kürtőhöz. Az itt elpusztult patkányokat valószínűleg a kicsapó lángok pusztították el. A tűz itt olyan intenzitású volt, hogy mindent beborított a zsíros, fekete korom, amely lámpám fényét is elnyelte.

Az összeégett műszaki eszközök, csövek és vezetékek között veszélyes és nehézkes volt a haladás. Bizonyos helyeken a padló behorpadt, attól féltem, hogy leszakad alattam.

A levegő bűzösebb volt, mint a függőleges kürtőben, mégis olyan ritkának éreztem, mintha nagy magasságban lennék. Négykézláb, olykor hason csúszva haladtam előre, s kezdtem úgy érezni magamat, mint Orfeusz az Alvilágban.

A görög mitológiában Orfeusz lemegy az Alvilágba, hogy megkeresse feleségét,

Euridikét, aki halálakor került oda. Orfeusz elbűvöli Hádészt, és elnyeri az engedélyt, hogy kihozza feleségét az elátkozottak birodalmából.

Én azonban nem lehetek Orfeusz, mert az én Euridikém, Stormy Llewellyn nem a Pokolban kötött ki, hanem egy sokkal jobb helyen, amelyet meg is érdemel.

Odaértem a kürtő megolvadt csapóajtajához, amely a szálloda második emeletére nyílt, és majdnem kiestem a lyukon a padlóra. A lyukon át lámpám fénye egy raktárhelyiséget világított meg. Megkönnyebbülten ugrottam le, majd kibotorkáltam a központi folyosóra.

Már csupán egy emelettel voltam a földszint felett, ezért reméltem, hogy képes leszek kimenekülni a szállodából anélkül, hogy valamelyik lépcsőházat érintenem kellene.

Elemlámpám fényében először különös nyomokat pillantottam meg, amelyeket már a Panamintba lépésemkor is észrevettem.

Megint a kardfogú tigris jutott az eszembe, de rögtön ezután emberi lábnyomok következtek.

Felnéztem, és alig néhány méterre tőlem ott állt Datura.

Ötvenegy

- Hello, kisfiú! - mondta Datura, egyik kezében az elemlámpáját, a másikban egy pisztolyt tartva. - Az északi lépcsőház alján borozgattam, és vártam arra az erőre, tudod, a te erődre, hogy végre vonzani kezdjen, ahogy a kis idióta Danny is mondta.
- Kérem, ne beszéljen, csak húzza meg a ravaszt - mondtam szárazon.

A nő azonban félbeszakított, és folytatta:

- Eluntam magamat, mert rendszerint könnyen unatkozni kezdek. Korábban már felfedeztem ezeket a nagymacska nyomokat a hamuban, a lépcső alján, amelyek folytatódnak a lépcsőn is, ezért úgy döntöttem, követem őket.

A tűz hatalmas erővel tombolhatott a szállodának ezen a részén. A falak nagy része ki-égett, s csak a nagy üres terek maradtak. Az évek során a hamu és a por leülepedett, s most vastagon borította az egykor puha szőnyegeket, amelyeken világosan kirajzolódtak a mancsnyomok.

- Az állat mindent végigmászkált - mondta. - Annyira felkeltette az érdeklődésemet, hogy végig követtem az útját, és teljesen elfelejtkeztem rólad. Egyszer csak meghallottam, hogy jössz, és lekapcsoltam a lámpát. Azt hittem, hogy a macskát követtem, de a valóságban feléd húzott a vonzás akkor, amikor végképp nem számítottam rá. Fura egy alak vagy te, ugye, tudod?
- Igen - feleltem.
- Tényleg van itt egy nagymacska, vagy egy általad megidézett fantom nyomai vezettek ide?
- Tényleg van egy macska az épületben - biztosítottam.

Elfáradtam, koszos voltam. Szerettem volna, ha ennek az egésznek vége van már, és hazamehetek lefürödni.

Úgy három méterre állhattunk egymástól, de ha kicsit közelebb lettem volna, biztosan megpróbáltam volna nekirontani, hogy megszerezzem a fegyverét.

- Ismertem egy nigériai herceget - mondta Datura -, aki azt állította, hogy isangoma, és párduccá tud változni éjfél után.
- Gondolom, nem hitte el.
- Nem. Azt gondoltam, csak azért hazudott, mert le akart fektetni.
- Ettől nálam nem kell tartania - mondtam.
- Biztosan egy fantom macska lehet, valami kísértet. Mit keresne egy valódi nagymacska ebben a bűzölgő porfészekben?
- -A Kilimandzsáró nyugati csúcsának közelében, ötezer-nyolcszáz méter magasságban egyszer megtalálták egy megfagyott leopárd csontvázát.
- Afrikában?
- Senki sem tudta megmagyarázni, mit keresett a leopárd ilyen magasan - folytattam.
- Hát, a leopárdok oda mennek, ahová csak nekik tetszik. Mi lenne ebben olyan titokzatos? - kérdezte Datura.
- Ernest Hemingway írt róla a Kilimandzsáró havában.

A nő türelmetlen mozdulatot tett pisztolyt tartó kezével.

- Ugyan, mi köze van ehhez Hemingwaynek? - vonta meg vállát Datura.
- Van egy barátom, aki értékeli, ha irodalmi utalásokat teszek. Úgy gondolja, jó író lenne belőlem.
- Homokosok vagytok, vagy mi? - kérdezte a nő.
- Nem, semmi ilyesmi - feleltem.
- Barátom, sokszor semmi összefüggés sincs abban, amit mondasz. Te ölted meg Robertet?
- Kiesett az erkélyről - mondtam.
- Igen, miután lelőtted - mondta Datura, de nem tűnt idegesnek. Úgy méregetett, mint a fekete özvegy, amikor eldönti, hogy megfelelő-e neki a partner. - Jól játszod a tudatlant, pedig biztosra veszem, hogy mundunugu vagy.
- Valami baj volt Róberttel.
- Nem tudom, hol lehet a baj - mondta Datura összevont szemöldökkel. - Az én nagy étvágyú fiaim sosem maradnak velem olyan sokáig, ahogy én szeretném. Andre persze kivétel, mert ő igazi bika. Hol van a kis nyomorék Danny? Vissza akarom kapni.
- Elvágtam a torkát, és belöktem egy aknába.

Kijelentésem láthatóan felvillanyozta őt.

- Nahát! - kiáltott fel.
- Ha nem zuhanás közben halt meg, mostanra már biztosan elvérzett vagy megfulladt. Az akna alján vagy tízméternyi víz van - mondtam.
- Miért tetted ezt vele?
- Mert elárult. Elárulta magának a titkomat.

Az a nigériai herceg összevissza hazudozott - folytatta Datura az előző témát -, de rólad elhiszem, hogy éjfél után valóban párduccá tudsz változni.

- Nem párduc nyomai ezek - mondtam -, hanem hegyi oroszláné.

A kaliforniai hegyi oroszlán a világ egyik legnagyobb ragadozója. Főként hegyekben és erdőségekben él, de jól alkalmazkodik más körülményekhez is. Például kitűnően érzik magukat a Pico Mundo körüli dombokon a sűrű és dús bozótban, de gyakran tesznek kirándulást a sivatagi tájakon is. Egy hím oroszlán vadászterülete elérheti akár a százötven négyzetkilométert is.

A hegyekben legfőbb tápláléka a füles amerikai szarvas és a vadjuh. A Mojave sivataghoz hasonló kopár területeken pedig prérifarkasra, rókára, mosómedvére, nyúlra és rágcsálókra vadászik.

- A hímek súlya gyakran eléri a hatvan-hetven kilogrammot is - mondtam Daturának. - Leginkább éjszaka szeretnek vadászni.
- Mutasd meg! Ide tudod hívni? - kérdezte Datura csillogó szemekkel.
- Még nappal is alig pihen, sokat járkál, és nagyon csendes, szinte észrevehetetlen.
- Ezek a lábnyomok a te nyomaid, ugye? - kérdezte Datura izgatottan.
- -A hegyi oroszlán magányosan vadászik, és rejtőzködő állat - folytattam.
- De azért megmutatod, ugye? – kérdezte a nő, aki folyton csodákat követelt, mesebeli, lehetetlen dolgokat kívánt, és izgalmakat akart. Most azt gondolta, hogy végre valóban mutatok valamit. - Tudom, hogy átalakultál, és párduc képében magad csináltad ezeket a nyomokat.

Ha én állok Datura helyén, éppen hátat fordítottam volna a hegyi oroszlánnak, és észre sem vettem volna, ahogy óvatosan becserkész.

A természet azonban néha jó dolgokat is cselekszik.

Ötvenkettő

Óriási állat volt, erős mancsokkal. Lassan ereszkedett lefelé, olyan csendben és puhán, hogy a hamu sem szállt fel léptei nyomán.

Gyönyörű, sárgásbarna színe volt, ami fülei végén, farkánál és orránál egészen sötét barnába hajlott.

Ha Datura ott állt volna, ahol én, pontosan láthatta volna, ahogy az oroszlán közeledik.

Igyekeztem továbbra is a nőre szegezni a tekintetemet, néha azonban akaratlanul is az oroszlánra pillantottam. Egyre inkább elhatalmasodott rajtam a rettegés.

Egészen mostanáig úgy éreztem, hogy kizárólag Daturán múlik, hogy megérem-e a holnapot, vagy sem, valójában azonban az ő élete volt az én kezemben, hiszen a zsákmányát becserkésző oroszlán egyre közelebb merészkedett hozzá.

A taoizmus szerint azzal a tulajdonsággal születünk, hogy mindig, minden helyzetben tudjuk, mi a helyes döntés, amit meg kell hoznunk. Ettől a tudástól azonban gyakran eltérítenek minket az önös érdekek, érzéseink és szenvedélyeink.

Azt hiszem, őszintén mondhatom, hogy nem utáltam Daturát, bár okom lett volna rá, inkább megvetést éreztem iránta. Azért találtam őt annyira visszataszítónak, mert szememben ő testesítette meg a tudatlanságot és az önimádatot, amely a baljós időket jellemzi.

Megérdemelné, hogy börtönbe kerüljön, sőt a halálos ítéletet sem tartanám túlságosan szigorúnak a számára. Ha pedig arra kerülne sor, talán jogom - sőt kötelességem - is lenne megölni őt, annak érdekében, hogy Dannyt és magamat megvédjem.

De senki, még Datura sem érdemel olyan rettenetes halált, hogy egy vadállat marcangolja szét, majd élve falja fel.

Ha figyelmeztetném, még fordíthatna a helyzeten, hisz van fegyvere, megvédhetné magát.

Gyakran találjuk magunkat olyan helyzetben, hogy képtelenek vagyunk meghozni egy döntést, és egyre csak reménykedünk, hogy valahonnan, valakitől kapunk egy jelet, amely segít dönteni.

S mi az oroszlán megjelenése, ha nem jel?

A világ igen rejtélyes. Néha meglátjuk a titkot, de félelmünkben visszavonulunk előle, néha pedig elfogadjuk. Ahogyan most én is tettem.

Datura izgatottan arra várt, hogy átalakuljak, ám hirtelen észrevette, hogy valami nagyon felkeltette az érdeklődésemet a háta mögött. Megfordult, hogy megnézze, mi az, s e mozdulattal szinte felszólította a vadállatot a támadásra.

A nő felsikoltott, amikor az oroszlán ráugrott, és a megdöbbenéstől kirepült kezéből a pisztoly. E különös, rejtélyes pillanatban a pisztoly egyenesen felém szállt, s el is tudtam kapni.

Rohanni kezdtem a lépcsőházhoz, az épület északi vége felé.

Datura velőtrázó halálsikolyára halálom napjáig emlékezni fogok.

Az oroszlán haragosan morgott.

A déli lépcsőház irányából ekkor futva jelent meg Andre.

Egy idő elteltével Datura már nem sikoltozott.

Andre lámpája végigpásztázott a helyiségen, és megvilágította az oroszlánt. Lehet, hogy volt nála fegyver, de nem használta. Nagy ívben kikerülte az oroszlánt és zsákmányát, és egyre közelebb jött hozzám.

Kezemben az elemlámpával reszketve álltam a lépcsőház közelében, de nem akartam eloltani, mert akkor én sem láttam volna semmit.

Bár a férfi még nem ért egészen közel, megkockáztattam egy lövést, majd újabb kettőt.

Andrénál is volt fegyver, és azonnal viszonozta is a lövést. Sokkal jobban célzott, mint én, ennek ellenére első lövése egy oszlopról vágódott vissza, egy másik pedig a fejem közelében süvített el.

Eloltottam az elemlámpát, és inkább kockáztattam, hogy a sötétben menekülök.

A lépcsőháznak már nem volt ajtaja, így kirohantam, és lefelé vettem az irányt. De ekkor rájöttem, hogy Andre úgy gondolja, majd a földszinten hagyom el a lépcsőházat, így a hatalmas előtérben el tud kapni. Erre minden esélye megvolt, hiszen sokkal gyorsabb és erősebb is volt nálam.

Hallottam, ahogy beront a lépcsőházba, és sokkal előbb lezárta az utat előttem, mint gondoltam. Kirúgtam magam előtt a földszinti ajtót, de nem léptem ki rajta, hanem lámpámmal gyorsan végigpásztáztam a következő lépcsősoron, hogy meggyőződjek arról, nincs-e elzárva, majd gyorsan eloltottam a lámpát, és sötétben haladtam tovább lefelé.

A fejem fölött nagy robajjal visszacsapódott a kirúgott ajtó, odalentről pedig hallottam, hogy Andre kiront a másik lépcsőházból a földszintre.

Vaktában tapogatóztam lefelé, bár tudtam, hogy Andrét nem csaphatom be sokáig.

Ötvenhárom

Amikor leértem az alagsorba, némi habozás után bekapcsoltam az elemlámpámat, amely egy újabb, az alagsor alatt lévő szintre vivő lépcsősort világított meg. Egy darabig azon töprengtem, hogy lemenjek-e, de végül maradtam az alagsornál. Úgy éreztem, ha lemegyek, a biztos halál karjaiba szaladok.

Reméltem, hogy az alagsorban megtalálom a parkolót vagy a szállítók számára épített rakodóhelyet, mert ott biztosan van kijárat.

Elegem lett a Panamintból. Szívesebben néztem volna szembe a sorsommal a szabadban, a viharban.

Egy hosszú, betonfalú folyosón találtam magamat, amelynek mindkét oldalán ajtók nyíltak. Ide egyáltalán nem jutott a tűz.

Benéztem a szobákba, de mind üres volt. Talán irodák vagy raktárak lehettek, ahonnan a katasztrófa után kihordták az összes berendezést.

A tűzvész kesernyés bűze sem hatolt le idáig. Egészen mostanáig olyan hosszú időt kellett a bűzös kipárolgásban eltöltenem, hogy már a tiszta levegőt is csípősnek, szinte marónak éreztem.

Előttem a folyosó háromfelé ágazott. Úgy döntöttem, a jobb oldalin indulok el, remélve, hogy a túlsó végén levő ajtó a parkolóba visz.

Amikor e folyosó végéhez értem, hallottam, hogy Andre kivágja az északi lépcsőház acélajtaját.

Azonnal eloltottam lámpámat, és kinyitottam a hozzám legközelebb levő ajtót, beléptem, majd magamra csuktam. Nem tudtam, hol vagyok, de lámpám fénye egy még lejjebb vezető szervizlépcsőt világított meg.

A hátam mögötti ajtón nem volt zár, így nem tudtam bebiztosítani magam.

Rettegtem attól, hogy Andre rám talál.

Várhattam volna, amíg kiderül, hogy mit lép, és reménykedhettem volna, hogy én lövöm le, mielőtt ő eresztene belém egy sorozatot, ehelyett azonban inkább elindultam lefelé.

Lerohantam a második alagsorba, amelyet korábban úgy szerettem volna elkerülni.

Két forduló után egy előtérhez és egy vastag, nehéz ajtóhoz értem, amelyen számos figyelmeztető felirat volt olvasható. A legfeltűnőbb tábla a VIGYÁZAT! MAGASFESZÜLTSÉG volt, hatalmas piros betűkkel festve.

De nem volt mit tennem, beléptem. Az ajtó mögött a lépcső tovább haladt lefelé, és egy kapcsolóhelyiségbe torkollott, amely vastag falaival olyan volt, mint egy bunker.

A közepén, egy munkapadon halomban álltak a gépek és szerszámok.

A helyiséget valószínűleg földalatti bunkernek lehetett használni abban az esetben, ha például a transzformátor felrobbanna.

A kamra túlsó felén egy alagút körülbelül egyméteres nyílását pillantottam meg.

Az oroszlántámadás óta folyamatosan járt az agyam, a különböző lehetőségeket latolgattam. Izgalmamban azonban elfelejtettem hatodik érzékem halk hívószavára figyelni, pedig nincs számomra annál veszélyesebb, mint ha kimegy a fejemből, hogy racionális és természetfeletti érzékeléssel is rendelkezem. Ha csak az egyikre koncentrálok, másik felemet és lehetőségeimet megtagadom.

Rettegtem, hogy zsákutcába kerülök, de magamra csuktam az ajtót. Zár ezen sem volt.

Lesiettem a lépcsőn, majd a szerszámos asztalt megkerülve megálltam az alagút bejáratánál. Bevilágítottam, és láttam, hogy a folyosó lejt, majd fokozatosan balra fordul, és eltűnik szemem elől.

A talaja száraz és tiszta volt, tehát nem fogok magam után nyomot hagyni.

Ha Andre megtalálja a kamrát, biztosan benéz a csatornába, de ha sikerül még időben eltűnnöm a szeme elől, a kanyaron túlra, talán mégsem jön utánam, mert azt hiszi, hogy máshol rejtőztem el.

Mivel az alagút alig egy méter átmérőjű volt, kúszva kellett haladnom.

Datura pisztolya is nálam volt, ezt hátul az övembe dugtam.

A kanyar a bejárattól körülbelül öt méterre kezdődött. Mivel lámpára nem volt szükség, eltettem, így négykézláb viszonylag gyorsan tudtam haladni.

Fél perc múlva már majdnem a kanyarban voltam. Egy pillanatra az oldalamra feküdtem, hogy megvilágítsam az utat, ahonnan jöttem, és megvizsgáljam a padlót is.

Szerencsére csupán némi korom és betontörmelék maradt utánam, de ebből még Andre nem fog arra következtetni, hogy elhaladtam erre, mert a nyomok akár hosszú évek óta itt lehettek. Néhány helyen vízfoltok látszottak a vasbetonon, amelyek eltüntették a koromnyomokat.

Ezután gyorsan folytattam az utat, és sikerült is a kanyar végére elérnem, ahonnan már nem voltam látható, de a biztonság kedvéért még egy darabig mentem tovább.

Pár méter megtétele után leültem^ és hátamat az alagút falának vetve vártam.

Gondolataimban ismét megjelent Káli, ezúttal vérvörösre festett ajkakkal és kilógó nyelvvel. Kezében nem volt hurok, sem koponyával díszített pálca, sem kard, sem lemetszett fej. Üres volt a keze, hogy meg tudjon érinteni, hogy simogathasson, és közelebb vonhassa fejemet erőszakos csókjához.

Amikor egyedül vagyok, mindig szellemtörténetekkel szórakoztatom magamat. Mivel hétköznapi életem jól példázza, hogy a túlvilág igenis létezik, nem mondhatom, hogy szellemek márpedig nincsenek. De mivel fogalmam sincs, mi következik e világ után, sokkal mélyebb örvényekbe jutok el képzeletem segítségével, mint a kedves olvasó gondolná.

Ahogy az alagútban üldögélve a szellemeken gondolkodtam, sikerült Kalit tökéletesen kiűzni a fejemből. Az istennő helyét azonban szinte azonnal Datura foglalta el, aki a képzeletem nagyon is valóságosnak tűnő játékaként most egyenesen felém mászott az alagútban.

Szeretett volna az ölembe ülni, hogy megcsókoljon.

A halottak nem beszélnek, de nem lepődtem volna meg, ha Datura ez alól is kivétel.

Fantáziám ezúttal túl messzire vitt, ezért szívem szerint felkapcsoltam volna a lámpámat.

Ha Andre meg akarta volna vizsgálni az elektromos helyiséget, mostanra már biztosan itt lenne, szóval lehet, hogy másfelé keres. Most, hogy sem úrnője, sem Róbert nem élt, lehet, hogy levegőbe repíti az egész kócerájt.

Már épp az elemlámpa kapcsolóján volt az ujjam, amikor Andre lámpájának csóvája jelent meg az alagút bejáratánál.

Ötvennégy

A fordított vonzásnak jó oldala is van. Például ha térkép és iránytű nélkül ledobnának az őserdő mélyére, akkor is képes lennék magamhoz vonzani a keresőcsapatot.

Ahogy a fényjátékát figyeltem az alagút falán a kanyarban, azon törtem a fejemet, hogy ez most a valóság, vagy egy újabb szellemtörténet. Az utóbbit gyorsan elvetettem, majd meggyőztem magamat, hogy most én vagyok előnyben, mert Andrénak nincs hatodik érzéke.

Ha mozdulatlan maradok, a férfi talán nem jön be az alagútba, csak a kamrát kutatja át.

Andre ekkor legnagyobb meglepetésemre belőtt az alagútba.

Á szűk járatban a lövés óriási zajt csapott, és sokáig visszhangzott, amitől elveszítettem térérzékemet. A lövedék becsapódása nyomán a falból apró betondarabok váltak le, és záporoztak arcomra, vállamra.

Hasra vágtam magamat, hogy minél kisebb felületen érjen az éles törmelék, és egyre mélyebbre kúsztam az alagútban. Fejemet egészen a vállaim közé húztam. Andre ekkor újabb lövést eresztett meg.

A golyó elsüvített mellettem, vagyis a szerencse még mellettem áll. Tisztában voltam vele, hogy a sötétség nem véd meg semmitől, ennek ellenére igyekeztem minél messzebb kerülni Andre lámpájának fényétől. A férfi nem látta a célpontot, sőt azt sem tudta teljes bizonyossággal, hogy ott vagyok-e, csupán vaktában lövöldözött. A kanyargó betonfalak között pedig elég jó esélye volt, hogy az ide-oda csapódó golyó megöljön.

Ebben a pillanatban meghallottam a harmadik lövés hangját.

Fogalmam sem volt, hányszor kell egy lövedéknek visszapattannia a falról ahhoz, hogy elfáradjon, és már ne tegyen kárt bennem. Egyre jobban elfáradtam a hason csúszástól, és

már egyáltalán nem bíztam abban, hogy elég távolra jutok a lövöldöződőtől, mielőtt a jó szerencse elpártol mellőlem.

Hirtelen erős fuvallatot éreztem bal kéz felől, ezért ösztönösen arrafelé kúsztam. Újabb esővízelvezető-csatornához értem, amely az előzőt táplálta, és kicsit lejtett.

A negyedik golyó is végigsüvített azon az alagúton, amelyről letértem. Mivel biztos voltam benne, hogy ide nem érnek el a csapódó lövedékek, négykézlábra emelkedtem, így gyorsabban haladtam tovább.

A lejtőből hamarosan enyhe emelkedő lett, így a mászás egyre nehezebbé vált.

További lövések dörrentek, de már nem számoltam, mivel nem voltam közvetlen veszélyben. Egy idő múlva azután Andre nem lövöldözött tovább.

Az emelkedő tetején az alagút egy körülbelül ezer négyzetméter alapterületű kamrába torkollott, amelyet vízgyűjtő medencének néztem. A helyiség felső részén három kisebb átmérőjű csövön keresztül folyt be a víz. A hordalék és a szemét mind a helyiség aljára ülepedett, amit annak idején bizonyára időről időre takarítottak.

A három kilépő csatorna a helyiség különböző falain eltérő magasságban helyezkedett el, de egyik sem a padló közelében, ahol a törmeléket hagyták összegyűlni. A víz szintje már annyira megemelkedett, hogy kifelé folyt a vízgyűjtő medencéből a legalacsonyabban levő csatornán.

Mivel odakint tombolt a vihar, a kamrában valószínűleg hamarosan tovább emelkedik a víz szintje, legalább addig a magasságig, ahol én is tartózkodtam, azaz a három kifolyó vezeték közepéig. Át kellett tehát másznom a legmagasabb elvezető csatornáig, és abban folytatni tovább az utat.

A kamrát körülvevő kiugrók segítségével lehetőségem volt arra, hogy kikerüljem a víz-gyűjtő medencében levő törmeléket, és eljussak a túloldalra.

Azok az alagutak, amelyekben eddig másztam, eléggé szűkek voltak egy felnőtt embernek, Andre számára pedig még nagyobb gondot jelentenének, mint nekem. Reménykedtem benne, hogy nem jön utánam.

Kimásztam a csatornából a vízgyűjtő medencébe, majd felkapaszkodtam az egyik peremre. Amikor visszanéztem az imént legyűrt emelkedőre, a távolból fényt vettem észre. Andre hangosan fújtatva mászott felfelé.

Ötvenöt

Eljátszottam a gondolattal, hogy előveszem Datura pisztolyát, és rálövök Andréra, mi-közben felém kúszik az alagútban. Csak azért, hogy megtudja, milyen, amikor golyók cikáznak a füle mellett.

Még talán ennél is jobb lett volna egy géppuska vagy egy lángszóró, de a forró olaj is át-futott lehetőségként az agyamon.

Datura és tanítványai alaposan feldühítettek.

De ekkor már a húsz centiméter széles ki-szögellésen egyensúlyoztam, háttal a sötét medencének, és egyik kezemmel a csatorna szélébe kapaszkodtam, így nem éreztem valami nagy kedvet a bosszúálláshoz. Ha Datura pisztolyával rálőnék Andréra, a visszacsapódástól biztosan elveszíteném nehezen megtalált egyensúlyomat, és háttal a vízgyűjtő medencébe zuhannék.

Nem tudtam, milyen mély a víz, sőt azt sem, milyen hulladék és törmelék hever az alján. Amilyen szerencsém van, biztosan valami éles tárgyra zuhannék.

Andrét nem rendítené meg az általam leadott lövés, hanem nyugodtan feljönne a csatorna végéhez, és figyelné, ahogy felnyársalódom a medencében. Valószínűleg jót nevetne rajtam, és arcomba vágná, mekkora vesztes vagyok.

Így aztán nem vettem elő a fegyvert, hanem a keskeny peremen arrébb oldalaztam a terem túlsó végébe, ahol a legmagasabb kivezető csatorna nyílása volt, nem messze a fejem fölött. Kábé másfél méterrel volt magasabban ahhoz képest, amiből az imént préseltem ki magamat.

A bevezető csövekből zuhatagként aláömlő víz combközépig felcsapódott rám.

Kinyújtottam karomat a fejem fölé, két kézzel megkapaszkodtam a fenti vízelvezető szélében, és kezemmel felhúztam magamat a járatba.

Az új nyílásban, úgy gondoltam, addig várok, amíg Andre meg nem jelenik az alagút szájánál, és innen fentről lövöm le. Váratlanul hihetetlenül elszántnak éreztem magamat, hogy ezt meg is tegyem.

Aztán azonnal rájöttem, hogy tervembe apró hiba csúszott: még pedig az, hogy Andrénak is volt fegyvere. Nyilván ő is elővigyázatosan közelít az alagút szájához, és azonnal visszalő. A betonfalakról pedig hatalmas erővel és robajjal pattannak vissza a golyók.

Nem volt nálam elég töltény, hogy tűz alatt tartsam az alagutat, amíg a víz megemelkedik az ő szintjéig, amely visszavonulásra kényszerítené. A legjobb, amit tehettem, hogy tovább megyek.

Az az alagút fog utoljára megtelni vízzel, ahová bemásztam. Átlagos esőzéskor valószínűleg száraz maradna, ma azonban egészen biztosan nem így lesz. A medence vize szemmel láthatóan percről percre emelkedett.

Boldogan állapítottam meg, hogy ez az alagút nagyobb átmérőjű, mint ahonnan jöttem, tehát felegyenesedhettem, és viszonylag gyorsan haladhattam.

Nem tudtam, hová visz az út, de ideje volt magam mögött tudni ezt a helyet.

Ahogy feltápászkodtam, hogy elinduljak, a hátam mögül jellegzetes, éles, csipogó hang ütötte meg a fülemet. Azonnal tudtam, hogy denevérek rikoltoznak.

Ötvenhat

Ott, a csatornarendszer mélyén, határozottan olyan érzésem támadt, mintha az Úr rám és üldözőmre szabadította volna az egyiptomi sorscsapások egyikét, persze kissé módosított változatban, mert ha memóriám nem csal, Egyiptomban békák hullottak az égből.

Amikor a peremen egyensúlyozva megkerültem a vízgyűjtő medencét, hogy bemásszak a legmagasabban elhelyezkedő alagútba, nem volt időm a mennyezet tanulmányozására, ám nyilvánvalóan több száz bőregér szunyókált a mennyezeten.

Felzavarhattam őket álmukból, bár lehet, hogy mindig ilyentájt ébredtek, hogy kirepüljenek vadászni.

Szinte egyszerre kezdtek el rikoltozni, én pedig ijedtemben azonnal hasra vágódtam.

A denevérek szárnyukat csattogtatva indultak a csatorna távoli kijárata felé. Amikor elrepültek a fejem fölött, megdöbbentem, milyen sokan vannak. Több százan is lehettek, legalábbis mozgásukból erre következtettem.

Szárnyuk suhogása visszaverődött a boltíves falakról, és bár nem kavarták fel a levegőt, hirtelen csípős ammóniaszag csapta meg orromat.

Egy-két állat a karomnak ütközött, amellyel fejemet és arcomat igyekeztem eltakarni. Puha szárnyuk olyan volt, mint a madarak szárnya, ahogy végigsimítottak kezem fején.

Hirtelen az jutott eszembe, hogy a denevérkolóniák legalább negyede a veszettség vírusával fertőződött, így még kevésbé vidított fel a kilátás, hogy esetleg belém marnak. Összeszedtem bátorságomat, és meggörnyedve folytattam az utat a lefelé ereszkedő csatornán át. Reméltem, hogy nemsokára találok egy aknanyílást vagy más kijáratot, ahol végre elhagyhatom a csatornarendszert.

Elemlámpám fényében ekkor egy Y elágazást pillantottam meg közvetlenül előttem. A bal oldali ág továbbra is lefelé haladt, a jobb oldali pedig azt az alagutat táplálta, amelyen át a vízgyűjtő medencéből idáig jöttem, de mivel ez emelkedett, úgy gondoltam, közelebb visz a felszínhez, a kijárathoz.

Alig húsz-harminc métert tehettem meg, amikor hallottam, hogy a denevérek visszatérnek. Amikor kirepültek az éjszakába, nyilván észrevették, hogy odakint tombol a vihar, és inkább visszarepültek biztonságos földalatti menedékükbe.

Úgy gondoltam, egy velük való második találkozást már nem úsznék meg harapás nélkül, ezért rémülten irányt változtattam, és futni kezdtem. Visszatértem a lefelé haladó alagúthoz, majd jobbra indultam el, hogy minél messzebbre kerüljek a vízgyűjtő medencétől, és reménykedtem, hogy a denevérek is megtalálják a haza vezető utat.

Amikor már nem hallottam a hátam mögött az őrült szárnycsapkodást, megálltam, és levegő után kapkodva a falnak támaszkodtam.

Reméltem, hogy Andre épp a kiszögellésen állt, amikor a denevérek visszajöttek, és mindennél jobban örültem volna, ha rémületében beleesik a vízgyűjtőbe. E játékos gondolat egy pillanatra izgalommal töltött el, bár nem volt valószínű, hogy Andre félne a denevérektől vagy bármitől.

A csatornarendszer mélyéből ekkor különös hang ütötte meg a fülemet, amilyet még sosem hallottam korábban. Durva morajlás volt, amely valahonnan a vízgyűjtő medence közeléből jött.

Óvatosan visszamentem az Y kereszteződésbe, hátha onnan pontosabban meg tudom állapítani, honnan jön a hang, amely egyre csak erősödött. Ahogy tenyeremet a falra fektettem, a falon keresztül is éreztem a vibrációt.

Földrengés nem jöhetett szóba, mert attól inkább lökések alakulnak ki, most azonban folyamatos rázkódást és egyre hangosabb, szűnni nem akaró morajlást tapasztaltam.

A zúgás ekkor váratlanul megszűnt, és már a falban sem éreztem a remegést. Hirtelen huzatot éreztem, mintha a szomszédos emelkedő csatornaágból valami kipréselte volna a levegőt, és erős robajlást hallottam a közelből.

Valahol kinyílt egy zsilipkapu.

A csatornába betört a víz, hatalmas ereje azonnal ledöntött a lábamról, és egyre gyorsabban sodort befelé a vízelvezető csatornahálózatba.

Ötvenhét

A csatornába betört áramlattal tehetetlenül sodródtam egyre beljebb az ismeretlenbe, amit kezdetben még megvilágított a csuklómra csatolt elemlámpa. A víz erejének azonban már nem sokáig tudott ellenállni, hamarosan lesodródott a karomról, így teljes sötétségben maradtam.

Igyekeztem a lehető legkisebbre összehúzódni, karomat magam köré kulcsoltam, és lábaimat összezártam, hogy bele ne ütközzek a betonfalba.

Próbáltam a hátamon maradni a nagy sebesség közepette, az ár azonban minduntalan körbeforgatott, és a hullámok átcsaptak a fejem fölött. Levegő után kapkodva kapálóztam,

hogy egyenesbe kerüljek, és a fejemet a víz felett tudjam tartani, de így is sokat lenyeltem a tajtékos, szennyezett vízből.

Fogalmam sem volt, mennyi ideig hánykolódtam így, de éreztem, hogy egyre fáradtabb leszek. Végtagjaim elnehezültek, nyakam begörcsölt az igyekezettől, hogy a fejemet a víz felett tartsam, hátam megfájdult, és valószínűleg megrántottam a bal vállamat. Levegő után kapkodtam, és tudtam, hogy a végkimerülés határán állok.

Ekkor fényt pillantottam meg.

A vágtató áradat átdobott egy sokkal nagyobb vízelvezető csatorna alagútjába, oda, ahol korábban már gyalogosan jártam. Az egyik szélesebb járat volt, amelyről úgy gondoltam, hogy titkos katonai útnak építették, hogy Fort Krakenből gyorsan el tudjanak jutni a Maravilla-völgy legtávolabbi pontjaira.

A világítás valószínűleg azóta égett, hogy néhány órával korábban beléptem a csatornahálózatba a Blue Moon Kávézó mellett.

A víz sebessége itt már nem volt olyan nyaktörő, mint a keskenyebb és jóval meredekebb járatban. Tapostam az áramló vizet, és könnyen a felszínen maradtam.

Sajnos, a víz ereje túl nagy volt ahhoz, hogy a járdaszerű kiszögelléshez oda tudjak úszni, és fel tudjak rá kapaszkodni. Korábban ezen jöttem be, hogy megtaláljam Danny és elrablói nyomát. A járda egyébként hamarosan el is tűnt a víz magas szintje alatt, így semmiképp nem tudtam volna kijutni a vízből.

Reménykedtem benne, hogy a csatorna egy földalatti tóba szállítja a viharban lehullott csapadék vizét, amelynek partján hamarosan véget ér a tortúrám. De mit fogok tenni, ha a mesterséges tónak nincs pereme, hanem vastag, egyenes kőfalak veszik körül, amelyen fel sem lehet mászni?

Egyre pesszimistább hangulatba kerültem, és attól rettegtem, hogy a vaksötétben nekiütközöm valaminek, és a nyakamat töröm. Ennek ellenére úsztam az árral, amennyire erőmből futotta, és igyekeztem fejemet a víz felett tartani. Halálosan kimerült voltam, és cseppet sem bíztam abban, hogy kibírom az előttem álló szenvedést. Mikor lesz már vége?

A remény végül mégis felcsillant, amikor a vízfolyás közepén egyenesen egy mélységmérőnek sodort az ár. Ebben végre meg tudtam kapaszkodni, hogy megpihenjek és összeszedjem magamat.

Korábban, amikor a kígyószerű férfi holttestét e jelzőoszlop közelében megtaláltam, a víz alig térdig ért, most azonban elérte a másfél métert is.

Ereztem, hogy a kimerültségtől akár el is tudnék aludni, de tudtam, akkor azonnal elsodor a víz.

Egy darabig még ki kell tartanom, amíg a víz szintje kissé csökken, mivel az oldalsó, járható perem víz alatt van, így a karbantartó személyzet sem tudja megközelíteni az alagutat. Senki sem szerez tudomást arról, hogy milyen kétségbeejtő helyzetbe kerültem idelent, tehát segítségre sem számíthatok egyhamar.

Ha azonban még egy darabig erősen meg tudok kapaszkodni, a vihar elmúltával a víz szintje gyorsan apad, sodrása is csökken, és kimászhatok az oldalsó peremre.

Mindennél fontosabb volt, hogy kitartsak, míg ez bekövetkezik, ezért igyekeztem gondolataimat elterelni helyzetemről. Figyeltem, milyen tárgyakat sodor el mellettem a víz, de eszembe jutott az Abroncs Világ is.

Nemsokára egy döglött csörgőkígyó csapódott hozzám, pár pillanat múlva pedig Andrét pillantottam meg az áradat közepén.

Ötvennyolc

Reméltem, hogy már csak a melák hulláját sodorja felém a víz, de a hűséges lovag nagyon is élt, sőt frissebbnek látszott, mint én. Türelmetlenül csapkodott a karjával, hogy minél előbb utolérjen.

Gyorsan felmértem, hogy egyetlen menekülési lehetőségem az, ha felmászom a víz-mérőrúdra, izmaim azonban sajogtak, és a hátam lüktetett a fájdalomtól. Nem bíztam benne, hogy vizes kezemmel fel tudom húzni magamat, de a póznán szerencsére kiugrások is voltak a számok mellett, amikben meg tudtam kapaszkodni.

Első próbálkozásom kudarcba fulladt, mert visszacsúsztam, de nem adtam fel, és végül feljebb jutottam.

Éreztem, hogy Andre a póznának vágódik, és kezével utánam nyúl. Ujjai elérték a jobb lábamat, ezért még feljebb húztam magamat. Fejem ekkor már a mennyezetet súrolta, tovább nem tudtam mászni, ezért megkapaszkodtam a pózna tetején lévő csúcsos lezáró elemben.

Lenéztem, de minden erőfeszítésem ellenére is csupán huszonöt-harminc centiméterre kerültem tőle. Andre elkezdte magát felfelé húzni.

A lábam lecsúszott, mire Andre felém kapott. Dühödten rugdostam a kezét, aztán újra visszahúztam a lábam.

Eszembe jutott, hogy Datura pisztolya nálam van, ezért hátam mögé nyúltam, de a fegyver nem volt sehol. Sodródás közben nyilván kicsúszott valahol.

Miközben a pisztoly után tapogatóztam, az óriás elég magasra jutott a rúdon, és elkapta a bal bokámat. Újra rugdosódni kezdtem, de erősen szorította a lábamat, sőt olyan merész volt, hogy a póznát is elengedte, és mindkét kezével megragadta a bokámat.

Hatalmas súlya olyan erővel húzott lefelé, hogy úgy éreztem, azonnal kirántja helyéről a csípőmet.

Korábban felfedeztem, hogy a mélységmérő záró eleme és a pózna nem egy darabból készült, ezért a csúcsot le tudtam törni, ám ekkor Andre magával rántott a vízbe.

Ötvenkilenc

Zuhanás közben kicsúsztam a szorításából.

Olyan erővel estem a vízbe, hogy egészen a csatorna aljáig merültem. Az ár tombolva forgatott és dobált, majd prüszkölve, köhögve dobódtam a felszínre.

Andre, mindvégig rajtam tartva a szemét, előttem úszott, tőlem úgy négy méterre. Mivel az áramlat ellensodrása erősebb volt, sehogy sem tudott megközelíteni.

A düh, a harag és a bosszúvágy láthatóan annyira elhatalmasodott rajta, hogy azt sem bánta, ha ő is vízbe fullad, csak velem végezhessen. Vajon ez a nagy melák valóban annyira oda volt Daturáért és szépségéért, hogy akár meghalni is kész lenne érte?

Az áramlat mindkettőnket fogva tartott. Hol megpörgetett, hol lehúzott, hol feldobott, miközben legalább negyven kilométeres sebességgel sodort magával. A távolság gyakran két méterre is lecsökkent közöttünk.

Elúsztunk a kapu előtt, ahol korábban a csatornába léptem. Kezdtem aggódni, hogy kisodródom az alagút megvilágított részéből, és a vaksötétben elveszítem szem elől Andrét. Ha választanom kéne, inkább a vízbe fulladás mellett döntenék, minthogy Andre kezétől haljak meg.

Előttünk ekkor egy félkör alakú kapu tűnt fel, valószínűleg egy csapórács, amelyen tíz centis nyílásokat láttam. E kapu volt az utolsó szűrő, amelyen a víz hordaléka fennakadt.

A víz sodrása most újra erősebb lett, ami arra utalt, hogy zuhatag lehet a közelben, amely egy tóba viszi a vizet. A kapun túl koromsötét volt.

Elsőként Andre ért a kapuhoz, majd néhány másodperc múlva, tőle alig másfél méterre, én is a rácsokhoz csapódtam. Azonnal felhúztam magamat a kapu tövében összegyűlt hordalék tetejére, és nem akartam mást, mint megpihenni egy kicsit. De tudtam, hogy Andre azonnal utánam veti magát, ezért utolsó erőmmel a szeméthalom tetejéről továbbmásztam a kapura.

Egy pillanatig mozdulatlanul figyeltük egymást, majd Andre a rács mentén oldalazva elindult felém. Egyáltalán nem tűnt fáradtnak.

Szerettem volna minél távolabb kerülni tőle, de alig egy méter után már falnak ütköztem. Egyik kezemmel kapaszkodva, elővettem nadrágom zsebéből a bicskát. Már alig karnyújtásnyira voltam Andrétól, amikor a penge végre előugrott a bicska nyeléből.

Elérkezett hát a szomorú pillanat. Vagy ő, vagy én.

Andre láthatóan nem ijedt meg a késtől, sőt még közelebb mászott, és kinyújtotta utánam karját.

Felé lendítettem a kést, és megvágtam a kezét.

A melák nemhogy nem kiáltott fel a fájdalomtól, hanem elkapta vérző kezével a pengét, amit én hosszas küzdelem után kirántottam markából.

Tenyeréből ömlött a vér, amikor megragadta a hajamat, hogy lerántson a kapuról, mire én mélyen a zsigereibe vágtam a kést, és felhasítottam gyomrát.

Andre zuhanni kezdett a kapuról, de közben megragadta kést szorító csuklómat, így kénytelen voltam elengedni a kaput, és vele együtt estem a vízbe.

Végiggurultunk a rács előtt feltorlódott szeméthalmon, be a vízbe, majd újra a felszínen folytattuk a küzdelmet. Andre szorította a csuklómat, szabad kezével pedig a vállamat és a fejemet ütlegelte, majd a víz alá nyomott, ahonnan feljöttem, és elhomályosult látással, fuldokolva küzdöttem tovább. Utolsó erejével valahogy sikerült elvennie tőlem a kést, amelynek hegyével keresztben megsebezte mellkasomat.

Ez a momentum csak valamivel később jutott eszembe, amikor már a kapu tövében, a hordalékon feküdtem, és két kézzel kapaszkodtam a rácsba, hogy a felszínen tudjak maradni.

Teljesen kimerültem a küzdelemben, minden energia kiszállt belőlem, tudtam, hogy egy időre elveszítettem az eszméletemet, és féltem, hogy ez újra bekövetkezhet. Szerencsére sikerült közelebb tornásznom magamat a kapuhoz, és a karommal átölelni a függőleges rudakat.

A halott Andre tőlem balra, a szemétkupacon hevert.

Hirtelen teljes sötétség borult rám.

Hatvan

Az ablakon ritmusosan kopognak a hatalmas esőcseppek, a konyhából pedig sült hús ínycsiklandó illata száll.

A nappaliban, a kényelmes karosszékben Kicsi Ozzie üldögél a Tiffany-lámpák meleg fényében, s olvasás közben bort iszogat, hozzá pedig sajtot és diót majszol.

Egy ideig figyelem, csak azután szólalok meg:

- Mindig Saul Bellow-t, Hemingwayt és Joseph Conradot olvas.

Ozzie azonban nem engedi magát zavartatni, még csak fel sem néz.

- Fogadjunk, hogy szívesebben írna valami sokkal izgalmasabb témáról, mint egy bulimiás detektív kalandjai.

Ozzie erre is csak sóhajt, lecsíp egy darabol a sajtból, majd ismét a könyvbe mélyed.

- Olyan tehetséges író! Szerintem bármit meg tudna írni, amit akar. Kíváncsi lennék, hozzákezdett-e már élete főművéhez?

Ozzie félreteszi a könyvet, és kezébe veszi borospoharát. Belekortyol a borba, majd pohárral a kezében néz maga elé.

- Uram, bárcsak hallaná, amit mondok!

Olyan jó barátom volt! És annyira örülök, hogy rábeszélt, írjam le történetemet Stormyval.

Újabb korty után kinyitja a könyvet, és folytatja az olvasást.

- Azt hiszem, beleőrültem volna, ha nem írhatom le, mi történt velünk. Ha nem vetem papírra az életemet, valószínűleg sohasem lenne nyugalmam.

Szörnyű Chester peckesen besétál a konyhából, és rám meredve megáll.

- Ha másként alakulnak a dolgok, Danny történetét is megírtam volna, bár talán nem lett volna annyira elégedett vele, mint az elsővel.

Chester kedveskedve a lábamhoz ül.

- Uram, ha majd eljönnek önhöz, hogy beszámoljanak róla, mi történt velem, kérem, ne egye halálra magát bánatában.

Lenyúlok, hogy megsimogassam Szörnyű Chestert, aki láthatóan örül a cirógatásnak.

- Viszont megtehetne a kedvemért valamit.

Kérem, írjon egyszer egy olyan történetet, amilyet valóban szeret. Ha ezt megteszi, azzal nagyon boldoggá tenne engem.

Felállok a kanapéról.

- Uram, maga egy kedves, bölcs, öreg mackó, akinek nagylelkűségét és jóindulatát mindennél jobban tisztelem, és nem cserélném el semmiért.

Terri Stambaugh a Pico Mundo Grillbár fölötti lakásában a konyhaasztal mellett üldögél. Erős kávét iszogat, és egy fotóalbumot lapoz.

Átpillantok a válla fölött, és látom a róla és halott férjéről, Kelseyről készült felvételeket. Közben a CD-lejátszóból Elvis hangja szól.

Vállára teszem a kezemet, de ő ezt nem érzi.

Olyan sokat kaptam tőle: bátorítást, munkát tizenhat éves koromban, sok hasznos tanácsot, én pedig barátságommal háláltam meg ezeket neki.

Bárcsak megtréfálhatnám most egy kicsit! Milyen mókás lenne, ha az Elvist ábrázoló faliórán megbolondíthatnám a mutatókat, vagy a kerámia Elvis táncra perdülne a konyhai pulton.

Később, amikor majd a rendőrök eljönnek hozzá, tudni fogja, hogy én voltam az, aki e trükköket csinálta, mert így akartam elbúcsúzni tőle. Akkor tudná, hogy jól vagyok, és ettől ő is megnyugodna.

De nem dolgozik bennem a kopogó szellemek haragja.

Wyatt Porter és felesége, Karla éppen vacsorájukat fogyasztják.

Karla kitűnő szakács, Porter pedig imád enni, és mindig azt mondja, hogy ez tartja össze a házasságukat. Felesége szerint pedig csak azért vannak még együtt, mert túlságosan sajnálja a férjét ahhoz, hogy elváljon tőle.

Valójában az egymás iránti mély tisztelet és a humorérzék tartja őket össze, illetve az a hit, hogy egymásnak rendelte őket egy felsőbb hatalom. Ezért a mai napig megingathatatlan szeretetet éreznek egymás iránt.

Szeretném hinni, hogy Stormy és én is hasonlóan élnénk, ha összeházasodtunk volna, épp olyan tökéletes harmóniában, ahogyan Wyatt Porter és Karla.

Most hívatlan vendégként ülök az asztaluknál. Zavarban vagyok, hogy kihallgatom meghitt beszélgetésüket, de tudom, hogy ez utoljára történik meg. Nem maradhatok itt, tovább kell lépnem.

Kis idő múlva Wyatt telefonja megcsörren.

- Remélem, Odd hív - mondja.

Karla leteszi a villáját, és így szól:

- Ha valami baj van Oddie-val, én is veled megyek.
- Halló! Bili Burton?

Bili a Blue Moon Kávézó tulajdonosa. A rendőrfőnök tekintetében aggodalom jelenik meg.

- Igen, Bili. Természetesen. Odd Thomas? Mi van vele?

Karla eltolja székét az asztaltól, és feláll.

A rendőrfőnök így szól:

- Azonnal ott vagyunk.

Hatvanegy

Egyáltalán nem értettem, hogyan kerültem a vízelvezető csatorna csapórácsától a Blue Moon Kávézó konyhájának ajtajához. Az út egyetlen percére sem emlékszem, mert azt hittem, hogy halott vagyok.

Voltam Ozzie-nál, Terrinél és a Porter házban is, s ezek a látogatások nem csak képzeletem szüleményei voltak.

Később, amikor elmeséltem nekik a történetet, kiderült, hogy pontosan úgy zajlott az estéjük, ahogyan beszámoltam róla.

Bili Burton azt mondta, hogy elgyötörten és teljesen kimerülten jelentem meg étterme hátsó ajtajánál, és megkértem, hogy hívja fel Porter rendőrfőnököt. Addigra már elállt az eső, én pedig olyan piszkos voltam, hogy Bili inkább kihozott egy széket nekem bentről, és a kezembe nyomott egy doboz sört, amire valóban nagy szükségem volt.

De erre sem emlékszem. Az első dolog, amit valóban fel tudok idézni az, hogy a Heinekent iszom, miközben Bili a mellkasomon levő sebet vizsgálja.

- Nem túl mély - mondta Bili. - Alig több egy karcolásnál. A vérzés magától elállt.
- Már haldoklott, amikor megpróbált leszúrni - mondtam. - Erőtlen kísérlet volt.

Hamarosan a Pico Mundo-i rendőrség autója hajtott be az utcába, és leparkolt a kávézó mögött. Nem használták sem a szirénát, sem a villogót.

Porter és Karla kiszállt az autóból, és odajöttek hozzám.

- Sajnálom, hogy megzavartam a vacsorájukat - mondtam, mire értetlenkedve néztek egymásra.
- Oddie - mondta Karla -, felszakadt a füled, és csupa vér a pólód! Wyatt, szerintem kórházba kéne vinnünk.
- Jól vagyok - próbáltam megnyugtatni. - Azt hiszem, meghaltam, de valaki mégsem akarta, hogy halott legyek, ezért visszajöttem.
- Hány sört ivott már? - kérdezte Wyatt Bili Burtontől. - Ez az első - felelte Bili.
- Wyatt - mondta Karla határozott hangon -, kórházba kell vinnünk!
- Nem, nem kell - mondtam -, Danny viszont elég rosszul van, és nem ártana néhány mentős, aki lehozza a lépcsőn.

Karla kihozott még egy széket az étteremből és leült mellém, amíg Wyatt a rendőrségi rádión kihívta a mentőket.
- Uram, tudja, mi a baj az emberiséggel? - kérdeztem a rendőrfőnököt, amikor visszajött.
- Elég sok - felelte.
- A legnagyobb ajándék, amit kaptunk, a szabad akarat, de állandóan visszaélünk vele.
- Emiatt ne aggodalmaskodj - tanácsolta Karla.
- Tudja, mi a baj a természettel? - kérdeztem Karlát. - Tele van mérgező növényekkel, ragadozókkal, mindenhol földrengések és árvizek pusztítanak.
- Túl sokat foglalkozol ezzel, édesem.
- Amikor irigykedtünk, és ölni is hajlandóak voltunk azért, amit irigyeltünk, elbuktunk. És ekkor romlott el minden, a természet is.
Ekkor a bár egyik dolgozója, Mauel Nunez érkezett friss sörrel.
- Nem hiszem, hogy ezt meg kéne innia - mondta Karla aggódva.
- Hello, Manuel, hogy vagy? - kérdeztem, és elvettem tőle a sört.
- Azt hiszem, jobban, mit te, öreg.
- Csak egy kicsit meghaltam, ennyi történt. Tudod mi a baj a kozmikus idővel, ami mindent ellop tőlünk?
- Ez az, amikor tavasszal előre, ősszel pedig visszaállítjuk az órát, ugye? - kérdezte Manuel, mivel azt hitte, a nyári időszámításról beszélek.
- Amikor elbuktunk, és összetörtünk, a természetet is tönkretettük, és ekkor összezavarodott az idő is.
- Ez a Star Trekből van? - kérdezte Manuel.
- Lehet, de igaz.
- Szeretem azt a műsort, sokat segített az angoltanulásban.
- Jól beszélsz angolul, Manuel - mondtam.
- Egy ideig erős akcentusom volt, mert túlságosan beleéltem magamat Scotty szerepébe - mondta Manuel.
- Réges-régen nem voltak sem ragadozók, sem zsákmányok, minden harmóniában volt mindennel. Nem voltak földrengések, viharok, tökéletes volt az egyensúly. Kezdetben az idő végtelen volt, nem volt múlt, jelen vagy jövő, nem létezett halál sem. Mi rontottuk el.
Porter próbálta elvenni tőlem a sört, én azonban nem adtam oda.
- Uram, tudja mi a legrémesebb az emberi létben? - kérdeztem.
- Az adózás - mondta Bili Burton.
- Még annál is rosszabb - mondtam.
- A benzin túl drága, és túl magasak a jelzálog-hitelkamatok is - mondta Manuel.
- A legrosszabb az, hogy a világot ajándéknak kéne felfognunk, de tönkretettük, és a szerződésnek az is része, hogy magunknak kell helyrehoznunk a dolgokat. De erre nem vagyunk képesek. Próbálkozunk, de nem sikerül.
Meglepetésemre, eleredtek a könnyeim.
- Talán majd sikerül jobbá tenni a dolgokat, Odd - vigasztalt Manuel.
Megráztam a fejemet. - Nem. Elszúrtuk, és nem is tudjuk helyrehozni.
- Fiam - mondta Porter -, nem egyedül kell végigcsinálnod.
- Tudom.
- Nem csak a te válladat nyomja az egész világ súlya.
- Annál jobb a világnak. Teljesen össze vagyok zavarodva - mondtam.
- Mint mindannyian - szólalt meg Karla.
- Rám férne egy doboz sör - sóhajtott Manuel.

- Te most munkaidőben vagy! - figyelmeztette Bili, de aztán hozzátette:
- De tudod mit, hozz nekem is egyet!
- Két halott van a Panamintben, és másik kettő a vízelvezető csatornában - mondtam Wyatt Porternek.
- Meg fogjuk keresni őket, ne aggódj - felelte a rendőrfőnök.
- Olyan nehéz volt megtenni. Nagyon nehéz, és a legrosszabb az volt... hogy én is meghaltam, de valaki mégsem akarta, hogy halott legyek, ezért visszajöttem.
- Igen, ezt már mondtad.
- Főnök, nagyon közel voltam Stormyhoz és a szolgálathoz - mondtam elcsukló hangon.
- Mindennek megvan a maga ideje, fiam - mondta Porter.
- Igaza van, uram. Nagyon nehéz napom volt, rettenetes dolgokat kellett megtennem, senkinek sem kívánok hasonlót.
- Fiam, nem hozhatsz helyre valamit, ami elromlott azzal, hogy minden egyebet is lerombolsz. Érted? - mondta Porter.

Bólintottam, mert tudtam, mit akar mondani. De a megértés nem mindig segít.

- Ha feladnád, azzal önmagadnak tennél rosszat - folytatta a rendőrfőnök.

A sarkon befordult a mentőautó.

- Azt hiszem, Dannynek eltört néhány csontja, de nem akarta megmondani még nekem sem, hogy ne aggódjak - mondtam a rendőrfőnöknek.
- Kihozzuk onnan. Úgy vigyázunk rá, mint a hímes tojásra. Még nem tudja, mi történt az apjával.
- Rendben van. - Nagyon fog neki fájni.
- Majd én mondom el neki, ne aggódj.
- Nem, uram, hálás lennék, ha ott lenne velem, de én szeretném közölni vele. Azt fogja hinni, ő a hibás. Össze fog törni. Kell valaki, akire számíthat.
- Rád mindig számíthat, Odd.
- Remélem is.

Elindultunk vissza a Panamintbe.

Hatvankettő

A Panamintbe a rendőrfőnök, Karla, hat rendőr, két mentős és három helyszínelő kíséretében tértem vissza.

Bár kissé levertnek éreztem magamat, nem voltam fáradt. Úgy tűnt, némiképp felfrissített az átélt halálélmény.

Amikor a szálloda tizenkettedik emeletén szétfeszítettük a liftajtókat, Danny nagyon megörült, hogy lát minket. Hozzá sem nyúlt a kókuszos szelethez, sőt vissza akarta adni.

Dannyt Karla kísérte el a kórházba a mentőautóval, és később is ő volt mellettem a kórteremben, amikor elmondtam a fiúnak, mi történt apjával.

A szálloda kiégett második emeletén megtaláltuk Datura maradványait, és reméltem, hogy gonosz lelke nem maradt a földön.

A tizenkettedik emeleti lakosztályban vérfoltok és lövésnyomok mutatták, hogy Robertet valóban megsebesítettem. A teraszon megtaláltuk az egyik cipőjét is, amely valószínűleg zuhanás közben esett le a lábáról.

Az erkély alatt a parkolóban ott volt a férfi pisztolya és másik cipője is, Róbert testét azonban nem láttuk, sőt a vihar minden egyéb nyomot is elmosott a járdáról.

Arra a következtetésre jutottunk, hogy Datura és Andre elvitték a hullát valahová, én azonban más véleményen voltam. Datura Andréval a lépcsőket őrizte, így sem idejük, sem lehetőségük nem lehetett arra, hogy méltó módon bánjanak halott társukkal.

Egy napon talán majd egy kiránduló megtalálja Róbert mumifikálódott maradványait egy barlangban, ahová a rókák elől húzódott, hogy végre békét találjon úrnőjétől.

Róbert holttestének eltűnése után tudtam, hogy a hatóságok a többi holttestet sem fogják meglelni.

A vízelvezető rendszer kijáratának közelében a csapórácsot nyitva találtuk. A kapun túl vízzuhatag ömlött alá, földalatti szigetvilágot hozva létre. A tengernyi víz mélyén túl veszélyes lett volna hullák után kutatni.

Rajtam kívül mindenki egyetértett abban, hogy a víz ereje és a feltorlódott törmelék nyomta be az acélkerítést, hajlította meg a hatalmas zsanérokat, és törte fel a zárat. Bár ez a megoldás nem volt a kedvemre való, nem akartam önálló nyomozásba kezdeni.

Saját magam épülése érdekében azonban utánanéztem néhány, számomra addig ismeretlen szó jelentésének.

A mundunugu Kelet-Afrika számos nyelvében előforduló szó, jelentése boszorkány doktor.

A vudu vallás hívői úgy gondolják, hogy az emberi lélek két részből áll.

Az első a gros bon ange, azaz „nagy jó angyal". Ez az életerő, amely minden lény sajátja, ami életre keltette őket. A gros bon ange fogantatáskor lép be a testbe, majd a test halálakor azonnal visszatér Istenhez, ahonnan származik.

A második a ti bon ange, a „kis jó angyal", amely az egyén lényege, maga a személyiség, az ember választásainak, tetteinek és hitének összegezése.

Halál esetén - mivel néha vándorol és késlelteti a visszautat örök otthonába - a ti bon ange -nak nincs hatalma a bokorral, a fekete mágiával foglakozó vudu pappal szemben, aki képes a ti bon ange elfogására, és különféle célokra magánál tartja egy üvegben.

Állítólag egy képzett bokor a megfelelő varázslat segítségével még egy élő ember ti bon ange-át is képes ellopni.

Egy bokor vagy mundunugu ti bon ange-ának ellopása egyedülálló teljesítménynek minősül.

A cheval szó franciául lovat jelent, ahogy Datura mondta.

A vudu hívő számára azonban a cheval holttestet jelöl, amelyet még frissen hoznak el a halottasházból, vagy más módon szereznek meg, s a bokor ebbe helyezi a ti bon ange-ot.

A ti bon ange kelti újra életre a holttestet - amely vágyik a Mennyországba, vagy a Pokolba -, de a bokor vaskezű irányítása alatt áll.

Nem vonok le következtetést e különleges szavak jelentéséből, kizárólag a kedves olvasó kedvéért írom le ide jelentésüket.

Mint korábban is mondtam, racionális embernek tartom magamat, aki természetfeletti képességekkel is bír. Mindennap éberen járok-kelek az emberek között, és életem azzal telik, hogy megtaláljam a finom határvonalat a lehetséges és a lehetetlen, a racionális és az irracionális között.

Egy szakács életében viszont pontosan az a szép, hogy munkája közben nincs ideje ilyesmiken töprengeni.

Hatvanhárom

Stormy nagybátyja, Sean Llewellyn atya a Pico Mundo-i Szent Bertalan-templom rektora és lelkipásztora.

Stormy hét és fél éves volt, amikor szülei meghaltak, és nem sokkal ezután egy Beverly Hills-i házaspár fogadta örökbe, ahol a mostohaapa molesztálta a kislányt.

A magányos, összezavarodott Stormy annyira szégyellte magát, hogy csak, sokára mert erről beszámolni egy szociális munkásnak.

Ezután a Szent Bertalan árvaházában élt egészen a középiskola elvégzéséig.

Llewellyn atya kedves, rekedtes hangú ember volt.

Két hónappal a Panamintbeli események után Porter rendőrfőnök elkísért hozzá egy megbeszélésre, amelyre a templom parókiájában került sor.

Tudtuk, hogy az atyát szigorú titoktartás köti ezért beszámoltunk neki különleges képességeimről. Porter elmondta neki, hogy számos bűntényt oldott meg a segítségemmel, és kezeskedik a jóindulatomért és őszinteségemért.

A legfontosabb kérdésem Llewellyn atyához az volt, hogy vajon ismer-e olyan szerzetesrendet, amely szállást és teljes ellátást biztosítana egy fiatalembernek, aki ezért cserébe bármilyen munkát hajlandó elvégezni, de nem akar belépni a rendbe.

- Szóval, laikus bentlakó akarsz lenni egy vallásos közösségben - mondta az atya, és úgy láttam, kérésemet nem tartja szokatlannak.
- Igen, atyám, erről lenne szó.
- Odd, tudom, hogy kaptál néhány nagy pofont az elmúlt években. Nagy veszteség ért téged és engem is, amivel igen nehéz megbirkózni, mert Stormy olyan jó lélek volt.
- Igen, ez így van.
- A szomorúság és a gyász normális érzések egy ilyen helyzetben, nem baj, ha így érzel. A veszteség elfogadásával tisztázzuk, mely értékek fontosak számunkra, és mi életünk célja.
- Én nem menekülök a szomorúságtól, uram - mondtam.
- Inkább túlságosan is átadod magad az érzésnek.
- Nem hinném.
- Engem is ez aggaszt - mondta Porter Llewellyn atyának. - Ezért nem is értek egyet a döntésével.
- Nem akarom az egész életemet ott tölteni - mondtam. - Talán egy évet, aztán meglátjuk. Egy ideig csak egyszerű dolgokkal szeretnék foglalkozni.
- Visszamentél a Grillbe? - kérdezte az atya.
- Nem, túl nyüzsgő ott az élet, atyám, és az Abroncs Világ sem sokkal jobb. Olyan hasznos munkára van szükségem, amely eltereli a gondolataimat, és ahol teljes nyugalomban lehetek.
- De laikus bentlakóként is el kell fogadnod a befogadó rend spirituális alapelveit.
- Úgy lesz, uram.
- Mégis, milyen munkára gondoltál?
- Kertészkedés, festés, apróbb javítások, padlósúrolás, ablakmosás, takarítás. Sőt, főzök, sütök is nekik, ha akarják.
- Mióta töröd ezen a fejed, Odd?
- Két hónapja.
- Magával már beszélt erről, ugye, Wyatt? - kérdezte az atya.
- Igen.
- Tehát nem elhamarkodott döntésről van szó.

- Nem, Odd sosem dönt a pillanat hevében.
- Én sem gondolom, hogy valóban menekülne a szomorúság elől - mondta az atya.
- Csupán csendes, egyszerű életre vágyom, hogy gondolkodni tudjak - szólaltam meg.
- Maga jobban ismeri őt, mint én, Wyatt. Van valami ok, ami miatt úgy gondolja, hogy le kéne erről beszélnünk Oddot?
- Fogalmam sincs, milyen lesz az élet nélküle - mondta Porter rendőrfőnök némi gondolkodás után.
- A bűnügyekből akkor sem lesz kevesebb, ha Odd segít - mondta az atya.
- Nem is úgy értettem - mondta Wyatt Porter, és felém fordult. - Egyszerűen hiányozni fogsz, fiam.

Amióta Stormy meghalt, a lakásában laktam. Imádtam itt lenni, kedveltem a berendezést, az apró dísztárgyakat és a személyes holmikat. Nem akartam megszabadulni tőlük.

Most Terri és Karla segítségével összecsomagoltam Stormy holmiját, Ozzie pedig felajánlotta, hogy egyik vendégszobájában elhelyezhetek mindent.

Utolsó estémen, amelyet Stormy lakásában töltöttem, Elvis társaságában üldögéltem a barátságos fényű lámpa mellett, és az ő zenéjét hallgattuk. A Király mindennél és mindenkinél jobban szerette az édesanyját, és szívesen találkozott volna vele.

Hónapokkal halála előtt Gladys sokat aggódott, hogy a siker majd Elvis fejébe száll, és letér a helyes útról. Aztán az anya fiatalon meghalt, a Király pedig, ahogy nőtt a népszerűsége, valóban megváltozott. Évekig mardosta a bánat, de az anyja tanácsát elfelejtette, és egyre mélyebbre csúszott a lejtőn.

Elvis negyvenkét évesen hunyt el, de lelke még mindig itt tartózkodik, mert éppen attól fél, amire leginkább vágyik, hogy édesanyját, Gladys Presleyt lássa. Tudja, hogy anyja szereti, és egyetlen kritikus mondat nélkül ölelné át, de ő szégyelli magát, hogy bár a világ legnagyobb csillaga vált belőle, de nem tudott megfelelni anyja egyszerű elvárásainak.

A következő világban Gladys örömmel fogadná Elvist, aki nem érzi magát méltónak hozzá, mert anyja most szentek társaságában tölti napjait.

Beszéltem neki erről az elméletemről azon az utolsó estén, és amikor befejeztem, láttam, hogy szeme megtelik könnyel. Amikor rám tudott nézni, kinyújtotta a kezét, és megfogta az enyémet.

Tehát valóban ez az oka annak, hogy nem tud továbblépni. Elmélkedésem azonban nem győzte meg arról, hogy az anya-gyermek kapcsolat mindig önzetlenségen alapul.

Az a döntésem, hogy elhagyom Pico Mundót, hozzásegített, hogy egy másik rejtélyt is megoldjak Elvisszel kapcsolatban. Azért kísért a mi városunkban, mert én itt vagyok, és úgy gondolja, hogy én leszek az a híd, amelyen át végül is eljut majd édesanyjához.

Következésképpen, velem akar jönni utam következő állomására is. Nem hiszem, hogy ebben meg tudnám akadályozni, de nincs is erre okom.

Szórakoztat a gondolat, hogy a rock'n'roll királya majd a kolostorba is elkísér.

Utolsó estémet Pico Mundóban baráti körben fogom tölteni. Nehéz lesz elhagynom a várost, mert hiányozni fognak az utcák, a hangok, az illatok, és sosem felejtem el a sivatag fényeit és árnyékait.

Még ennél is nehezebb lesz itt hagyni a barátaimat, mert rajtuk kívül senkim sincs, talán csak a remény.

Nem tudom, mit tartogat még számomra a földi élet, de Stormy vár rám a következő létben, s ez a tudat boldoggá tesz.

A szerző megjegyzése

A panamint indiánok a shoshoni-komancsok családjába tartoznak, és nem működtetnek kaszinót Kaliforniában. Ha a tulajdonukban lett volna a Panamint Szálloda és Gyógyfürdő, nem történt volna meg a katasztrófa, és e történet sem születhetett volna meg.